

บาปบริสุทธิ์
รื้อวันพิพากษา

白鳥 と コウモリ

หงส์ขาวกับค้างคาว

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ดนูรัตน์ กุ่มบุรพา แปล

หงส์ขาวกับค้างคาว

白鳥とコウモリ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

ดนตรีรัตน์ พุ่มบุรพา แปล

หงส์ขาวกับค้างคาว

1

ฤดูใบไม้ร่วง ปี 2017

ท้องฟ้าหลังกรอบหน้าต่างครึ่งล่างเป็นสีแดง ครึ่งบนเป็นสีเทา
เมฆก้อนหนาค่อยๆ แผ่กว้างบนท้องฟ้ายามเย็น พยากรณ์อากาศที่ดูใน
อินเทอร์เน็ตไม่มีสัญลักษณ์สายฝน

“นากามาจิคุง พกร่มมารีเปล่า” โกะได สีโตมูถามตำรวจสืบสวน
หนุ่มที่มาด้วยกัน

“เปล่า ไม่ได้พกมาครับ ฝนจะตกหรือครับ”

“ที่ฉันถามก็เพราะกังวลไง”

“แถวนี้มีร้านสะดวกซื้อรีเปล่านะ เผื่อว่าฝนตก ผมจะได้ไปซื้อ”

“ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นก็ได้”

โกะโดมองนาฬิกาข้อมือ ไกล่จะห้าโมงเย็นแล้ว เข้าเดือนพฤศจิกายน
อากาศเริ่มเย็นอย่างต่อเนื่อง ฝนอย่าตกเลยนะ เขามาวนา เกรงใจไม่อยาก
ให้วรวานตำรวจท้องที่เหมือนเด็กรับใช้

ทั้งสองอยู่ที่สำนักงานของโรงงานขนาดเล็กในเขตอะดากิ ไม่มีห้อง
รับรองสวยๆ อย่างห้องรับแขก กั้นพื้นที่ส่วนหนึ่งด้วยฉากกั้นราคาถูกไว้
รับแขก ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ เช่น ท่อ วาล์ว และข้อต่อวางเรียงอยู่บนชั้น
วางชิดผนัง ผลิตภัณฑ์หลักของโรงงานนี้คงจะเป็นอุปกรณ์ประปา

โกะไดรู้สึกรู้ว่ามีคนมาจึงหันไปมอง ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาค้อมศีรษะให้ เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนดูเข้ากับชุดโรงงานสีเทาผิดคาด

ยามาตะ ยู่ตะครับ ชายหนุ่มแนะนำตัว

โกะไดลุกขึ้นแสดงตารกรรมตำรวจนครบลาดโตเกียว แนะนำตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวน แผนกสืบสวน 1 แล้วค่อยแนะนำนามากาจิ

โกะไดและนามากาจินั่งประจันหน้ากับยามาตะบนโต๊ะประชุม

“เข้าเรื่องเลยนะครับ ผมมีเรื่องจะถามเกี่ยวกับคุณชิราอิชิ เค็นซุเกะสักหน่อย คุณรู้จักคุณชิราอิชิใช่ไหมครับ”

ครับ ยามาตะตอบคำถามโกะได คางเขาผมมเร็วว ที่เขาก็มหน้าไม่ยอมสบตา ไม่แน่ใจว่ารู้สึกไม่ดีกับตำรวจหรือเปล่า

“มีความสัมพันธ์กันยังไงครับ”

“ความสัมพันธ์?”

“ใช่ครับ ความสัมพันธ์กับคุณชิราอิชิ ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมครับ”

ยามาตะเงยมองโกะได นัยน์ตาฉายแววลังเล

“เรื่องนั้น...คุณตำรวจรู้อยู่แล้วถึงได้มาที่นี่ไม่ใช่”

โกะไดยิ้มให้

“ผมอยากฟังจากปากคุณ รบกวนด้วยครับ”

สีหน้ายามาตะดูไม่พอใจ หวาดวิตกและสับสนระคนกันไป เขาหลบตาอีกครั้งแล้วเปิดปากพูด

“เขาช่วยเป็นทนายให้ตอนที่ผมก่อคดีครับ”

“เมื่อไร และคดีอะไรครับ”

รอยย่นบางๆ ผุดขึ้นบนหว่างคิ้วยามาตะ คงอยากถามว่า อุตส่าห์ถามเรื่องที่รู้อยู่แล้วไปทำไม

กฎเหล็กของการสืบสวนคือการให้เจ้าตัวพุดทุกอย่างออกมาเอง แต่ก็มีเหตุผลอื่นด้วย นั่นคือจงใจกวบประสาทเพื่อให้อีกฝ่ายเผยความในใจออกมาได้ง่ายขึ้น คนหงุดหงิดจะโกหกไม่เก่ง

“คดีทำร้ายร่างกายเมื่อหนึ่งปีที่แล้ว ผมต่ออยผู้จัดการร้านคาราโอเกะ

ที่ตัวเองทำงานอยู่จนเลือดตกยางออก ตอนนั้นเขาหาว่าผมขี้ขลาดเงินในร้าน เลยโดนฟ้องข้อหาลักทรัพย์ ผมปฏิเสธว่าไม่ได้ขโมยเงิน แต่ตำรวจไม่เชื่อผมเลย...คุณชิราอิชิเป็นทนายที่ว่าความให้ผมในศาลครับ”

“คุณรู้จักมักจี่กับคุณชิราอิชิมาก่อนรีเปล่า”

ยามาตะส่ายหน้า “ไม่รู้จักครับ”

โกะไดพยักหน้า เขาตรวจสอบมาแล้วว่าชิราอิชิ เค็นซุเกะเป็นทนายความขอแรงของยามาตะ

“แล้วผลการตัดสินคดีละ”

“รอลงอาญาสามปีครับ เรื่องขโมยเงิน ผู้จัดการเข้าใจผิดไปเอง... คุณชิราอิชิช่วยตรวจสอบจนรู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องจริง แถมยังช่วยพิสูจน์ว่าผมโดนรังแกเป็นประจำ ถ้าไม่มีเขา ผมคงติดคุกไปแล้ว”

เรื่องที่ยามาตะเล่าตรงกับสิ่งที่พวกโกะไดตรวจสอบมาล่วงหน้า

“ช่วงนี้คุณเจอคุณชิราอิชิบ้างไหม”

“เขามาเยี่ยมผมที่นี่เมื่อสองอาทิตย์ก่อนครับ ผมพักเพียงพอดี”

“มีธุระอะไร”

ยามาตะเอียงคอจน

“เปล่าครับ ไม่ได้มีธุระอะไรเป็นพิเศษ...เขาบอกว่าแค่แวะมาเยี่ยม”

“คุยอะไรกันบ้าง ถ้าไม่ขัดข้อง ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมครับ”

“ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญหรอกครับ เขาถามว่าทำงานเข้าที่แล้วหรือยัง เพราะคุณชิราอิชิเป็นคนฝากงานที่นี่ให้ผม”

“ผมก็ได้ยินมาแบบนั้น ทำทางคุณชิราอิชิเป็นยังไงบ้าง มีอะไรผิดปกติรีเปล่า อย่างเช่น หลุดปากพูดเรื่องไม่สบายใจ หรืออะไรทำนองนี้”

ยามาตะเอียงคออีกครั้ง สิ้นน้ำครุ่นคิด

“ผมไม่กล้าฟันธง แต่รู้สึกว่าคุณทำทางเขาไม่ค่อยสดชื่น เหมือนคิดเรื่องผมอยู่ตลอดเวลา แต่ว่า” ยามาตะโบกมือปฏิเสธ “ผมแค่รู้สึก ตัวเองอาจคิดมากไปก็ได้ อย่างจริงจังเลยครับ ถือว่าผมเล่าให้ฟังเล่นๆ แล้วกัน”

ยามาตะกลัวว่าตำรวจจะให้ความสำคัญกับคำให้การของตน เขา

เคยขึ้นศาล คงรู้ตัวว่าไม่ควรพูดพล่อยๆ

“คุณทราบเรื่องคดีคราวนี้แล้วใช่ไหมครับ” โกะไดถามยืนยัน

“ทราบแล้วครับ” ยามาตะพยักหน้า สีหน้าเครียดเล็กน้อย

“คุณรู้สึกยังไงครับ”

“รู้สึกยังไง...ผมตกใจครับ”

“ทำไมครับ”

“ก็ผมคิดว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ที่คุณชิราอิชิจะถูกฆ่า ผมไม่เข้าใจเลยว่าจะเกิดเรื่องแบบนั้นได้อย่างไร”

“คุณพอนึกอะไรออกบ้างไหมครับ”

นึกไม่ออกครับ ยามาตะตอบหนักแน่น

“คุณคิดว่ามีใครแค้นคุณชิราอิชิบ้างไหม”

“ผมไม่รู้ครับ แต่คิดว่าไม่น่ามี ถึงจะมี คนคนนั้นต้องเป็นคนโง่ โง่และเลวที่สุดจนสมควรตายไปซะ มันเป็นไปได้เด็ดขาดที่จะมีคนแค้นคุณชิราอิชิ”

ยามาตะเปล่งวาจาดุเดือด ที่แรกเขาไม่กล้าสบตา แต่ตอนนี้กล้าสู้ตาโกะไดแล้ว

2

ต้นเหตุมาจากโทรศัพท์สายหนึ่ง

มีคนโทรมาแจ้งว่า เจอร์ถใครไม่รู้จอดอยู่ ช่วยมาดูหน่อย บ้านทีกของศูนย์การสื่อสารระบุว่า เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน เวลา 07:32 น. รปภ.ของบริษัทแห่งหนึ่งโทรมาแจ้งเหตุ

ที่เกิดเหตุคือบนถนนใกล้ๆ ท่าเรือทาเคชิบะซัมบาชิ ชื่อสถานที่คือย่านไคกัง เขตมินาโตะ รถเก๋งสีน้ำเงินคันนั้นจอดผิดกฎหมายอยู่ริมถนน

เส้นที่รถแล่นขนานกับรถไฟสายยูริกาโมเมะ

ตำรวจแผนกจราจรของสน.ท้องที่รู้ตไปดูแลแล้ว แต่ว่าส่งเรื่องต่อให้แผนกสืบสวนทันที เนื่องจากพบศพชายคนหนึ่งบนเบาะหลังรถ เขาสวมสูทสีดำ ถูกแทงท้อง เลือดออกไม่มากนัก คงเพราะมีดที่ใช้เป็นอาวุธเสียบคาอยู่

กระเป๋าสตางค์ไม่ได้ถูกคนร้ายขโมยไป อยู่ในกระเป๋าสี้นอก มีเงินสดอยู่ประมาณเจ็ดหมื่นเยน ในกระเป๋าสตางค์มีใบขับขี่ จึงทราบทันทีว่าเขาเป็นใคร

ผู้ตายชื่อชิราอิชิ เค็นซุเกะ อายุห้าสิบห้าปี อาศัยอยู่ที่ย่านมินามิอาโอยามะ เขตมินาโตะ ดูจากนามบัตรที่เขาพกติดตัว พบว่าเขาเป็นทนายความ เปิดสำนักงานอยู่แถวๆ ถนนอาโอยามะ ตำรวจไม่พบของใช้ส่วนตัวจำพวกโทรศัพท์มือถือ

เจ้าหน้าที่สืบสวนได้หมายเลขโทรศัพท์บ้านผู้เคราะห์ร้ายมาจากบันทึกลาดตระเวนที่สน.ท้องที่ส่งให้ พอลองติดต่อไป ปรากฏว่าครอบครัวกำลังจะไปแจ้งความคนหายพอดี ผู้เคราะห์ร้ายมีภรรยาอ่อนกว่าหนึ่งปีและลูกสาวอายุสี่สิบเจ็ดปี เขาออกจากบ้านเมื่อวานตั้งแต่เช้าแล้วยังไม่กลับมาโทร.มาบอกด้วย ภรรยาและลูกสาวเลยเป็นห่วงว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้น ทั้งสองมาที่ สน. ดูศพในห้องดับจิตและยืนยันทั้งน้ำตาว่าใช่ชิราอิชิ เค็นซุเกะแน่นอน

ทั้งสองเล่าว่า ชิราอิชิ เค็นซุเกะพกโทรศัพท์มือถือกับสมาร์ทโฟน ใช้โทรศัพท์มือถือติดต่อเรื่องงาน และใช้สมาร์ทโฟนคุยกับคนในครอบครัว คนร้ายน่าจะเอาไปทั้งสองเครื่อง โทรศัพท์มือถือติดต่อไม่ได้เลย แต่สมาร์ทโฟนยังติดต่อได้

ต่อมาไม่นานตำรวจใช้ระบบ GPS ติดตามสมาร์ทโฟน และพบมันอยู่บนทางเดินเล่นที่เรียกว่าเทอร์เรซแม่น้ำซุมิตะ ซึ่งอยู่ใต้ท่าน้ำกันน้ำข้างสะพานคิโยซุทอดข้ามแม่น้ำซุมิตะ ชื่อสถานที่คือย่านซาเงะ เขตโคโต ตรงจุดนั้นมีรอยเลือดหยดตามพื้น สมาร์ทโฟนก็มีคราบเลือดติด ผลการ

วิเคราะห์ออกมาว่าเป็นของชิราอิชิ เค็นซุเกะแน่นอน แต่ไม่พบโทรศัพท์มือถือ

หน่วยสืบสวนพิเศษจัดตั้งขึ้นในวันนั้นเลย โกะไดและเจ้าหน้าที่สืบสวนแผนกสืบสวน 1 กรมตำรวจนครบาลโตเกียวถูกเรียกตัวมาเข้าร่วมประชุมทีมสืบสวนครั้งแรกเวลาบ่ายโมง หัวหน้าแผนกสืบสวนสน.ท้องที่รับหน้าที่อธิบายเนื้อหาคดีคร่าวๆ

การวิเคราะห์พิกัดตำแหน่งของสมาร์ทโฟนทำให้รู้แน่ชัดว่าผู้เคราะห์ร้ายไปที่ไหนมาบ้าง อันดับแรกออกจากบ้านที่ย่านมินามิอาโอยามะเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม เวลา 08:20 น. ไปถึงสำนักงานเวลา 08:30 น. อยู่ที่สำนักงานตลอดทั้งวัน และขับรถออกไปตอนหกโมงเศษ ถึงจุดหมายปลายทางที่บล็อก 1 ย่านโทมิโอกะ เขตโคโตภายในเวลาราวครึ่งชั่วโมง เขาจอดรถไว้ในที่จอดรถแบบหยอดเหรียญข้างศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงู หลังจากรออยู่ที่นั่นประมาณสิบนาที ก็เริ่มเคลื่อนที่อีกครั้ง เขาไปถึงเทอร์เรซแม่น้ำซุมิดะซึ่งเป็นจุดที่พบสมาร์ทโฟนก่อน 19:00 น. เล็กน้อย

สมาร์ทโฟนมีคราบเลือด จึงมีความเป็นไปได้สูงว่านี่คือที่เกิดเหตุฆาตกรรม ช่วงเวลานั้นยังไม่ตึกมากนัก ปกติแล้วบริเวณนั้นเป็นจุดที่มีผู้คนเดินเล่นหรือวิ่งเหยาะๆ กันพลุกพล่าน แต่ในเวลาเกิดเหตุสถานการณ์ไม่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากการซ่อมแซมรางระบายน้ำแถวนั้น เทอร์เรซจึงสัญจรผ่านไม่ได้ จะว่าไปแล้วก็มีสภาพเหมือนชอยตัน เหมาะแก่การก่อเหตุพอดี หากคนร้ายรู้เรื่องนั้นและลงมือผู้เคราะห์ร้ายมาที่นี่ แสดงว่าคนร้ายรู้จักพื้นที่เป็นอย่างดี

หลังจากนั้นศพถูกเคลื่อนย้ายไปไว้ที่เบาะหลังรถ ผู้เคราะห์ร้ายรูปร่างผอม น้ำหนักประมาณหกสิบกิโลฯ ถ้าคนร้ายแข็งแรง ก็น่าจะอุ้มศพไปได้ไม่ยาก มีคนพบรถจอดอยู่ริมทางย่านไคกิง เขตมินาโตะ แต่ตำรวจยังไม่ทราบว่าคนร้ายออกจากที่เกิดเหตุฆาตกรรมแล้วตรงไปที่นั่นเลย หรือว่าแวะที่ไหนหรือเปล่า คาดว่าคนร้ายเป็นคนขับรถ แต่ ณ เวลานั้นก็ยังไม่รู้เจตนาที่ทำแบบนั้น

หลังจากอธิบายเนื้อหาคดีดังกล่าว คณะกรรมการสืบสวนได้พิจารณาแนวทางการสืบสวนพร้อมทั้งแบ่งหน้าที่รับผิดชอบให้เจ้าหน้าที่สืบสวน โกะไดได้จับคู่กับนาากามาจิ พลตำรวจแผนกสืบสวนสน.ท้องที่นาากามาจิตัวสูง ใบหน้าคมเข้ม อายุ 28 ปี อ่อนกว่าโกะไดสิบปีพอดี ที่แรกโกะไดหนักใจเพราะคิดว่าอีกฝ่ายเป็นหนุ่มเลือดร้อน แต่พอได้ลองคุยกันก็เข้าใจว่าเขาเป็นคนสุ่มรอบคอบ จึงโล่งอก

พวกโกะไดได้รับมอบหมายให้ไปสืบสวนในเคสสถาน ซึ่งงานแรกคือการไปสอบถามครอบครัวเหยื่อ

บ้านของชิราอิชิ เค็นซุเกะอยู่ในย่านมินามิอาโอยามะ เป็นบ้านเดี่ยวสไตล์ตะวันตกหลังกะทัดรัด ดูจากชื่อสถานที่และอาชีพทนายแล้ว นึกว่าบ้านเขาเป็นคฤหาสน์เสียอีก โกะไดจึงประหลาดใจเล็กน้อย

อายาโกะ ภรรยาของชิราอิชิ และมีเร ผู้เป็นลูกสาวนั่งประจันหน้าโกะไดอยู่ในห้องนั่งเล่น พวกเขาสองบสดีอารมณ์ได้แล้ว คงกำลังแบ่งงานกันโทร.แจ้งข่าวคนโน้นคนนี้และจัดการเรื่องพิธีเผาศพกับพิธีศพ อายาโกะรูปร่างเล็ก เครื่องหน้าตามแบบฉบับสตรีญี่ปุ่น แต่ดวงหน้าของมิเรสวยโดดเด่น คงหน้าเหมือนพ่อ โกะไดนึกภาพเปรียบเทียบกับผู้ตาย

หลังกล่าวแสดงความเสียใจ โกะไดลองถามถึงท่าทางของชิราอิชิ เค็นซุเกะตอนออกจากบ้านครั้งสุดท้าย

“เมื่อวานเขาไม่ได้มีท่าทางผิดปกติเป็นพิเศษค่ะ” อายาโกะเริ่มเล่าด้วยสีหน้าเศร้าหมอง “ไม่ได้บอกด้วยว่าหลังเลิกงานจะไปพบใคร หรือจะกลับดึก” แต่ว่า เธอเสริม “หมูนี้อายุไม่ค่อยสดชื่น ทำท่าครุ่นคิดอะไรอยู่บ่อยๆ ฉันเลยคิดว่าเขาน่าจะรับทำคดียากๆ อะไรสักอย่าง”

ทั้งภรรยาและลูกสาวไม่รู้เลยว่าชิราอิชิมีปัญหอะไร ทั้งสองพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าชิราอิชิไม่ชอบเล่าเรื่องงานให้ที่บ้านฟัง

โกะไดยิงคำถามต่อเนื่องตามกลยุทธ์ เช่น พอจะนึกอะไรออกเกี่ยวกับคดีบ้างไหม หมูนี้อายุชิราอิชิมีอะไรแปลกๆ ไปหรือเปล่า

“ฉันนึกอะไรไม่ออกเลยค่ะ” อายาโกะตอบหนักแน่น “เขาไม่น่าจะ

เคยสร้างความสำเร็จให้แก่ใครเลยสักครั้ง ทำคดีด้วยความจริงใจเสมอ และเคยได้รับจดหมายขอบคุณจากลูกความตั้งหลายฉบับ”

แต่เนื่องด้วยอาชีพที่ต้องว่าความให้จำเลย น่าจะมีฝ่ายผู้เสียหายเกลียดชังเขาไม่น้อยนะครับ ฝ่ายภรรยาไม่อาจตอบข้อสงสัยนี้ได้ แต่ลูกสาวได้กลับ

“ถ้ามองในมุมของผู้เสียหาย อาจเห็นพ่อเป็นศัตรูก็จริง แต่พ่อไม่ได้หลบลี้หนีตาเข้าข้างจำเลยนะคะ แม่พ่อไม่ได้เล่ารายละเอียดเรื่องงานให้ฟัง แต่ก็พูดถึงการใช้ชีวิตของตัวเองในฐานะทนายอยู่บ่อยๆ ว่า แนวทางการทำงานของพ่อไม่ได้ตั้งเป้าขอลดโทษอย่างเดียว แต่พูดให้จำเลยสำนึกความผิดของตนเป็นอย่างแรก การสอบสวนคดีเพื่อวัดระดับความผิดได้อย่างถูกต้องเป็นหลักพื้นฐานของการทำหน้าที่ทนาย พ่อเป็นคนแบบนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะโดนใครเกลียดชังถึงกับต้องฆ่าแกงค่ะ” เสียงมีเรชักแหลมขึ้น อาจเป็นเพราะพูดไปเรื่อยๆ แล้วอารมณ์พลุ่งพล่าน นัยน์ตาก็แดงเรื่อ

สุดท้ายโกะไดถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของชิราอิชิ เค็นซุเกะก่อนถูกฆ่าว่า ศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงู เทอร์เรธแม่น้ำซุมิดะ และย่านโคกัง เขตมินาโตะ พวกคุณได้ยื่นชื่อสถานที่เหล่านี้แล้ว พ่อนึกอะไรออกบ้างไหมครับ

สองแม่ลูกเอียงคอกันพร้อมกัน เพราะไม่เคยได้ยื่นชื่อสถานที่เหล่านั้นจากปากชิราอิชิ เค็นซุเกะ

สรุปว่าพวกโกะไดไม่ได้รับข้อมูลเป็นประโยชน์จากทั้งคู่เลย พวกเขายื่นนามบัตรให้พร้อมกับกล่าวว่า ถ้านึกอะไรออก ติดต่อมาได้เลยนะครับ แล้วขอตัวกลับ

ที่หมายต่อไปของพวกเขาคือสำนักงานแถวถนนอาโอยามะ ตั้งอยู่บนชั้นสี่ของอาคาร พื้นผิวผนังสะท้อนแสงสีเงิน ชั้นล่างมีร้านกาแฟ

ผู้ที่รอนายตำรวจทั้งสองอยู่ที่สำนักงานคือหญิงใส่แว่นตาชื่อนางาอิ เซ็ตสึโกะ ตำแหน่งในนามบัตรที่ได้รับมาระบุว่า ‘ผู้ช่วย’ เธออายุราวๆ สี่สิบทำงานเป็นลูกน้องชิราอิชิ เค็นซุเกะมาแล้วสิบห้าปี

นางอิ เซ็ตสึโกะเล่าว่า ชิราอิชิ เค็นซุเกะรับทำคดีอาญา คดีอุบัติเหตุบนท้องถนนและคดีเยาวชนเป็นหลัก เขาลงทะเบียนเป็นทนายความขอแรงศาลจึงเรียกใช้งานบ่อยๆ

เคยมีคนโกรธแค้นชิราอิชิเพราะลูกความต้องโทษหนักผิดคาด หรือเขาว่าความไม่ได้เรื่องบ้างไหมครับ โกะไดลองถาม

“ก็น่าจะมีหลายคนนะคะ” นางอิ เซ็ตสึโกะไม่ปฏิเสธ “คนพวกนั้นชอบพูดมั่วซั่ว ยืนยันว่าตัวเองไม่ได้ทำเออ เป็นผู้บริสุทธิ์เออ แต่อาจารย์ชิราอิชิตอบกว่าไม่ว่าจะพิจารณาในแง่ไหนก็มีความผิด ในกรณีนั้นอาจารย์จะเกลี้ยกล่อมอย่างถึงที่สุด เช่น พูดไปตามตรงจะส่งผลดีกว่านะ แต่ถ้าเจ้าตัวยังยืนยันคำเดิม อาจารย์จะไม่แก้ต่างให้ แคเล่าเรื่องไว้เหตุผลนั้นให้ศาลฟัง แน่นอนว่าทำให้ภาพลักษณ์ของจำเลยดูแย่ลง และหมดหวังจะได้ลดโทษ เข้าทำนองกรรมตามสนองไปเต็มๆ เลยมีคนพาลใส่อาจารย์อยู่บ่อยๆ ค่ะ”

โกะไดเข้าใจแล้วว่า ในบรรดาผู้ต้องสงสัยที่ถูกจับก็มีคนประเภทนั้น

“แต่หลังจากศาลตัดสินโทษแล้ว อาจารย์คอยดูแลคนเหล่านั้นอย่างทะนุถนอม สู้ตายแล้วแทบทั้งหมดยอมรับได้ คนที่ติดพ้อต่อว่าตอนที่ศาลตัดสิน พอพ้นโทษแล้วมาขอบคุณก็มีบ่อยๆ ค่ะ”

โกะไดฟังที่นางอิ เซ็ตสึโกะเล่าแล้วนึกถึงคำว่า ‘คนมีหัวใจจิตใจ’ เขาลองถามเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่ชิราอิชิโดนผู้เสียหายเกลียดชัง ซึ่งเคยถามสองแม่ลูกชิราอิชิไปแล้ว นางอิ เซ็ตสึโกะตอบว่าความเป็นไปได้เท่ากับศูนย์

“อาจารย์เกือบโดนต่อยหลายครั้งขณะไต่ถามคดีความ เพราะฝ่ายผู้เสียหายโมโห มองว่าท่าทีของอาจารย์ที่พยายามจะให้เรื่องราวจบลงด้วยดีเหมือนกำลังกลบเกลื่อนบางอย่างค่ะ”

จะว่าไปแล้ว ฉันทึกไม่ออกเลยว่าจะมีเรื่องไหนที่สร้างความโกรธแค้นจนเป็นเหตุให้อาจารย์ถูกฆ่า เธอเสริม

“นอกจากอาจารย์ชิราอิชิแล้ว ฉันไม่รู้จักทนายเยอะเยอะ แต่เชื่อ

ว่าอาจารย์เป็นคนจิตใจดีมาก ว่าความโดยเห็นแก่ลูกความและฝ่ายตรงข้ามด้วย เป็นไปไม่ได้เลยที่อาจารย์ถูกฆ่าเพราะความโกรธแค้นหรือเกลียดชังแน่นอนว่าในสังคมมีคนผิดปกติดูอยู่ ไม่อาจฟันธงได้ว่าเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด”

ถ้าเช่นนั้นคุณคิดว่าอะไรคือแรงจูงใจในการก่อเหตุครั้งนี้ครับ โกะไดลองถาม นางอิ เซ็ตสึโกะโอดครวญ

“มีหลายคนดีดเยื่อมานาน แต่ไม่มีคดีไหนที่ฆ่าอาจารย์แล้วฝ่ายนั้นจะได้เปรียบ เหตุผลน่าจะมาจากเรื่องส่วนตัวไม่เกี่ยวกับเรื่องงาน แต่ว่าอาจารย์ไม่ได้มีปัญหากการเงิน ไม่เคยได้ยินเรื่องชู้สาวด้วย อาจารย์น่าจะโดนคนเสียสติฆ่าด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ไม่ได้มีแรงจูงใจ ฉันคิดได้แค่นั้นค่ะ”

โกะไดลองถามเรื่องศาลเจ้าโทมิโอะกะฮาจิมังงู เทอร์เรซแม่น้ำซุมิดะ และย่านโคกัง เขตมินาโตะ ฉันนี่อะไรไม่ออกเลยคะ นางอิ เซ็ตสึโกะตอบ

โกะไดกับนากามาจิขอเอกสารเกี่ยวกับงานที่ชิราอิชิ เค็นซุเกะทำอยู่ช่วงนี้ และสำเนาประวัติการโทร.เข้าสำนักงาน แล้วออกจากที่นั่น ส่วนเรื่องเอกสารผู้คดีที่เคยรับทำมอบหมายให้หน่วยพิสูจน์หลักฐานรับผิดชอบ

หลังจากนั้น โกะไดกับนากามาจิไปหาลูกความและอดีตลูกความหลายคนเพื่อสอบถามคำ พอรู้ข่าวว่าชิราอิชิ เค็นซุเกะถูกฆ่า ทุกคนต่างตกใจและพูดในทำนองเดียวกัน

ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะมีคนโกรธแค้นอาจารย์

3

โกะไดกับนากามาจิคุยกันว่า หลังจากกลับจากสอบถามคำยามาตะ ยูตะ จะไปหาหม้อเย็นกินก่อนเวลาเล็กน้อย ขณะโกะไดคิดว่าจะไปที่ไหนดี นากามาจิเสนอตัวเลือกเด็ด ไปแถวมนเซ็นนาคะโจใหม่ครับ

“ดีเลย กู้ดไอเดีย” โกะไดตบมือฉาด

মনতেননাকেใจอยู่ระหว่างทางกลับไปหน่วยสืบสวนพิเศษ เป็นย่านที่เจริญรุ่งเรืองสมชื่อมนเซ็นมาจิ¹ ทุกวันนี้ก็ยังเป็นย่านการค้าที่คึกคัก และจุดที่มีผู้คนพลุกพล่านคือฟุคากาวะ ที่สำคัญกว่านั้น ศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงูตั้งอยู่แถวมนเซ็นนากะโจ

พวกเขาขึ้นรถไฟไปและออกจากสถานีมนเซ็นนากะโจตอนหกโมงเศษ

โกะไดไม่รู้ว่าจะไปร้านไหนดี นากามาจิจึงใช้สมาร์ตโฟนค้นหาข้อมูลหลายร้าน หนึ่งในนั้นเป็นร้านปิ้งย่าง เมนูขึ้นชื่อคือฟุคากาวะเมชิ ซึ่งก็คือข้าวอบหอยลายกับเห็ดหนึ่งโนเซ็ง ได้ยินแค่นั้นก็น้ำลายไหลแล้ว ทั้งสองเลยตัดสินใจเลือกร้านนี้

พอออกจากสถานีรถไฟได้ดินก็เจอร้านเลย เข้าไปในร้าน เห็นชายสวมเสื้อคลุมกันเปื้อนสีขาว กำลังย่างผักและอาหารทะเลอยู่ตรงกลางเคาน์เตอร์รูปตัวยู ยังมีที่นั่งว่างหลายที่ พวกเขาจึงเลือกนั่งโต๊ะตัวในสุด เพราะนั่งเคาน์เตอร์สนทนาลับไม่สะดวก

พนักงานสาวเดินมารับคำสั่งอาหาร พวกเขาสั่งเบียร์สด ถั่วแระกับเต้าหู้เย็น ถ้าพวกเขากลับไปหน่วยสืบสวนพิเศษพร้อมกับกลิ่นเหล่านี้จะเป็นเรื่อง แต่เปลี่ยนใจทีหลังเพราะเห็นตรงกันว่า เบียร์แค่แก้วเดียวคงไม่เป็นไรหรอก

“ผู้เกี่ยวข้องทุกคนพูดไปในทางเดียวกันหมดเลยนะครับ” นากามาจิทางสมุดบันทึกเล่มเล็กแล้วถอนหายใจ

“ไม่คิดว่ามีคนโกรธแค้นอาจารย์ชิราอิชิ...งั้นนี่ ก็คงเป็นอย่างนั้นจริงๆ อย่างที่คุณนางาอิบอกว่า เขาทำงานทุกอย่างด้วยความจริงจัง ทยายเป็นอาชีพอที่คนอื่นรู้สึกต่อต้านได้ง่ายอยู่แล้ว และเขาเคยทำคดีที่มีผู้เสียชีวิต แต่แทบไม่มีใครโกรธแค้นเขาขนาดนั้น เราควรคิดว่าคดีนี้ไม่เกี่ยวกับความโกรธแค้น”

เบียร์สดกับถั่วแระมาเสิร์ฟแล้ว โกะไดยกแก้ว หันไปบอกนากามาจิ

¹ 門前町 หมายถึง ย่านที่อยู่ใกล้ศาลเจ้าหรือวัดทางอำนาจหลังญี่ปุ่นยุคกลาง

ว่า ขอบคุณที่เหนื่อยมาด้วยกันทั้งวัน แล้วกระดกเบียร์ลงคอ ของเหลวรสขมกำลังดีไหลซึมเข้าสู่ร่างกายเดินเยาะจนเมื่อยล้า

“ถ้าไม่ใช่ความโกรธแค้น แล้วมันคืออะไรละ คุณนางาอิบอกว่าคุณจะเป็นเหตุผลเรื่องส่วนตัว ไม่เกี่ยวกับเรื่องงานนี่ครับ”

“อะไรนั่น” โกะไดเอียงคอ เอื้อมหยิบแก้วแะ “ไม่มีปัญหาการเงิน แล้วก็ไม่มีเรื่องชู้สาว นอกนั้นก็เหลือแค่วิชา”

“วิชา? หมายถึงวิชาหรือครับ”

โกะไดหยิบสมุดบันทึกออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอก

“ชิราอิชิ เค็นซุเกะ เกิดที่เขตเนริมะ กรุงโตเกียว จบการศึกษาจากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัฐบาล จากนั้นไม่นานสอบเนติบัณฑิตได้ และเริ่มอาชีพทนายในสำนักงานกฎหมายแถวอิตาบาชิ ตอนอายุยี่สิบแปดแต่งงานกับเพื่อนร่วมชั้นที่คบหากันมาตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษา ลาออกจากงานตอนอายุสามสิบแปดมาเปิดสำนักงานของตัวเองจนถึงทุกวันนี้ เมื่อลำดับเหตุการณ์สำคัญแบบนี้ ปรากฏว่าเขามีชีวิตราบรื่นจริงๆ ไม่แปลกหรอกที่มีคนริษยา”

“มันก็จริงนะ แต่ต้องถึงกับฆ่าเลยหรือครับ เขาก็เหมือนทนายทั่วไป”

“ก็มีคนริษยาเรื่องทั่วไปนั่นแหละ อย่างเช่นคู่แข่งสมัยเป็นนักศึกษา มีคนไม่น้อยที่ฝันจะเป็นทนาย แต่ล้มเลิกความคิดไปเพราะสอบเนติบัณฑิตไม่ผ่าน”

“อ้อ ก็เป็นไปได้นะครับ”

“จะว่าไปแล้ว กรณีนั้นต่อให้มีเจตนาฆ่า ก็คงจะเป็นการทำไปด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ฉันสังหรณ์ใจว่าคนร้ายไม่น่าจะเตรียมอาวุธมาแทง ฉันปฏิเสธคำพูดตัวเองก็แปลกๆ อยู่” โกะไดยกไหล่ เก็บสมุดบันทึกใส่กระเป๋า

โกะไดใช้คำว่าชีวิตราบรื่น แต่อายาโกะ ผู้เป็นภรรยาเล่าว่าชิราอิชิ เค็นซุเกะไม่ใช่คนที่ไม่รู้จักความยากลำบาก ครอบครัวเขาไม่ได้มีฐานะเรียนโรงเรียนรัฐบาลตลอด หน้าซ้ำสมัยเรียน ม.ต้น พ่อด่วนจากไปเพราะ

อุบัติเหตุ สมัยเรียน ม.ปลาย เขาต้องทำงานพิเศษเพื่อช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในบ้าน เมื่อสองปีก่อนแม่เขาเสียชีวิตช่วงปลายปี เธอป่วยเป็นโรคสมองเสื่อม ชิราอิชิ เค็นซุเกะก็ช่วยปรนนิบัติดูแล ไม่ว่าจะมองยังไง ก็เป็นคนลำบาก เพราะเขาเป็นคนแบบนี้ เลยรับงานทนายความขอแรงซึ่งว่ากันว่าค่าตอบแทนไม่มาก

หลังดื่มเบียร์แก้มัวแล้วแะกับเต้าหู้เย็นหมดแล้ว พวกเขาสั่งฟูกากาวะเมชิซึ่งเป็นเมนูขึ้นชื่อ

“ยังไงก็ตาม มันน่าจะมีอะไรสักอย่างที่ยานี้” โกะไดเอย์ข้อสงสัยพลางมองโปสเตอร์อธิบายฟูกากาวะเมชิ

“เหมือนเป็นสถานที่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับตู้เคราะหฺร่ายเลยนะครับ น่าสงสัย”

โกะไดกอดอกครุ่นคิดเงียบๆ

วันเกิดเหตุ ชิราอิชิ เค็นซุเกะออกจากสำนักงานขับรถไปที่จอดรถแบบหยอดเหรียญข้างศาลเจ้าโทมิโอะกะฮาจิมังงุเป็นสถานที่แรก ภาพในกล้องวงจรปิดที่นั่นชี้ชัดว่าเป็นรถของเขาแน่นอน เขาจอดรถอยู่ประมาณสิบกว่านาที แล้วเข้าออกรถเพื่อชำระค่าจอด แต่ไม่มีคนอื่นเดินมาที่รถ

ทางเดียวที่เป็นไปได้คือ ชิราอิชิ เค็นซุเกะจอดรถในที่จอดรถแบบหยอดเหรียญตามคำสั่งคนร้าย แต่ระหว่างจอดรถอยู่ มีการติดต่อมาใหม่ และที่หมายต่อไปคงจะเป็นเทอร์เรซแม่น้ำซุมิดะ

ที่เกิดเหตุจะเป็นที่ไหน มันขึ้นอยู่กับคนร้าย แต่ทีมสืบสวนหาใจเรื่องจุดที่ชิราอิชิ เค็นซุเกะจอดรถเป็นที่แรกคือศาลเจ้าโทมิโอะกะฮาจิมังงุ เพราะพิกัดตำแหน่งของสมาร์ตโฟนระบุว่าเดือนที่แล้วเขามาที่ยานมนเซ็นนาคะโจสองครั้ง

ครั้งแรกวันที่ 7 ตุลาคม มีร่องรอยว่าเขาเดินวนเยอะมาก ครั้งที่สองวันที่ 20 ตุลาคม วันนั้นเขาแทบไม่ลังเล เข้าไปในร้านกาแฟหันหน้าออกถนนเอโดะ อย่างไรก็ตาม ที่จอดรถเป็นที่เดียวกันกับครั้งนี้

นายตำรวจซึ่งรับหน้าที่ลงพื้นที่สืบสวนเข้าไปสืบถามร้านกาแฟนั้น

และดูภาพในกล้องวงจรปิดขณะชิวาอิชิ เค็นซุเกะเข้าออกร้าน เขาใส่ชุดสัมภาระมีแค่กระเป๋าเอกสาร นำเสียดายที่ไม่มีพนักงานคนไหนจำเขาได้ คงเป็นเพราะเขาไม่ได้มีพฤติกรรมแปลกประหลาดเป็นพิเศษ

ชิวาอิชิ เค็นซุเกะมาทำอะไรที่ร้านนี้ เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานตรวจสอบข้อมูลแล้วพบว่าในบรรดาลูกค้าของเขา ไม่มีใครพักอาศัย ทำงาน หรือเรียนหนังสืออยู่ร้านนี้

ฟูคากาวะเมชิมาเสิร์ฟแล้ว โกะไดหลุดยิ้มเมื่อได้กลิ่นหอมโชยมาจากแข่ง

“เราลืมเรื่องคดีไปก่อนเถอะ”

เห็นด้วยครับ นากามาจิตอบ ตายังจ้องแข่ง

หลังกินมื้อเย็นเสร็จ ทั้งสองตัดสินใจแวะไปดูร้านกาแฟดังกล่าวซึ่งอยู่ห่างจากร้านฟูคากาวะเมชิแค่ห้าสิบเมตร

ร้านกาแฟมีสองชั้น แต่ชั้นล่างมีแค่เคาน์เตอร์ ทั้งสองซื้อกาแฟแล้วขึ้นไปชั้นบน มีโต๊ะวางอยู่ แต่ระยะห่างกับโต๊ะข้างๆ แคบ พวกเขาเลยมานั่งเคียงกันที่เคาน์เตอร์ริมหน้าต่าง

“พิกัดตำแหน่งสมาร์ตโฟนระบุว่า คุณชิวาอิชิอยู่ในร้านนี้เกือบสองชั่วโมง เขามาทำอะไรที่ร้านกาแฟในย่านซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวเองตั้งสองชั่วโมงนะ”

“ทางที่เป็นไปได้มากที่สุดคือเขามาเจอใครบางคนครับ”

“นั่นสิ นายก็เข้าประชุมทีมสืบสวน คงรู้แล้วว่าภาพในกล้องวงจรปิดชี้ชัดว่าคุณชิวาอิชิอยู่คนเดียวทั้งตอนที่เข้ามาและออกไป ตอนเข้ามายังไม่เท่าไร แต่ตอนออกไปปกติแล้วต้องมีใครไปด้วยไม่ใช่”

อืม นากามาจิครางในลำคอ

“ก็จริงนะครับ แต่ถ้าไม่ได้มาเจอใคร แล้วมาทำอะไรในที่แบบนี้ตั้งสองชั่วโมง เขามาอ่านหนังสือหรือทำอะไรที่อื่นนั่นรีบล่าครับ” เขาว่าแล้วชี้นิ้วโป้งไปด้านหลัง

โกะไดแอบเหลียวหลังไป ลูกค้าส่วนใหญ่ที่นั่งโต๊ะกำลังเล่นสมาร์ตโฟน

“ไม่หอรกมั้ง” โกะไดแคนหัวเราะ “คุณชิราอิชิไม่จำเป็นต้องถ่อมา
ในย่านที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเองเพื่อทำเรื่องพรรคนั้น ชั้นล่างของสำนักงาน
เรามีร้านกาแฟนะ”

“ผู้เคราะห์ร้ายเป็นคอกาแฟด้วย ได้ยินว่ากาแฟร้านนี้อร่อยเป็น
พิเศษ เลยอดสำหรับมาตามหา...คิดแบบนี้ก็ได้ครับ”

“เป็นข้อสันนิษฐานที่น่าสนใจ แต่ร้านนี้เป็นแค่ร้านสาขา”

“คุณพูดถูกครับ” นากามาจิทำหน้าจ้อย ยกแก้วกระดาดขึ้นจิบ

โกะไดก็จิบกาแฟ หันไปข้างหน้า หลบมองถนนเอโดะผ่านหน้าต่าง
เขานึกอะไรขึ้นได้ แคนเสียงดังเฮอะ

“มีอะไรหรือครับ” นากามาจิถาม

“นั่งอยู่ในร้านกาแฟคนเดียวตั้งสองชั่วโมง ไม่อ่านหนังสือและไม่เล่น
สมาร์ทโฟน คนทั่วไปไม่ทำแบบนั้น แต่คนที่จำต้องทำแบบนั้นก็มีนี่หว่า”

นากามาจิทำหน้างง ไม่เข้าใจความหมายที่อีกฝ่ายพูด โกะไดชี้หน้า
ตัวเองแล้วพูดต่อ

“พวกเราไง ตำรวจสืบสวน ถ้าจะเฝ้าดูพฤติกรรมใครก็ต้องนั่งอยู่
หลายชั่วโมง”

ฮะ นากามาจิอ้าปากหวอ

โกะไดชี้ไปที่ถนนเอโดะซึ่งมีรถแล่นขวักไขว่

“ลองดูสิ ถ้าจะเฝ้าดูพฤติกรรม ที่นี่คือทำเลดีที่สุดว่าไหม ร้านค้า
หลักๆ ในย่านมณฑลนาคะโจเรียงรายหันหน้าออกถนนเส้นนี้ มองเห็นชัด
แจ่มเลยว่าลูกค้าคนไหนเข้าร้านไหนที่อยู่ฝั่งตรงข้าม อีกรายคนที่มาและ
คนที่เดินทางจากย่านนี้ส่วนใหญ่จะใช้ถนนเส้นนี้”

นากามาจิหลบมองถนน พิมพ์ว่า จริงๆ ด้วย

“นั่นคือเหตุผลที่ผู้เคราะห์ร้ายเข้ามาร้านนี้รึ สรุปว่าเขาสอดส่อง
พฤติกรรมใครสักคนอยู่ใช่ไหมครับ”

“ใช้คำว่าสอดส่องไม่รู้จะเหมาะสมรึเปล่า เพราะคุณชิราอิชิไม่ใช่
ตำรวจสืบสวน ถ้าเปลี่ยนเป็นรอใครสักคนมาปรากฏตัวล่ะ”

“คนเดินถนนหรือครับ”

“ไม่รู้สิ อาจใช้ก็ได้ หรือเป็นคนที่ขับรถมาจอดไว้ริมทาง ไม่จั้นก็ลูกค้าเข้าหรือออกจากร้านที่ไหนสักแห่ง มีความเป็นไปได้หลายทาง แต่บอกได้คำเดียวคือ ที่นี้เป็นทำเลดีที่สุดในการเฝ้าดูพฤติกรรม แกมยังดีมาแพ่ได้ด้วยนะ”

นากามาจิตาลุกวาว “จะรายงานเรื่องนั้นกับหัวหน้าไหมครับ”

โกะไดยิ้มอ่อน โบกมือน้อยๆ คล้ายปิดไล่อะไรบางอย่าง

“อย่าเพิ่งเลย มันยังไม่มีมูลแน่ชัด เป็นเพียงความคิดเพื่อเจ้อที่ไม่อาจเรียกว่าสมมติฐาน ถ้าต้องรับฟังเรื่องแบบนี้ทุกเรื่อง ต่อให้มีผู้รับผิดชอบหรือหัวหน้างานสักกี่คนก็ไม่พอหรอก”

“จั้นหรือครับ” นากามาจิสีหน้าท้อแท้ “ผมอยากเก็บไปเล่าให้หน่วยฯ ฟังบ้าง”

“ฉันเข้าใจความรู้สึกนาย แต่นายไม่ต้องรู้สึกผิดที่ไม่ได้เบาะแสหรอก ไม่เจอเหยื่อไม่ได้เป็นความผิดของสุนัขล่าเนื้อ ผิดที่คนปล่อยสุนัขล่าเนื้อไว้ในถิ่นที่ไม่มีเหยื่อต่างหาก เราเชิดหน้ากลับหน่วยฯ กันเถอะ” โกะไดว่าแล้ว ตบไหล่ตำรวจหนุ่ม

หลังพบศพมาแล้วสี่วัน ทีมสืบสวนในเคหสถานยังไม่ได้เบาะแสเด็ดเช่นเดียวกับทีมอื่น ซึ่งเป็นเรื่องที่นากามาจิกังวล

โกะไดกับนากามาจิตรวจสอบประวัติการโทร.ของโทรศัพท์มือถือและสมาร์ทโฟน สืบสาวไปถึงบุคคลที่ติดต่อกับชิราอิชิ เค็นซุเกะเมื่อเร็ว ๆ นี้ พวกเขายังไม่เจอโทรศัพท์มือถือ แต่ขอให้ผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือส่งประวัติการโทร.มาให้ตรวจสอบ หมายเลขโทรศัพท์ของยามาเดะ ยูตะอยู่ในประวัติการโทร.ของชิราอิชิ

บุคคลที่โกะไดกับนากามาจิเห็นว่าเข้าข่ายมีจำนวนมากกว่าสามสิบคน พวกเขาไปพบทั้งลูกความ อดีตลูกความ เพื่อนทนายและนักบัญชีภายใต้การที่ชิราอิชิใช้บริการ ไปกระทั่งร้านตัดผมเจ้าประจำด้วย ทว่าทุกคนพูดในทำนองว่านี่คืออะไรไม่ออกเลย เพื่อนทนายคนหนึ่งถึงขนาดเอ่ยว่า “ถ้า

ตำรวจจับคนร้ายได้ และมีคนจ้างไปว่าความให้ ผมคงอยากจะแผ่นหนีไปเลย” เขาคงหมายความว่าไม่ว่าคนร้ายมีแรงจูงใจอะไรก็ตาม ไม่น่าจะมีช่องทางให้ลดหย่อนผ่อนโทษ

พวกโกะไดกลับถึงหน่วยสืบสวนพิเศษราวสองทุ่มครึ่งเศษ สีสึอิ รองสารวัตรซึ่งบัญชาการทีมสืบสวนคดีสถานียังอยู่ พวกเขาจึงไปรายงานผลการสืบถาม

สีสึอิมีเหงอกแซม รูปหน้าเหลี่ยม แม้มันน่าจะรายงานว่าได้เบาะแสอะไร สีนํ้าก็ยังไม่เรียบเฉย เพราะการคว้าน้ำเหลวติดๆ กันเป็นเรื่องปกติของการทำงาน

“ขอบใจที่เหนื่อยมาทั้งวัน วันนี้กลับไปพักผ่อนเถอะ แล้วพรุ่งนี้ต้องไปต่างจังหวัดนะ” สีสึอิยื่นเอกสารแผ่นหนึ่งให้โกะได

“ที่ไหนครับ” โกะไดรับเอกสาร มันคือสำเนาใบขับขีซึ่งมีรูปถ่ายติดบัตรของชายผอม น่าจะอายุราวหกสิบปี

เขามีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภออันโจ จังหวัดไอจิ

4

รถไฟ ‘ขบวนโคดามะ’ ออกเดินทางสถานีโตเกียวแอดักกว่าที่คิด แต่โชคดียังได้นั่งเก้าอี้ไม่ระบุมานั่ง โกะไดเดินทางไปถึงสถานีมีคาระอันโจ ใช้เวลาประมาณสองชั่วโมงครึ่ง หากเขานั่งรถไฟ ‘ขบวนโนชิมิ’ ไปถึงสถานีนางาโอะ แล้วเปลี่ยนเป็น ‘ขบวนโคดามะ’ นั่งย้อนกลับมาแค่สถานีเดียว จะร่นเวลาได้ครึ่งชั่วโมง แต่เนื่องจากค่าโดยสารต่างกันตั้งสองพันเยน เลยปิดตกไป นากามาจิไม่ได้เดินทางมาด้วยเนื่องจากต้องลดค่าใช้จ่าย

โกะไดนั่งดูเอกสารที่ได้รับจากสีสึอิเมื่อคืนนี้อยู่ริมหน้าต่าง

คุรากิ ทัทสึโร นั่นคือชื่อของคนที่เขากำลังจะไปหา ดูวันเดือนปีเกิด

แล้ว ปัจจุบันเขาอายุ 66 ปี แทบไม่มีข้อมูลอื่นเลย

สำนักงานกฎหมายของชิราอิชิบันทึกชื่อและวันเวลาของผู้ที่โทร. มา เนื่องจากโทรศัพท์แสดงหมายเลขโทร.เข้า ในกรณีที่ทราบหมายเลข โทรศัพท์ จะจดบันทึกไว้ ชิราอิชิ เค็นซุเกะทำแบบนั้นตั้งแต่ออกมาเปิด สำนักงานตัวเอง เขาดูหมายเลขโทรศัพท์ที่จดไว้ในช่วงท้ายวัน เพื่อนึกย้อน ว่าตัวเองติดต่อกับใครบ้าง

ในบันทึกระบุว่า คนชื่อ ‘คุรากิ’ โทร.มาวันที่ 2 ตุลาคม หมายเลขที่ บันทึกไว้เป็นหมายเลขโทรศัพท์มือถือ สอบถามนางาอิ เซ็ตสึโกะแล้ว เธอ บอกว่าคั่นๆ แต่แคโอนส่ายให้ชิราอิชิ เค็นซุเกะ อีกฝ่ายเป็นผู้ชาย แต่ไม่รู้ เลยว่าเป็นใคร แนนอนไม่รู้ด้วยว่ามีอะไร

ไม่พบนามสกุลนั้นในรายชื่อลูกค้าความ เขาโทร.มาแค่ครั้งเดียว และ ไม่มีบันทึกว่าเขามาที่สำนักงาน

เขาเป็นใครกันแน่ ถ้าเขาเป็นผู้ต้องสงสัย ตำรวจสามารถออกหมาย จับและขอข้อมูลจากผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ แต่ในขั้นตอนนี้ยัง ทำไม่ได้

สุดท้ายแล้วตำรวจเลือกที่จะโทร.ไปหมายเลขที่บันทึกไว้เพื่อตรวจสอบ กับเจ้าตัวโดยตรง หากให้ผู้หญิงโทร.ไป คงคุยกันง่ายกว่า จึงมอบ หมายให้ตำรวจหญิงรับหน้าที่นั้นไป

ตำรวจหญิงถามชื่อ-นามสกุลและที่อยู่ อ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งของการ สืบสวน แต่ไม่ได้เล่ารายละเอียดของคดี อีกฝ่ายไม่ปฏิเสธที่จะตอบคำถาม แนะนำตัวว่าชื่อคุรากิ ทดสึโร และบอกที่อยู่ด้วย เขาไม่ได้ตื่นตระหนกเป็น พิเศษเวลาคุยกับตำรวจหญิง

หลังจากนั้น สึสึอิโทร.ไปใหม่ เจาะว่ามีเรื่องสอบถามสักหน่อย ขอ ระบายเวลาได้ไหม คุรากิตอบว่า ตอนนี้ไม่ได้ทำงานแล้ว จะมาเมื่อไรก็ได้ โกะไดจึงเดินทางมาที่มิคาเวะอันโจในวันนี้

คุรากิก็ถามสึสึอิว่า ต้องการสอบถามเรื่องอะไร ก็ไม่แปลกหรอก ตำรวจสืบสวนอุตุส่าห์ถามมาจากโตเกียว ย่อมคิดว่ามีอะไรสำคัญอยู่แล้ว ต่อ

ให้ไม่มีชนกติดหลัง ก้อนก้างวลไม่ได้

แน่นอน สีสื่อตอบแล้วว่า “เอาไว้เจอกันเดี๋ยวก็รู้ครับ” แม้ไม่รู้ว่าครากิ เกี่ยวข้องกับคดีหรือเปล่า แต่การไม่ให้ข้อมูลแก่อีกฝ่ายเกินจำเป็นก่อนจะ พบกันถือเป็นกฎเหล็กการสืบสวน

โกะไดมาถึงสถานีมีคาวะอันโจราวสิบเอ็ดโมงเศษ พอออกมาข้าง นอก เห็นวงเวียนขนาดเล็ก รถจอดเป็นหย่อมๆ อยู่ในที่จอดรถ บริเวณรอบๆ มีตึกขนาดใหญ่ไม่กี่หลัง ไม่ค่อยเห็นป้ายโฆษณาสะดุดตา บรรยากาศ เหมือนอยู่บ้านนอก

จุดเรียกแท็กซี่มีรถว่างจอดอยู่แค่คันเดียว โกะไดยื่นแผนที่ซึ่งปรินต์ เติร์มไว้ให้คนขับดู

“อ้อ ซาซาเมะ” คนขับว่าแล้วติดเครื่องยนต์

“อ่านว่าซาซาเมะ ไม่ใช่ซิโนเมะหรือครับ” โกะไดถาม ชื่อที่หมาย คือตำบลซาซาเมะ อำเภออันโจ

“ครับ คนมาจากที่อื่นคงเรียกกันแบบนั้น เพราะเป็นตำบลไม่ดังและ ไม่มีอะไรเลย” คนขับรถพูดยิ้มๆ ติดเหนือเล็กน้อย ที่เขาเรียกว่าสำเนียง มีคาวะละมั้ง

โกะไดเบนสายตามองไปนอกรถ ถนนกว้าง ทางเท้าก็กว้าง บ้าน เรือนและร้านค้าปลูกหันหน้าออกถนนสายนั้น มองไม่เห็นตึกสูง แต่ใช้ พื้นที่ก่อสร้างบ้านเรือนและร้านค้าได้อย่างเต็มที่ ถ้าใครอยู่ที่นั่นจนชินแล้ว คงย้ายไปอยู่ย่านที่พักออาศัยแออัดในโตเกียวไม่ได้ โกะไดนึก

รถแท็กซี่แล่นมาไม่ถึงสิบนาทีก็จอด คนขับรถพูดว่า “แถวนี้แหละครับ”

“ลงตรงนี้ก็ได้รับ”

โกะไดจ่ายค่าโดยสารแล้วลงจากรถ ก้าวเดินไปพลาญดูแผนที่ที่เปรียบ เทียบกับทิวทัศน์รอบข้าง บ้านเรือนใหม่เก่าปลูกเรียงราย จุดที่เหมือนกัน คือทุกหลังต้องมีที่จอดรถ บ้านที่มีรถจอดอยู่หลายคันก็มีเกิ้ล่อน

บ้านหลังที่มีป้ายชื่อครากิแขวนอยู่ตรงประตูก็มีโรงจอดรถ รถที่จอด อยู่ในนั้นเป็นรถรุ่นเล็กสีเทา มีเครื่องวางห้อยอยู่ที่กระจกมองหลัง

ได้ป้ายชื่อมีอินเตอร์โฟน โกะไดกดปุ่มแล้วรอครู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียงผู้ชายขานตอบว่า ครับ

“ผมมาจากโตเกียวครับ”

“ครับ”

ไม่นานก็ได้ยินเสียงปลดล็อก ประตูบ้านเปิดออก ปรากฏร่างชายหน้าตบเหมือนในรูปถ่ายใบพับที่ แต่ว่ารูปร่างบึกบึนกว่าที่เขาคิด

“ผมชื่อโกะไดครับ ขอโทษที่มารบกวน” โกะไดเดินไปหาพร้อมหยิบตรากรมตำรวจนครบาลโตเกียวขึ้นมาแสดงให้อีกฝ่ายดูแล้วรีบเก็บใส่กระเป๋าเสื้อ จากนั้นยื่นนามบัตรให้แทน

คุรากิหรีตาดูนามบัตรที่รับมาแล้วเชิญเข้าข้างใน

ขออนุญาตครับ โกะไดค้อมศีรษะ อย่างต่ำเข้าไปในบ้าน

คุรากิเดินนำไปที่ห้องเสื้อทาตามิซึ่งเข้าบ้านมาก็เจอเลย ทว่าบนพื้นเสื่อมีแค่โต๊ะกับเก้าอี้หวาย แท่นบูชาเล็กๆ วางชิตฉนัง บนฉนังแขวนรูปถ่ายหญิงคนหนึ่ง น่าจะเคยใช้เป็นรูปหน้าศพ อายุคงราวๆ ห้าสิบ เธอตัดผมสั้นรับกับใบหน้ากลม

“ภรรยาผมครับ” คุรากิเอ่ย คงเห็นสายตาโกะได “เสียไปเมื่อสิบหกปีที่แล้ว เธอแก่กว่าผมปีหนึ่ง ตอนนั้นอายุห้าสิบเอ็ดปี”

“ขอแสดงความเสียใจด้วยนะครับ ยังสาวอยู่เลย ประสบอุบัติเหตุหรือว่าอะไรครับ”

“เปล่าครับ เธอป่วยเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว ถ้าได้ปลุกถ่ายไขกระดูก อาจรอด แต่สุดท้ายไม่มีผู้บริจาค”

“อ่อ...” โกะไดไม่รู้จะตอบอะไรดี

“ผมเลยอยู่คนเดียว ไม่ได้ดื่มน้ำขงชามานานหลายปีแล้ว ถ้าไม่รังเกียจรับเป็นน้ำชาขวดได้ไหม”

“ไม่เป็นไรครับ อย่าลำบากเลย”

“จริงรึ จั้น ตามใจคุณแล้วกัน เอ้า เชิญนั่งก่อนครับ”

โกะไดนั่งเก้าอี้ตามที่คุรากิเชิญ

“เมื่อวานนี้คุณคงทราบเรื่องจากตำรวจที่โทรมาแล้ว คือว่าเราพบชื่อคุณคุรากิในกระบวนการสืบสวนคดีหนึ่ง หมายเลขโทรศัพท์ของคุณคุรากิอยู่ในบันทึกโทร.เข้าของสำนักงานกฎหมายชิราอิชิที่โตเกียว ถ้าถามว่ามีปัญหาอะไร คำตอบคือเรากำลังสืบสวนคดีฆาตกรรมคุณชิราอิชิอยู่ครับ”

หลังพูดรวดเดียวจบ โกะไดแอบสังเกตเห็นท่าทีของคุณคุรากิ ชายชราหน้าตอบสีหน้าเรียบเฉย ก้มหน้าเล็กน้อย

“คุณทราบแล้วหรือครับว่าคุณชิราอิชิถูกฆาตกรรม”

“เมื่อวานหลังวางสายจากตำรวจ ผมลองไปหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเห็นผมแบบนี้ แต่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นนะครับ พอรู้เรื่องคดีก็ตกอกตกใจ นึกอยู่แล้วว่าตำรวจน่าจะมาหาผม” น้ำเสียงคุรากิสงบนิ่ง

“ถ้าคุณทราบเรื่องคดีแล้วก็คุยกันง่ายขึ้น ที่ผมมาวันนี้เกี่ยวกับเหตุผลที่คุณคุรากิโทร.หาคุณชิราอิชิ คุณเกี่ยวข้องกับคุณชิราอิชิยังไงครับ”

คุรากิลูบท้ายทอยซึ่งตัดผมสั้น

“ไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นพิเศษ ไม่เคยเจอกันด้วยครับ เพิ่งได้คุยกันวันนั้นเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย”

“คุณโทร.ไปหาคนที่ไม่เคยเจอกันหรือครับ เพื่ออะไร”

“เพื่อขอคำปรึกษา”

“ขอคำปรึกษา?”

“ขอคำปรึกษาเรื่องกฎหมาย ตอนนี้มีเรื่องกลุ่มใจนิดหน่อย เกี่ยวกับเรื่องเงินครับ ผมมีปัญหากับคนคนหนึ่ง เลยโทร.ไปหาเขาเพราะอยากรู้ว่าใช้กฎหมายจัดการได้ไหม”

“ทำไมต้องเป็นคุณชิราอิชิ”

“ผมจะโทร.ไปที่ไหนก็ได้ครับ ลองค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตแล้วเจอข้อความว่า ยินดีให้คำปรึกษาปัญหาต่างๆ ทางโทรศัพท์ แถมฟรีด้วย ผมไม่ได้คิดจะจ้างทนายจริงจางอยู่แล้ว อีกฝ่ายจะอยู่โตเกียวหรือโอซากะก็ไม่เป็นไร”

“เปล่า ไม่มีอะไรครับ” โกะไดเก็บสมาร์ทโฟนใส่กระเป๋า
เขานั่งประจันหน้ากับคุรากิบินโต๊ะอีกครั้ง แต่เตรียมใจพร้อมกว่า
เมื่อหลายนาทีก่อน เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

“คุณเคยไปโตเกียวหรือเปล่าครับ” โกะไดถาม ตัวเองยังรู้สึกเลยว่า
คำพูดเป็นทางการขึ้น

“เคยไปครับ ลูกชายอยู่ที่นั่น”

“ลูกชาย? อยู่ที่ไหนครับ”

“โคเอ็นจิครับ เขาจบจากมหาวิทยาลัยในโตเกียว เลย์ทำงานอยู่ที่นั่น”

“อ้อ ได้เจอกันบ่อยไหมครับ”

คุรากิเอียงคอเล็กน้อย “ปีหนึ่งก็เจอกันหลายครั้งครับ”

“ครั้งล่าสุดคุณไปโตเกียวเมื่อไรครับ”

“เมื่อไรนะ จำได้ว่า...สามเดือนที่แล้วครับ”

“ถ้าช่วยระบุวันที่จะเป็นพระคุณอย่างยิ่งครับ”

คุรากิจ้องถมึง “ทำไมครับ”

“ขอโทษครับ มันเป็นความจำเป็น” โกะไดค้อมศีรษะ “ผมต้องถาม
แบบนี้กับผู้เกี่ยวข้องทุกคน ได้โปรดเข้าใจด้วย”

“ผู้เกี่ยวข้องรี ผมแค่โทรศัพท์หาเขาเองนะ...”

ขอโทษครับ โกะไดเอ่ยซ้ำ

คุรากิถอนหายใจ บอกว่า รอสักครู่ครับ แล้วหยิบโทรศัพท์
มือถือข้างตัว มันไม่ใช่สมาร์ทโฟน เขาเริ่มกดปุ่มทำอะไรบางอย่างด้วย
สีหน้าสงบเสถียร แต่โกะไดตั้งข้อสงสัยว่าอีกฝ่ายถ่วงเวลาเพื่อคิดหาทาง
ปั่นหัวตำรวจสืบสวนที่มาจากโตเกียว

“วันที่ 16 สิงหาคม ครับ” คุรากิตอบพลางดูหน้าจอโทรศัพท์มือถือ
“มีอีเมลที่คุยกับลูก ผมไปตั้งแต่วันที่ 16 เป็นเวลาสองวันหนึ่งคืน ลูก
ผมไม่ได้กลับบ้านเกิด แม้เป็นช่วงวันหยุดประเพณีเช่นไหว้บรรพบุรุษ
ผมเลยต้องเป็นฝ่ายไปหาเขา เป็นแบบนี้ทุกปีครับ”

“เวลาไปโตเกียว คุณพักที่บ้านลูกชายหรือเปล่าครับ”

“ใช่ครับ ลูกผมยังโสด เลยไม่ต้องเกรงใจกัน”

“ถ้าไม่ขัดข้อง ช่วยบอกชื่อลูกชายและที่อยู่ได้ไหมครับ”

ครุาก็ได้ยินคำพูดของโกะไดแล้วหลุบตาเล็กน้อย กะพริบตาถี่
ดูคล้ายกำลังลังเล

ในที่สุดครากียอมเปิดปากพูด “ชื่อคาสุมะครับ คาสุในคำว่า
สันติภาพ และมะในคำว่าความจริง เขาทำงานอยู่ที่บริษัท”

ครากิเอ่ยชื่อบริษัทเอเจนซีโฆษณารายใหญ่ ตามดูโทรศัพท์มือถือ
พร้อมกับบอกหมายเลขโทรศัพท์ โกะได้รับจดบันทึกข้อมูลเหล่านั้น

“เวลาไปโตเกียว คุณทำอะไรบ้าง มีที่ไหนที่ไปบ่อยๆ ไหมครับ”

“แล้วแต่ช่วงเวลาครับ หากมีอะไรที่หาดูได้แค่นิตโถเกียว ผมจะไป
ที่นั่น เมื่อหลายปีก่อน ผมขึ้นไปโตเกียวสกายทรี สูงอย่างเดียว แต่ไม่เห็น
มีอะไรเลย”

“แล้วพวกวัดกับศาลเจ้าล่ะครับ คนส่วนใหญ่ชอบไปสถานที่แบบนั้น”

“วัดกับศาลเจ้า...หรือครับ ยังไงดีล่ะ ผมไม่ได้เกลียด แต่ก็ไม่ได้ชอบ
เป็นพิเศษ”

“เสนาห์ห้องน้ำมียันต์ของศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงูติดอยู่ สภาพ
ยังไม่เก่าเท่าไร คุณครากิเป็นคนเอามาติดเองหรือครับ”

“อ้อ ยันต์นั้นหรือครับ มีคนให้ผมมา ผมไม่ได้ศรัทธาเป็นพิเศษ แต่
ไหนๆ ก็ได้มาแล้ว เลยติดไว้”

“มีคนให้มา? คุณครากิไม่ได้ไปศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงูหรือครับ”

“เปล่าครับ มีคนให้มา”

“ใคร? ใครให้มาครับ”

ครากิจ้องหน้าโกะไดอย่างเคลือบแคลง สายตาดูระแวงระวังยิ่งขึ้น

“ทำไมถามแบบนี้ล่ะครับ ผมคิดว่าใครให้มาก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ”

“เรื่องนั้นผมตัดสินใจเองครับ ช่วยบอกได้ไหมครับว่าใครให้มา”

ครากิสุดท้ายใจเข้าเต็มปอด หลับตาเบาๆ คงกำลังทบทวนความ
ทรงจำ แต่โกะไดกลับคิดว่าเป็นการถ่วงเวลาอีกแล้ว

“ขอโทษครับ” คุรากิพูดทั้งที่ยังหลับตา “ผมลืมไปแล้ว”

“ลืมไปแล้ว? ถ้าไม่ได้สนิทกันเป็นพิเศษ เขาไม่ให้ยืมต์ของศาลเจ้า
กันหรอกนะครับ”

“คุณคิดแบบนั้นมันก็ไม่แปลกหรอก แต่ผมนี่ก็ไม่ออก ทำยังไงได้
ขอโทษนะ ผมอายุไม่ใช่บ่อยๆ เลยหลงลืมไปหมดแล้ว”

คำตอบน่าปวดหัวที่สุดเวลาไปสืบสวนและสอบถามาคือ ‘ลืมไปแล้ว’
ถ้าอีกฝ่ายตอบว่า ‘ไม่รู้’ ตำรวจยังเอาพยานวัตถุให้ดูแล้วจึงถามได้ว่า ‘จะ
ไม่รู้ได้อย่างไร แต่ถ้าเป็นคำตอบว่า ‘ลืมไปแล้ว’ ตำรวจไม่อาจทำอะไรได้เลย
ทว่าโกะไดรูู้สึกว่าอีกฝ่ายมีพิรุณ การมาครั้งนี้ไม่สูญเปล่า

“คุณโทร.หาคุณชิราอิชิแค่จะขอคำปรึกษาเรื่องกฎหมาย แต่ว่าคุณ
ไม่ได้ปรึกษาเรื่องนั้นกับสำนักงานกฎหมายที่อื่นเลยหรือครับ”

คุรากิสายหน้า “ไม่ได้ขอครับ”

“เพราะว่าปรึกษาคุณชิราอิชิแล้วแก้ไขปัญหาได้หรือครับ”

“เปล่าครับ กลับกันเลย ทนายชิราอิชิตอบแค่เพียงผิวเผิน แบบที่
ค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตแบบเดียวกันก็ได้คำตอบแล้ว ลองคิดดูแล้ว เขาให้
บริการฟรี ก็คงเป็นเรื่องธรรมดา ผมคิดว่าทำแบบนั้นไม่ได้ประโยชน์ เลย
ไม่ได้ขอคำปรึกษาที่อื่น”

คุรากิตอบตามสบายไม่ได้หลับตา ดูเหมือนตอบตามความจริง แต่
อีกมุมหนึ่งก็ดูเหมือนเป็นการแสดงความมั่นใจเต็มร้อยว่าตำรวจจับโกหก
ไม่ได้

อย่างไรก็ตาม โกะไดรูู้สึกว่าไม่สามารถพิสูจน์เรื่องนั้นได้ตอนนี้ แต่
ว่ามีเรื่องเดียวที่ต้องถามให้แน่ใจ

โกะโดมองนาฬิกาข้อมือ

“ขอโทษที่รบกวนเวลาดังนาน จ้ะคำถามสุดท้าย วันที่ 31 ตุลาคม
คุณไปโตเกียวหรือเปล่าครับ”

“วันที่ 31 ตุลาคม...ฟังดูเหมือนถามพยานที่อยู่เลยนะครับ”

“ผมทราบดีว่าเป็นการเสียมารยาท แต่ผมถามแบบนี้กับผู้เกี่ยวข้อง

ทุกคน หวังว่าคุณจะเข้าใจครับ”

ครุฑากิอี้อัดใจจนเปื้อนหน้าหนี เยมมองผนัง ตรงนั้นมีปฏิทินแขวนอยู่
“วันที่ 31 เดือนที่แล้วหรือครับ น่าเสียดายที่ไม่มีกำหนดการอะไร
เลย เท่ากับว่าเป็นวันธรรมดาทั่วไป”

“หมายความว่ายังไงครับ”

ครุฑากิหันหน้ากลับมาหาโกะได

“หมายความว่าผมไม่ได้ออกไปไหน และไม่มีใครมาหาด้วย ผมอยู่
บ้านหลังนี้ทั้งวัน”

“มีหลักฐานพิสูจน์เรื่องนั้น...”

“คงยาก” ครุฑากิตอบสวนทันควัน “น่าเสียดายที่วันนั้นไม่มีพยานที่อยู่”
เป็นคำตอบที่ไม่แฝงความรู้สึกตกเป็นเบี้ยล่าง เอาความมั่นใจ
แบบนั้นมาจากไหน คงต้องสืบหาความจริงต่อไป โกะไดนึกในใจ

โกะไดมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง ขณะนี้เป็นเวลาเที่ยงเศษ

“เข้าใจแล้วครับ ผมต้องขอตัวก่อน ขอโทษที่มารบกวนเวลา”

โกะไดลุกขึ้น ครุฑากิก็ลุกตาม

“ขอโทษนะครับ ดูเหมือนคำตอบผมไม่เป็นประโยชน์สักเท่าไร”

“ไม่หรอกครับ มั่นใจ” โกะไดจ้องหน้าครุฑากิ “ใช่ๆไม่เป็นประโยชน์เลย”

“จริงหรือครับ” ครุฑากิไม่หลบตา

ผมขอตัวครับ โกะไดค้อมศีรษะ กำลังจะหันไปทางประตู

คุณตำรวจ ครุฑากิร้องเรียก

“ผมจำผิดไปอย่างหนึ่ง”

“จำผิด?”

“เรื่องวันที่ผมไปโตเกียวครั้งล่าสุด เมื่อที่ผมบอกว่าไปหาลูกช่วงวัน
หยุดประเพณีเซินไหว้บรรพบุรุษ แต่ลืมไปว่าหลังจากนั้นผมไปอีกครึ่งหนึ่ง”

โกะไดหยิบสมุดบันทึกออกมา “เมื่อไรครับ”

“วันที่ 5 ตุลาคม ครับ ไม่ได้มีเหตุผลเป็นพิเศษ ผมอยากเห็นหน้าลูก
เลยหุนหันนั่งรถไฟชิงกันเซ็นไป ค้างแค่วันเดียวแล้วกลับวันรุ่งขึ้นเหมือนเดิม

ไม่ได้มีเรื่องประทับใจเป็นพิเศษ ผมเลยลืมไปแล้ว”

5 ตุลาคม โกะได้รับประมวลความคิด ชิราอิชิ เค็นซุเกะวะยาน มนเซ็นนากะโจครั้งแรกว่าวันที่ 7 ตุลาคม

ทำไมคุรากิบอกเรื่องนั้นตอนโกะได้กำลังจะกลับ อีกฝ่ายลืมเรื่องนั้นจริงหรือ ถ้าจริงก็แล้วไป แต่ว่ามีความเป็นไปได้อื่นหรือเปล่า

โกะได้ถามที่อยู่ติดต่อนของลูกชายโกะไค

คุรากิคงคิดว่าตำรวจจะไปหาลูกชาย หากตัวเองปิดบังเรื่องวันที่ 5 ตุลาคม เดียวจะเป็นเรื่อง ถ้าตำรวจไปถามลูกชาย ความจะแตกและสงสัยว่าเขาปิดบังเรื่องนั้นทำไม

จะว่าไปแล้ว ถามเรื่องนั้นตอนนี้อยู่ก็เปล่าประโยชน์ คุรากิยอมยื่นกรานว่าตัวเองลืม

“ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือนะครับ”

โกะไคกล่าวขอบคุณแล้วออกจากห้อง ระหว่างทางเดินไปที่ประตู เขาหยุดยืนตรงหน้ายันต์แผ่นนั้น

“ถ้าผมนึกได้ว่าใครให้มา จะโทรไปบอกดีไหมครับ” คุรากิถาม

“ดีที่สุดๆ เลยครับ”

“ฉันผมจะลองคิดดู ไม่รู้เหมือนกันว่าจะนึกออกหรือเปล่า”

“รบกวนด้วยนะครับ”

โกะไคสวมรองเท้า เฝ้ามองคุรากิอีกครั้ง

“หากผมมีข้อสงสัยอะไร จะมารบกวนใหม่”

คุรากิขมวดคิ้วไม่พอใจแวบหนึ่งก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ “นั่นสินะ ถ้าคุณมีข้อสงสัยอะไร ก็เชิญมาได้ทุกเมื่อครับ”

ขอตัวครับ โกะไคว่าแล้วออกมาข้างนอก พอประตูปิดได้ยินเสียงล็อกกุญแจทันที

เขากำลังจะเดินไปที่ถนน แต่นึกอะไรขึ้นได้ จึงเดินไปที่รถซึ่งจอดอยู่ข้างๆ ซะงักตัวเขามองกระจกหน้า เห็นเครื่องรางแขวนอยู่ที่กระจกมองหลัง เป็นไปอย่างที่คิด เครื่องรางปักคำว่า ‘เครื่องรางคุ้มครองการเดินทาง

ศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงู' ด้วยดินทองบนผ้าแดง

คุรากิจะบอกว่าเครื่องรางชิ้นนี้ก็มีคนให้มาหรือเปล่า และลืมนไปแล้วว่าใครให้มา

โกะไดเดินไปที่ถนนพลางคิดว่า ทำไมอีกฝ่ายไม่บอกว่าเป็นของที่ซื้อมา จะได้ไม่ต้องตอบแปลกๆ ว่าลืมนไปแล้วว่าใครให้มา

สมมติว่าที่คุรากิพูดเป็นเรื่องจริงละ มีคนให้มาจริงๆ เลยตอบไปแบบนั้น แต่อย่าให้คนอื่นให้ไม่ได้ เลยจำใจบอกว่าลืมนไปแล้ว

โกะไดเร่งฝีเท้าโดยไม่รู้ตัว นึกในใจว่ากลับไปโตเกียวแล้วมีเรื่องต้องทำอีกมากมาย

5

ที่ทำงานของคุรากิ คาสุมะอยู่ในอาคารสำนักงานหันหน้าออกถนนยาซุกุนิ ย่านคุดันชิตะ ทว่าโกะไดไม่เข้าไปข้างใน ใช้มือถือโทร.จากข้างนอก ถูกชายคุรากิรับสาย พอรู้ว่าคนที่โทร.มาเป็นตำรวจสังกัดกรมตำรวจนครบาลโตเกียว ก็ทำเสียงประหลาดใจ โกะไดบอกว่าอยากพบเพราะมีเรื่องจะสอบถาม อีกฝ่ายถามว่าเรื่องอะไร พอคงยังไม่ได้เล่าอะไรให้เขาฟัง

โชคดีคาสุมะอยู่ที่บริษัท เขาบอกว่าพอจะปลีกเวลาไปพบได้ จึงนัดเจอกันที่ร้านกาแฟเก่าๆ ข้างบริษัท วันนั้นนากามาจิมาด้วย ทั้งสองจึงนั่งรอเคียงกันอยู่ที่โต๊ะตัวใน

“คุรากิคิดจะทำอะไรครับ” นากามาจิถาม “ก็รู้อยู่ว่าตำรวจสืบสวนจากกรมตำรวจนครบาลโตเกียวจะไปหา แต่ทำไมถึงไม่บอกผู้ชาย มันไม่น่าเป็นไปได้เลย”

“มันเป็นไปไม่ได้” โกะไดพ่นธง “หมอนั่นน่าสงสัยมาก คงรู้แล้ว

ว่าตัวเองตกเป็นผู้ต้องสงสัย และรู้เหตุผลที่ฉันถามถึงลูกชายด้วย ที่เขาไม่บอกลูกชาย เพราะคิดว่าบอกไปก็ไม่เป็นประโยชน์นะสิ เพราะถ้าพูดไม่ตรงกัน จะยิ่งเดือดร้อน เลยเล่าเรื่องที่ตัวเองมาโตเกียววันที่ 5 ตุลาคม”

“จริงด้วยครับ เพราะถ้าพูดตรงกัน ก็เท่ากับปิดบังเรื่องมาโตเกียววันที่ 5 ตุลาคม ได้ด้วย”

“ใช่ ต่อให้คุรากิเกี่ยวข้องกับคดี ลูกชายก็คงไม่รู้เห็นด้วยหรอก”

โกะไดพูดอย่างระมัดระวัง แต่ในใจคิดว่าคุรากิไม่เพียงแค่อ้างอิงกับคดีหรอก แต่เป็นคนร้ายแน่นอน คุรากิโทรหาชิราอิชิ จากนั้นชิราอิชิไปที่ย่านมึนเซ็นนากะโจ ยันต์ที่เสาและเครื่องรางในรถ ทุกสิ่งทุกอย่างน่าสงสัยเหลือเกิน พวกตำรวจชั้นผู้ใหญ่ก็เห็นด้วยกับประเด็นเหล่านั้น จึงมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่สืบสวนคนอื่นๆ ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างคุรากิกับบุคคลอื่นๆ เจ้าหน้าที่สืบสวนกลุ่มใหญ่ถือรูปถ่ายคุรากิไปสืบถามชาวบ้านในย่านนั้น

ประตูร้านกาแฟเปิดออก ชายคนหนึ่งก้าวเข้ามา อายุราวสามสิบปี จมูกโด่ง ใบหน้าคมสัน โกะไดรู้เลยว่าเขาเป็นลูกชายคุรากิ เพราะแววตาเหมือนพ่ออย่างกับแกะ

ลูกค้าคนอื่นๆ ในร้านเป็นคู่รักและกลุ่มผู้หญิง ชายผู้นั้นมองมาที่พวกโกะได เดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าตกประหม่า

โกะไดกับนากามาจิลุกขึ้นยืน

“คุณตำรวจที่โทรมาใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ ขอโทษที่รบกวนเวลาทำงาน” โกะไดยื่นนามบัตรให้ ไม่แสดงตรากรมตำรวจนครบาลโตเกียว

คุรากิ คาสุมะดูนามบัตร ขมวดคิ้วอย่างเคลือบแคลง คงเป็นเพราะเห็นคำว่าแผนกสืบสวน 1 สมัยนี้คนทั่วไปรู้ว่ามันเป็นแผนกที่รับผิดชอบอาชญากรรมร้ายแรงอย่างการฆาตกรรม

คาสุมะนั่งลงทำงานๆ พวกโกะไดเห็นแล้วนั่งลงตาม มาสเตอร์ผสมชาวยกน้ำมาเสิร์ฟ คาสุมะจึงสั่งกาแฟ

“แล้วเรื่องที่จะสอบถามคืออะไรครับ ผมอยาการู้จะแย่แล้ว” คาสุมะ

เผยความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมา

“ต้องขอโทษด้วยครับที่พูดเป็นนัยทางโทรศัพท์ ไม่ได้มีเรื่องอะไร
หรอกครับ ผมอยากถามเกี่ยวกับพ่อคุณสักหน่อย”

“พ่อ?” คาสุมะสีหน้าประหลาดใจ คงไม่ได้คาดคิดเลย “พ่อที่ว่า
หมายถึงคุรากิ ทัทสึโรหรือครับ”

“แน่นอนอยู่แล้วครับ”

คาสุมะกะพริบตาถี่ไม่เข้าใจ

“พอไปทำอะไรมาหรือครับ บ้านพ่ออยู่ตำบลอันโจ จังหวัดโออิตะครับ”

“ผมทราบครับ แต่ว่าพ่อคุณมาโตเกียวบ่อยๆ นี่ครับ”

“เรื่องนั้นก็ใช่ครับ...”

“ครั้งล่าสุดพ่อคุณมาโตเกียวเมื่อไรครับ”

“เดี๋ยวก่อนนะครับ” คาสุมะยกสองมือปราม มองหน้าโกะไดกับ
นากามาจิสลับกันไปมา “คุณตำรวจมาสืบเรื่องอะไร พ่อไปทำอะไรด้วย
ถ้าไม่บอกเรื่องนั้นมาก่อน ผมคงตอบคำถามคุณตำรวจไม่ได้”

“ไม่จริงมังครับ” นากามาจิตอบซ้ำๆ “แม้จะ 모르ว่าตำรวจสืบเรื่อง
อะไร คุณก็ตอบได้อยู่แล้วว่าพ่อคุณมาโตเกียวเมื่อไร”

“มันเป็นปัญหาเรื่องความรู้สึก” คาสุมะจ้องเขม็งกลับ “ถ้าจะให้ผม
เล่าความเป็นส่วนตัว คุณตำรวจยอมบอกเรื่องแค่นั้นก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่
ครับ”

กาแฟมาเสิร์ฟช่วงที่บรรยากาศตึงเครียดพอดี ทว่าคาสุมะไม่ได้แต่ะ
ต้อง “เชิญดื่มกาแฟสิครับ” โกะไดยิ้มให้ “กาแฟที่ร้านนี้ขึ้นชื่อ ถ้าปล่อยให้
ให้เย็นชืดก็น่าเสียดาย เอ้า เชิญครับ”

พอโดนเร่งเร้า คาสุมะรินนมใส่กาแฟด้วยสีหน้าบอกบุญไม่รับ

“คดีฆาตกรรมครับ” โกะไดเอ่ยก่อนที่คาสุมะจะยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ
“มีคนถูกฆ่าที่โตเกียว เราเลยมาสืบถามทุกคนที่ติดต่อกับเหยื่อและคนที่มีความ
เป็นไปได้ว่าจะติดต่อ คำว่าติดต่อก็ไม่จำเป็นต้องเจอหน้ากัน แต่รวมถึงการ
คุยโทรศัพท์ ได้ตอบจดหมายและอีเมลด้วย”

“ในบรรดาคนเหล่านั้นมีชื่อพ่อผมด้วยใช่ไหมครับ” คาซึมะถือถ้วยกาแฟข้าง

“ถูกต้องครับ เขาโทรหาผู้เคราะห์ร้าย”

คาซึมะจิบกาแฟคำเดียวแล้ววางถ้วย

“บอกได้ไหมครับว่าอีกฝ่ายเป็นใคร...”

“เรื่องนั้นเรายังบอกไม่ได้ ถ้าคุณอยากทราบจริงๆ ให้ไปถามพ่อคุณดู เขาทราบครับ”

“คุณตำรวจไปหาพ่อมาแล้วหรือครับ”

“ไปหาเมื่อวันก่อนครับ เขาเลยบอกที่ทำงานและที่อยู่ติดต่อของคุณให้”

“พ่อไม่เห็นบอกผมเลยสักคำ...”

“พ่อคุณคงมีความคิดเป็นของตัวเอง เอาละ เราเล่าเรื่องคร่าวๆ ไปแล้ว คุณตอบได้หรือยังครับว่า ครั้งล่าสุดพ่อคุณมาโตเกียวเมื่อไร”

รอสึกครุ่นะครับ คาซึมะว่าแล้วหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาทำอะไรบางอย่าง คงดูตารางเวลา

“วันที่ 5 ตุลาคม ครับ” คำตอบของคาซึมะเป็นไปตามที่พวกโกะไดคาดไว้ แต่สะกิดใจคำพูดที่ตามมา “ถ้าพูดให้ถูกต้องคือวันที่ 6 ตุลาคม”

เอ๊ะ โกะไดหลุดอุทาน “หมายความว่ายังไงครับ”

“ผมไม่รู้ว่พ่อมาถึงโตเกียววันที่ห้าตอนกี่โมง แต่มาที่ห้องผมตอนตีหนึ่งซึ่งขึ้นวันใหม่แล้ว”

“ก่อนหน้านี้เขาไปทำอะไรที่ไหนครับ”

“ผมไม่ทราบรายละเอียด ถามแล้ว พ่อก็ตอบแค่ว่าไปโน่นไปนี่ พ่อมาหาผมเวลานี้ทุกที เลยไม่ได้สนใจ”

“เวลานี้ทุกที...นั่นพวกคุณเคยกินมื่อเย็นด้วยกันบ้างไหม”

“ช่วงแรกๆ กินข้าวด้วยกันบ่อยครับ แต่หลายปีมานี้ไม่ได้กินเลย ผมชี้แจงปรับตารางเวลาตามพ่อ แค่กินมื่อเช้าวันรุ่งขึ้นด้วยกันก็พอแล้ว พ่อลูกอยู่ด้วยกันนานๆ ก็ไม่มีเรื่องให้คุยกันหรอก”

“พ่อคุณกลับวันรุ่งขึ้นเลยหรือครับ”

“น่าจะอย่างนั้นครับ ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจ แถวนี้มีร้านอาหารชุดเปิดตั้งแต่เช้า เราไปกินข้าวด้วยกันที่นั่นแล้วแยกย้ายกันหน้าร้าน”

“พ่อคุณมาโตเกียวย่อยแค่ไหน”

“สองสามเดือนมาที่ครับ”

ประเด็นนี้คาซุมะตอบตรงกันกับพ่อ

“คุณมาอยู่โตเกียวกี่ปีแล้วครับ”

“เรียนมหาวิทยาลัยจนจบสี่ปี แล้วทำงานอีกสิบเอ็ดปี รวมแล้วสิบห้าปีครับ”

“พ่อคุณเริ่มมาหาดังแต่เมื่อไรครับ”

“น่าจะตั้งแต่เกษียณอายุครับ พ่อมาหาผมได้เพราะมีเวลาว่างแล้ว”

“ตั้งแต่นั้นก็มาหาบ่อยๆ เหมือนทุกวันนี้ใช่ไหมครับ”

“อืม ครับ ใช่ครับ”

“ช่วงเวลานั้นมีอะไรผิดปกติบ้างไหมครับ จะเป็นเรื่องดีหรือร้ายก็ได้ พ่อคุณเคยเล่าให้ฟังบ้างไหมครับว่าวันนี้เกิดเรื่องแบบนี้”

“ยังดีล่ะ” คาซุมะยกมือกุมขมับ “มันอาจมีเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่ผมจำไม่ได้ ขอโทษด้วยครับ”

“พ่อคุณไปไหนมาไหนคนเดียวในโตเกียวเป็นประจำหรือครับ เขาเคยไปเจอใครบ้างหรือเปล่า”

“เรื่องพรรคนั้น” โกะไดเห็นสีหน้าคาซุมะฉายแววตระหนกเล็กน้อย “พ่อไม่เคยเล่าให้ผมฟัง พ่อไม่มีคนรู้จักที่นี่ และไม่เคยเล่าว่ามีเพื่อนใหม่ ผมว่าน่าจะไปไหนมาไหนคนเดียวเป็นประจำครับ”

“จริงหรือครับ ฉันผมขอลากอีกแค่สองข้อ คุณได้ยืนยันเชื่อมั่นเห็นนาเกาะใจแล้วนี่ถึงอะไรบ้างครับ หรือจะเป็นศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมางงก็ได้”

“มนต์เห็นนาเกาะใจ?” คาซุมะเอ่ยชื่อสถานที่ไม่คาดคิดแล้วทำหน้างุนงง ดูไม่ใช่ว่าจะแสดง เขาส่ายหน้า ย้อนถามว่า “อะไรกันครับ ทำไมมีชื่อสถานที่นั้นโผล่มาด้วย” เขาคงนึกอะไรไม่ออกจริงๆ

“ขอโทษครับ เราขอไม่ตอบเรื่องนั้น คำถามสุดท้าย หนูนี้อะไรครับ”

เคยมาปรึกษาคุณเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายบ้างไหมครับ”

“กฎหมาย? กฎหมายอะไรครับ”

“กฎหมายอะไรก็ได้ครับ อาจเกี่ยวข้องกับการเงินหรือสิทธิบางอย่าง
พ่อคุณเคยมาปรึกษาไหมครับ”

“เปล่า พ่อไม่เคยพูดเรื่องทำนองนั้นครับ”

“เข้าใจแล้วครับ ผมหมดธุระแล้ว ขอขอบคุณครับ” โกะได้ปิดสมุด
บันทึกตัวเอง

“ผมขอถามอะไรสักข้อได้ไหมครับ” นากามาจิซึ่งเฝ้ายืนนานดัดสินใจ
เปิดปาก “คุณรู้สึกยังไงกับการที่พ่อคุณมาโตเกียวครับ”

“รู้สึกยังไง? หมายความว่ายังไงครับ”

“ผมก็เป็นคนต่างจังหวัด เลยเข้าใจดีว่า ถ้าพ่อแม่มาโตเกียวบ่อยๆ
จะรู้สึกเหงา สองสามเดือนมาที่เนี่ย ถือว่าบ่อยมาก ปกติแล้วคนเป็นลูกจะ
แปลกใจว่าพ่อแม่มาทำอะไรบ่อยขนาดนี้ ที่เที่ยวในโตเกียวก็มีอยู่แะไม่กี่ที่
เลยชักจะแหวงว่ามีเป้าหมายอื่นหรือเปล่า”

คาซึมะแสดงอาการไม่พอใจออกนอกหน้า ขมวดคิ้วมุ่น เบะปาก
ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ ดื่मกาแฟเย็นชืดจนเกลี้ยงแล้ว วางถ้วยกระแทกโต๊ะ

“ผมไม่รู้หรอกนะว่าความสัมพันธ์ระหว่างคุณตำรวจกับพ่อแม่เป็น
ยังไง แต่ที่บ้านผมถือคติไม่ก้าวก่ายซึ่งกันและกัน พ่อมาโตเกียวบ่อย ก็
ไม่เกี่ยวกับผม เลยไม่เคยตั้งข้อสงสัยใดๆ ครับ” คาซึมะหันไปมองโกะได
“ผมมีงานต้องทำ ขอตัวเลยได้ไหมครับ”

“แน่นอนแล้ว ขอขอบคุณครับ”

โกะไดค้อมศีรษะ พองยขึ้นมา ก็เห็นคาซึมะจำอ้าวไปที่ทางออก

“หมดสุดท้ายของนายใช้ได้เลย” โกะได้ยิ้มให้นากามาจิที่นั่งอยู่ข้าง
กัน “คุรากิ คาซึมะก็คงสงสัยเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พ่อโดนจี้ใจดำ เลยแสดง
กิริยาไม่เหมาะสม”

“สงสัย หมายความว่า...”

เฮอะ โกะได้แค้นหัวเราะ

“มาโตเกียวย่อยๆ แต่ไม่บอกลูกชายว่าไปไหน มาห้องลูกชายกลางดึกแล้วกลับวันรุ่งขึ้นโดยถือเป็นเรื่องปกติ ผู้ชายที่มีพฤติกรรมแบบนี้ เหตุผลมีเพียงข้อเดียว”

“ผู้หญิงสินะครับ”

โกะไดพยักหน้าหงิก

“ยันต์และเครื่องรางของศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงู ‘ผู้หญิง’ คงให้มา ถ้าเราหา ‘ผู้หญิง’ เจอ คดีก็คืบหน้า”

“เรามีของฝากขึ้นโตไปฝากหน่วยฯ แล้วสินะครับ” นากามาจิตั้งใจยิ้มตาปิด

6

หลังพวกโกะไดไปหาคุรากิ คาสุมะได้สามวัน ก็เจอคนที่คาดว่าจะเป็น ‘ผู้หญิง’ คนนั้น เรื่องนี้เป็นผลงานของเหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนซึ่งถือรูปถ่ายของคุรากิ ทัดสีโรไปตระเวนสืบถามในย่านมมเซ็นนากะโจ พวกเขาสืบถามอย่างไม่ย่อท้อ ไม่เว้นแม้กระทั่งร้านเล็กๆ ในมุมหนึ่งของย่านนี้ ในที่สุดไปเจอพนักงานร้านเหล้าแห่งหนึ่งให้การว่า “เคยเจอเขาหลายครั้ง” จะว่าไปแล้วร้านเหล้าแห่งนั้นไม่มีมุมให้นั่งดื่มเหล้า พนักงานเจอคุรากิที่บาร์ ตอนที่เขาเอาเหล้าไปส่งเป็นการด่วนเนื่องจากร้านนั้นมีเหล้าไม่พอเสิร์ฟลูกค้า เจอคุรากินั่งเป็นลูกค้าอยู่ที่เคาน์เตอร์

ร้านนั้นชื่อ ‘อาซุนาระ’ เปิดร้านอยู่ที่ย่านมมเซ็นนากะโจมายี่สิบกว่าปีแล้ว เจ้าของร้านเป็นหญิงชราอายุเกือบเจ็ดสิบปี แต่คนที่ดูแลร้านจริงๆ คือลูกสาว อายุเพิ่งจะสี่สิบ จึงมีความเป็นไปได้พอสมควรที่จะเป็น ‘ผู้หญิง’ ของคุรากิในวัย 66 ปี

“เรื่องนี้ยกให้พวกนาย ไปสืบมาที” สีสื่อว่าแล้วยื่นแผนที่แผ่นหนึ่ง

ซึ่งแสดงพิกัดตำแหน่งร้าน ‘อาซุนาโระ’

โกะไดไปย่านมนเท็นนากะโจกับนากามาจิ แต่มีที่หนึ่งซึ่งเขาอยาก
แวะก่อนร้านนั้น พบบอกความประสงค์ นากามาจิก็ยินยอมพร้อมใจ
“ดีเลยครับ เราไปกันเถอะ”

ที่แห่งนั้นคือร้านกาแฟที่ชิราอิชิ เค็นซุเกะเคยมา ทั้งสองขึ้นไปชั้น
บนเหมือนคราวที่แล้ว นั่งเคียงกันบนเคาน์เตอร์มองลงไปเห็นถนนเอโดะ

คุนโกะไคครับ นากามาจิเรียก เขาถือแผนที่ซึ่งสีสือให้มา “ผมคิด
ว่าเรามาถึงทางแล้ว”

โกะไดชำเลื่องมองแผนที่ พวกเขาแวะมาที่ร้านกาแฟนี้ก่อนเพื่อ
พิสูจน์ว่า ตึกซึ่งเป็นที่ตั้งของร้าน ‘อาซุนาโระ’ อยู่ตรงข้ามร้านกาแฟ ที่ว่า
ชิราอิชิ เค็นซุเกะมาเฝ้าดูผู้เกี่ยวข้องกับร้าน ‘อาซุนาโระ’ เข้าออกร้าน คง
ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดแน่นอน

“ยังเร็วเกินไปที่จะตัดสินใจแบบนั้น เราอาจจะเดาผิดก็ได้นะ” โกะได
ว่าแล้วหยิบแก้วกระดาษ ของเหลวในแก้วคือกาแฟที่เคยดื่มในร้านสาขา
แต่วันนี้รสชาติดีเป็นพิเศษ

สมัยนี้ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลของร้านเล็กๆ แคไหน ก็ใช้อินเทอร์เน็ต
ค้นหาได้ไม่ยาก ร้าน ‘อาซุนาโระ’ เปิดเวลาห้าโมงครึ่ง ทั้งสองลุกขึ้นเมื่อ
เข็มนาฬิกาเลยเวลาสี่โมงครึ่งไปเล็กน้อย ตึกซึ่งเป็นที่ตั้งของร้าน ‘อาซุนาโระ’
ทั้งเล็กและเก่า ชั้นล่างเป็นร้านราเม็ง ข้างๆ ร้านมีบันได บนนั้นมีป้ายร้าน
‘อาซุนาโระ’

พวกเขาขึ้นบันไดไปชั้นบน ตรงประตูทางเข้ามีป้าย ‘ปิด’ แหวนอยู่
ทั้งสองเปิดประตูเข้าไปข้างใน สิ่งแรกที่กระตุ้นประสาทสัมผัส
ทั้งห้าของโกะไดคือกลิ่นหอมของน้ำซุป จากนั้นเขาเห็นสภาพภายในร้าน
เคาน์เตอร์ทำจากไม้เปลือย หลังเคาน์เตอร์มีหญิงสาวคนหนึ่ง สวมผ้ากัน
เปื้อนทับชุดวอร์ม แต่ว่าแต่งหน้าแล้ว คิ้วที่เขียนอย่างประณีตดูละเอียด

“อะ ร้านเปิดห้าโมงครึ่งค่ะ” เธอบอก

“เปล่า เราไม่ใช่ลูกค้าครับ แต่มาจากที่นี่” โกะไดแสดงตรากรม

ตำรวจนครบาลโตเถียวให้เธอดู

เธอจะงักค้างงูแงง มื่อยังถือทัพพี สูดหายใจลึกๆ ก่อนจะตอบว่า
ค่ะ “มีธุระอะไรหรือคะ”

ความรู้สึกแรกที่เห็นคือ ‘หญิงสาว’ แต่พอสังเกตให้ดีๆ เห็นตีนกา
ที่หางตา ทว่าดูยังงี้ก็ไม่เหมือนคนอายุสี่สิบ ดวงหน้าเล็ก เครื่องหน้าเด่นชัด

“ขอโทษครับ คุณเป็นเจ้าของร้านนี้หรือเปล่า”

“ไม่ใช่ค่ะ แม่เป็นเจ้าของ ตอนนี้ออกไปจ่ายตลาดค่ะ”

“คุณอาซาบะ โยโกะใช่ไหมครับ”

“ค่ะ อาซาบะ โยโกะเป็นแม่ฉัน”

“คุณก็ทำงานที่ร้านนี้สินะ ขอทราบชื่อได้ไหมครับ”

“อาซาบะ โอริเอะคะ...เอ่อ ร้านนี้มีปัญหาอะไรหรือคะ”

โกะได่ไม่ตอบคำถามอีกฝ่ายซึ่งแวตาวูบไหวอย่างหวาดวิตก ถาม
ว่าชื่อเขียนด้วยอักษรคันจิตัวไหน

โอริจากคำว่าสิ่งทอ และอะจากคำว่าพรั่งพร้อมค่ะ เธอตอบ
นามามาจิจดบันทึกอยู่ข้างๆ

โกะไดยื่นรูปถ่ายใบหนึ่งให้ “คุณรู้จักผู้ชายคนนี้ไหมครับ”

โอริเอะดูรูปถ่าย เบิกตาโตแล้วพยักหน้า ค่ะ

“รู้จักชื่อเขาไหมครับ”

“ชื่อ...คุรากิค่ะ เขามาที่ร้านฉันบ่อยๆ”

“รู้จักชื่อจริงไหมครับ”

“คิดว่าจะเป็น...คุณทตสึโรค่ะ อาจไม่ใช่ก็ได้”

น้ำเสียงโอริเอะดูไม่ค่อยมั่นใจ ถ้ามีความสัมพันธ์เชิงชู้สาว ต้อง
รู้จักชื่อจริงอยู่แล้ว แต่เธออาจแสดงละครเก่ง ผู้หญิงทุกคนในโลกนี้เป็นนัก
แสดงมากฝีมือ นั่นคือบทเรียนที่โกะได่ได้มาจากประสบการณ์เป็นตำรวจ
สืบสวนที่ผ่านมา

“ครั้งล่าสุดเขามาเมื่อไรครับ”

โอริเอะเอียงคอ “ช่วงต้นเดือนที่แล้วค่ะ”

“เขาม่าบ่อยแค่นั้นครั้บ”

“ปี้ละหลายหนค๊ะ บางช่วงมาติดๆ กัน บางช่วงก็เว้นระยะเล็กน้อย”

“เขาเริ่มมาทีนี่ตั้งแต่เมื่อไรครั้บ”

“ฉันจำเวลาแน่นอนไม่ได้ แต่น่าจะห้าหกปีที่แล้วค๊ะ”

ข้อมูลตรงกับคาสุมะ ครุาก็มาร้านนี้ทุกครั้งที่มาโตเกียว

“คุณทราบเหตุผลที่เขามาร้านนี้ไหมครั้บ อย่างเช่นมีใครแนะนำมา”

เอ โอริเอะเอียงคอ

“เรื่องนั้นฉันไม่ทราบค๊ะ เขาน่าจะมาแล้วบังเอิญถูกใจ”

“เขามาคนเดียว หรือพาใครมาด้วยครั้บ”

“ไม่ได้พาใครมาค๊ะ ฉันเห็นเขามาคนเดียวตลอด”

“เขามาทำอะไรคนเดียวหรือครั้บ”

“ทำอะไร...ทีนี่เป็นบาร์ ก็ยอมมากินดื่มค๊ะ”

“ส่วนใหญ่เขามาทีนี่ตั้งแต่กี่โมงถึงกี่โมงครั้บ”

“ส่วนใหญ่เขามาราวๆ หุ่มนึง และกลับตอนใกล้ปิดร้านค๊ะ”

“ร้านนี้ปิดกี่หุ่มครั้บ”

“ปิดครัวห้าหุ่มและปิดร้านห้าหุ่มครั้บค๊ะ”

“เขานั่งตรงไหนครั้บ”

“เอ๊ะ” โอริเอะทำหน้าเหวอ

“ถ้าเป็นร้านประจำ เขาก็ต้องอยากรู้ที่นั่งประจำอยู่แล้ว ผมคิดว่าเขาน่าจะมีที่นั่งแบบนั้นนะครั้บ”

อ้อ โอริเอะพยักหน้าแล้วชี้ไปที่นั่งติดผนัง ตรงนั้นค๊ะ

โกะไดจ้องที่นั่ง จินตนาการว่าครุากินั่งอยู่ตรงนั้น เป็นที่นั่งไม่รบกวนลูกค้าคนอื่น นั่งดื่มคนเดียวสัปดาห์หนึ่งครั้งจนถึงร้านปิดได้ หมายความว่าเขาคงมีความรู้ลึกพิเศษกับร้านนี้

เอ้ย ไม่ใช่กับร้าน แต่เป็นกับคน

เอ่อ โอริเอะตัดสินใจเปิดปากถาม “คุณตำรวจสืบสวนเรื่องอะไรอยู่คะ เกิดอะไรขึ้นกับคุณครุาก็หรือค๊ะ”

โกะไดนิ่งเงียบ คุณครับ นากามาจิพูดเสียงเรียบ “แค่ตอบที่เราถามก็พอ อย่ารู้เรื่องที่ไม่จำเป็นดีกว่าครับ”

“แต่คุณตำรวจซักถามเรื่องคุณคุรากิละเอียดยิบขนาดนี้ ฉันก็อดสงสัยไม่ได้ละ ไม่รู้จะทำตัวยังไงเวลาคุณคุรากิมาที่ร้านคราวหน้า แม้จะนานๆ มาที แต่เขาเป็นคนดีมาก แล้วก็ดีกับฉันและแม่ ฉันเล่าเรื่องวันนี้ให้คุณคุรากิฟังได้ไหมคะ”

“เล่าได้เลยครับ” โกะไดตอบทันควัน “เพราะผมไปเจอเจ้าตัวมาแล้ว”

“จริงหรือคะ...”

แววดาโอริเอะวูบไหวอย่างประหลาด โกะไดจ้องหน้าเธอ ถ้าเธอมีความสัมพันธ์กับคุรากิเป็นพิเศษ ก็น่าจะทราบเรื่องที่ตำรวจสืบสวนจากโตเกียวมาหาถึงจังหวัดไอจิ แต่แน่นอนว่าเขาไม่เชื่อสีหน้าเธอ ผู้หญิงคือนักแสดง เขาบอกตัวเองอีกครั้ง

“เมื่อที่คุณบอกว่าซักถามละเอียดยิบ แต่เรายังไม่ได้ถามเรื่องสำคัญเลยนะครับ” โกะไดจ้องดวงหน้าคมคายของโอริเอะ “ต่อไปเป็นคำถามจริงจัง ช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับคุรากิ ทัดสิโรที่คุณรู้ทั้งหมดให้เราฟังได้ไหมครับ จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ได้ นากามาจิคง พร้อมจดบันทึกใหม่”

“พร้อมเสมอครับ” นากามาจิเปิดสมุดบันทึกเล่มเล็ก จับปากกา ลูกกลิ้งแล้วเร่งเร้าโอริเอะ เชิญครับ

“ฉันไม่รู้อะไรมากนักหรอกค่ะ คุณคุรากิไม่ค่อยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ฟัง...แต่ได้ยินมาว่าบ้านเขาอยู่จังหวัดไอจิ ส่วนลูกชายอยู่ที่นี้ เวลาเขามาหาลูก จะถือโอกาสแวะมาที่นี่ และส่วนใหญ่มักรับของฝากจากจังหวัดไอจิมาฝากด้วยค่ะ แล้วก็...”

โอริเอะเอียงคอ สีหน้าครุ่นคิด “เขาเป็นแฟนทีมเบสบอลจูนิคิตรากอนส์ เขาไม่ได้มีงานอดิเรกที่ชอบ หลังเกษียณก็กลุ่มใจไม่รู้จะทำอะไรฆ่าเวลา แล้วก็...” เธอถอนหายใจแล้วส่ายหน้าช้าๆ “ขอโทษค่ะ เขาเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟังมากกว่านี้ แต่ให้นึกเดี๋ยวนี้ไม่ออก”

“งั้นเอาไว้ค่อยนึกตอนที่มีเวลาก็ได้ครับ เพราะเราน่าจะมารบกวน

อีกหลายครั้ง”

เมื่อได้ยินคำพูดของโกะได โอรึเอะขมวดคิ้วใจแป้ว สีน้หน้าตั้งคำถามว่า จะมาอีกหรื นี่ก็คงไม่ใช่การแสดงหรอก

ได้ยินเสียงเปิดประตูอยู่ข้างหลัง พอเหลียวไป เห็นหญิงร่างเล็กสวมเสื้อคลุมสีเบจ ยืนทำหน้าตกใจอยู่ ถือถุงหิ้วหิ้วสีขาวทั้งสองมือ อายุราว 70 ใส่แว่นตา ใบหน้าเล็กเต็มไปด้วยริ้วรอย โกะไดมองแวบแรกก็รู้เลยว่า เป็นแม่โอรึเอะ เพราะหน้าตาถอดแบบกันออกมา

“คุณอาซาบะ โยโกะใช่ใหมครับ”

โยโกะไม่ตอบคำถามโกะได มองไปที่เคาน์เตอร์

“เขาเป็นตำรวจ” โอรึเอะเอ่ย “มาถามเรื่องคุณคุรากิค่ะ”

ขอรับกวนด้วยนะครับ โกะไดแสดงตราตำรวจให้โยโกะดู

โยโกะไม่ซายตาแลรวกับไม่สนใจตราตำรวจ เดินไปที่เคาน์เตอร์ ยืนดูในมือให้โอรึเอะ จากนั้นหันมาหาพวกโกะได ถามว่า “คุณคุรากิ ไปก่อเรื่องอะไรไว้หรือคะ”

“ยังไม่มีอะไรครับ เราแค่มาสืบถามคนแถวนี้ รวมทั้งร้านนี้ด้วย”

“อ้อ ฉันไม่รู้หรอกนะพวกคุณมาสืบเรื่องอะไร แต่ถ้าสงสัยคุณคุรากิ บอกเลยว่าพลาดเป้าอย่างแรง เขาไม่ใช่คนที่จะทำเรื่องไม่ดีหรอกนะ” โยโกะพูดหนักแน่น

เราจะเก็บไปคิดครับ โกะไดตอบพลางรู้สึกทะแม่งๆ คาใจบางอย่างกับคำพูดของโยโกะเมื่อกี้ี้ กระทั่งตัวเองก็ยังไม่รู้ว่ามันคืออะไร

“พวกคุณรู้จักที่นี่จากปากคุณคุรากิหรือคะ” โยโกะถาม

โกะไดยิ้มเจื่อน โบกมือปฏิเสธ “เราบอกเรื่องนั้นไม่ได้ครับ”

“คุณตำรวจบอกว่าแค่ตอบที่พวกเขาถามก็พอ” โอรึเอะพูดเหน็บอยู่ในเคาน์เตอร์

“หืม จริงหรือคะ งั้นก็รีบทำธุระให้เสร็จเถอะคะ ไกลจะได้เวลาเปิดร้านแล้ว อีกอย่างขอเสียมารยาทที่ต้องพูดแบบนี้ ฉันเกลียดตำรวจเข้าเส้นมาแต่ไหนแต่ไรแล้วล่ะ” โยโกะว่าแล้วเงยมองโกะได นัยน์ตาคู้นั้นฉายแวว

เย็นชาชวนสะอึก

“ตกลงครับ ฉันผมขอลาว่าคุณทั้งสองรู้จักคนชื่อชิวราอิชิ เค็นซุเกะไหมครับ เขาเป็นทนาย”

“ฉันไม่รู้จักค่ะ แกละ” โยโกะถามโอริเอะ พอเห็นลูกสาวส่ายหน้าเงิบๆ เธอบอกโยโกะได้ว่า “ลูกฉันก็ไม่รู้จัก”

“งั้นหรือครับ ว่าแต่แถวนี้มีศาลเจ้าโทมิโอะกะฮาจิมังงู คุณเคยไปที่นั่นไหมครับ”

“เคยไปค่ะ เพราะอยู่ใกล้ๆ นี่เอง”

“เคยซื้อยันต์หรือเครื่องรางไหมครับ...”

“เคยค่ะ” โยโกะพยักหน้าแล้วชี้ไปที่ผนังครัว “ตรงโน้นก็มี” ยันต์เหมือนที่เห็นในบ้านคุรากิติดอยู่ใกล้ๆ เพดาน

“เคยซื้อยันต์หรือเครื่องรางไปให้ใครไหมครับ”

“เคยบ่อยๆ ค่ะ ให้ลูกค้าที่คุ้นเคย”

“คุณคุรากิล่ะครับ”

“คุณคุรากิ? อ้อ จริงสิ” โยโกะตบมือเบาๆ “จะว่าไปเคยให้คุณคุรากิด้วย ก็ปีมาแล้วนะ เมื่อสามปีที่แล้วมั้ง ตอบแทนที่เขาหัวของมาฝากเป็นประจำ”

โกะไดครุ่นคิดเรื่องคำตอบนั้น เท่าที่ฟังโยโกะเล่า คำตอบของคุรากิที่ว่าลืมไปแล้วว่าใครให้มาฟังดูทะแม่งๆ ต้องหาคำตอบให้ได้ว่า ทำไมคุรากิพยายามปิดบังเรื่องร้านนี้

“พอได้ฟังที่พวกคุณเล่า ผมนึกภาพออกเลยว่าคุนคุรากิสนิทสนมกับพวกคุณ แต่ในบรรดาลูกค้าประจำ คุนคุรากิสนิทกับใครบ้างไหมครับ”

“ยังไต่ลื้อ ร้านฉันเล็กขนาดนี้ ถ้าเจอหน้ากันบ่อยๆ ก็คงมีคนสนิทกันไปเองมั้งค่ะ”

“บอกได้ไหมครับว่ามีใครบ้าง”

“ใครจะบอกได้ค่ะ” โยโกะพูดซ้ำๆ “ถ้าคุณอยากรู้ให้ได้ เชิญมาดูมาฟังด้วยตัวเองในเวลาเปิดร้านสิคะ แต่มาในฐานะลูกค้านะ เพราะถ้าคุณมา

แสดงตราตำรวจเหมือนเมื่อกี้ ฉันจะฟ้องข้อหาขัดขวางการประกอบธุรกิจ”

โกะไดยิ้มเจื่อนพยักหน้า “ขอคิดดูก่อนนะครับ”

“ถ้าคุณตำรวจมีอะไรอยากจะถามอีก ช่วยมาวันหลังได้ไหมคะ
ไฟจะลงกันฉันอยู่แล้ว” โยโกะพูดพร้อมกับมองนาฬิกาติดผนัง

วินาทีนั้นโกะไดรู้แล้วว่าความรู้สึกทะแม่งๆ เมื่อกี้คืออะไร

มันเป็นสำเนียง โยโกะพูดติดเหนือแปลกๆ เป็นสำเนียงใกล้เคียงกับ
ที่โกะไดเพิ่งเคยได้ยินที่ไหนสักแห่ง

คำพูดของคนขับแท็กซี่ที่เขานั่งจากสถานีมีความะอันใจ สำเนียงถิ่น
มีความะ

“มีอะไรหรือคะ” โยโกะสีหน้าเคลือบแคลง

“เปล่า ไม่มีอะไรครับ ฉันขอคำถามสุดท้าย วันที่ 31 ตุลาคม คุณเปิด
ร้านตามปกติหรือเปล่าครับ”

“วันที่ 31 เดือนที่แล้วหรือคะ วันนั้นจำได้ว่าไม่มีการปิดร้านชั่วคราว
นะคะ”

“คุณทั้งสองมาร้านไซโหมครับ”

“มาค่ะ เพราะถ้าฉันมาคนเดียว งานจะล้นมือ วันนั้นมีอะไรหรือคะ”

“เอ่อ คือ...”

“ฮะ จริงด้วยสิ ฉันห้ามเป็นฝ่ายถาม” โยโกะเอามือป้องปาก ยกไหล่

“ขอบคุณมากครับ ถ้าไม่ขัดข้อง ผมขอที่อยู่กับเบอร์โทรศัพท์ของ
คุณทั้งสองได้ไหมครับ”

โยโกะทำหน้าบึ้ง “ตั้งใจบุกถึงบ้านเลยหรือคะ”

“เปล่า ตอนนี้อย่างไรจะทำได้แบบนั้นครับ แต่ขอเผื่อไว้เฉยๆ”

โยโกะถอนหายใจพลางจดที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์มือถือของ
ตนกับลูกสาวใส่กระดาษโน้ตใกล้มือให้ ทั้งสองอยู่ด้วยกันที่แมนชั่นแห่ง
หนึ่งในย่านโทโยจิ

“พวกคุณเป็นคนที่ไหนครับ” โกะไดเงยหน้าจากกระดาษโน้ต จ้อง
หน้าโยโกะ “คุณโอริเอะยังไม่เท่าไร แต่อย่างน้อยๆ คุณน่าจะไม่ใช่ชาว

โตเกียวโดยกำเนิด”

โยโกะสีหน้าไร้อารมณ์ ไม่เห็นแม้กระทั่งเค้าความเกลียดชังตำรวจ
เมื่อคืนนี้

เธอถอนหายใจยาวๆ หันไปสบตากับโอริเอะในคอน์เตอร์แล้วหัน
กลับมาหาโยโกะได้

“ตาแหลมจิงเลยนะคะ ฉันเกิดที่เมืองเซโตะ จังหวัดไอจิ พอแต่งงาน
ก็ย้ายมาอยู่เมืองโทโยกาว่าจนถึงอายุสามสิบกลางๆ มาอยู่โตเกียวหลังจาก
สามีเสียไปได้สักพักค่ะ”

“อ้อ จริงหรือครับ งั้นคุณคงคุยกับคุณคุรากิเรื่องบ้านเกิดสนุกไป
เลยสินะ”

“เปล่า เราไม่เคยคุยกันเรื่องนั้นเลย ฉันไม่เคยบอกว่าบ้านเกิดอยู่
ไอจิ เพราะว่าฉันไม่พูด เขาคงเกรงใจว่าเป็นเรื่องห้ามเอ่ยถึงมังคะ”

“เรื่อง...ห้ามเอ่ยถึงหรือครับ”

โยโกะสูดหายใจลึกๆ สีหน้ายังคงไร้อารมณ์เหมือนสวมหน้ากาก
ละครโน

“ฉันไม่ชอบโดนถามโน่นถามนี่ ขอสารภาพตอนนี้เลยแล้วกัน ที่
เมื่อคืนฉันบอกว่าเกลียดตำรวจ มันมีเหตุผลรองรับค่ะ”

“เหตุผลอะไรครับ”

“ผิว...สามีนั่น”

หน้ากากละครโนเริ่มแสดงสีหน้า ตาแดงเรื่อ แก้มเกร็ง มุมปาก
กระตุก เผยให้เห็นความโศกเศร้าอย่างสุดซึ้ง

“โดนตำรวจฆ่า” เสียงครางแผ่วเบาเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปาก
โยโกะซึ่งมีริ้วรอยอยู่รอบๆ “เขาถูกจับเนื่องจากตกเป็นผู้ต้องสงสัยคดี
ฆาตกรรม แล้วไม่ได้กลับมาอีกเลย เพราะผูกคอตายในห้องซังค่ะ”

7

“วันเกิดเหตุคือวันอังคารที่ 15 พฤษภาคม ปี 1984 ที่เกิดเหตุคือห้องในอาคารให้เช่าใกล้สถานีรถไฟอิงาจิโอกาซากิ เมืองนาโงยะ พบศพนักการเงินชายซึ่งเช่าห้องนั้นไว้ทำสำนักงาน ผู้เคราะห์ร้ายชื่อไฮทานิ โซโซ อายุ 51 ปี เป็นโสด ผู้พบศพคือลูกจ้างสำนักงาน และแจ้งตำรวจเมื่อเวลาหนึ่งทุ่มครึ่งวันเดียวกัน อาวุธคือมีดแล่ปลาปักคากอก”

เสียงทุ้มต่ำของสึสึอิก็ออกไปทั่วห้องประชุมขนาดไม่ใหญ่นัก สมาชิกที่นั่งล้อมโต๊ะ ถ้าไม่รวมโกะไดและสึสึอิแล้ว มีแต่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ อาทิ หัวหน้างานคดีอุกฉกรรจ์ แผนกสืบสวน 1 ผู้กำกับการ สน.ท้องที่ หัวหน้าแผนกอาชญากรรม และหัวหน้างานสืบสวน 1

“วันที่ 18 พฤษภาคม หรือสามวันหลังเกิดเหตุ ฟูกุมะ จุนจิถูกจับ” สึสึอิเล่าต่อพร้อมกับเหลือบดูเอกสาร “ไม่ทราบแน่ชัดว่าเขาตกเป็น ผู้ต้องสงสัยด้วยเรื่องอะไร แต่ถ้าให้เดาจากเรื่องราวในภายหลัง อาจเป็นการจับในข้อหาคดีอื่นที่เบากว่าคดีแรก เราทราบข้อมูลแล้วว่า ขณะนั้นฟูกุมะ อายุ 44 ปี และอาศัยอยู่ที่เมืองโทโยกาเว เขากะทำอัตวินิบาตกรรมในห้องซังของ สภ.หลังจากนั้นสี่วัน ใช้เสื้อผูกคอตาย จากนั้นตำรวจสรุปสำนวนคดีส่งให้อัยการว่าผู้ต้องสงสัยเสียชีวิต อัยการยกฟ้อง คดีนี้เลยปิดไปแล้ว สำนวนการสืบสวนที่เกี่ยวข้องกับคดีถูกทำลายเกือบหมด เนื่องจากหมดอายุความเมื่อเดือนพฤษภาคม ปี 1999”

เอกสารที่สึสึอิอ่านจนจบเป็นผลงานที่โกะไดสืบค้นเพิ่มเติมและจัดทำขึ้นตามที่อาซาบะ โยโกะเล่า เธอจดจำวันเดือนปีที่สามีนับได้อย่างแม่นยำ แต่ไม่รู้เรื่องราวละเอียดของคดีมากนัก

“วันหนึ่งจู่ๆ เจ้าหน้าที่และตำรวจสืบสวนบุกมาที่บ้าน และพาตัว

สามี่ไป เขาบอกฉันว่าไม่ต้องเป็นห่วง เดียวก็ได้กลับมาแล้ว แต่ผ่านไปหลายวัน เขาก็ยังไม่กลับมา และมารู้ทีหลังว่าเขาถูกคอตายในห้องขังแล้ว”

โยโกะเล่าด้วยสีหน้าสบายๆ ซึ่งโกะไดไม่มีวันลืม เห็นได้ชัดเลยว่าแม้เวลาผ่านมาสามสิบกว่าปีแล้ว บาดแผลในใจเธอก็ยังไม่หาย

ทว่าในแง่ของการบันทึก คดีเสื่อมสลายไปตามกาลเวลา เขาสอบถามไปที่ สภ.จังหวัดโอจิและรัฐรายละเอียดของคดี แต่ไม่สามารถตรวจสอบได้แล้วว่าตำรวจสืบสวนแบบไหน และอะไรที่นำไปสู่การจับผู้ต้องสงสัย ข้อความส่วนหนึ่งในเอกสารที่สี่สี่อิกอ่านอ้างอิงมาจากข่าวหนังสือพิมพ์ในสมัยนั้น

“พยานเป็นคนเล่าเรื่องคดีให้ฟังเองใช่ไหม” ซากุระกาวะ หัวหน้านักคดีถูกจรรยาบรรณยืดยาน เขาเป็นหัวหน้าโดยตรงของพวกโกะได

ไซ่ได้รับ โกะไดตอบ

“เราคงคิดว่าตำรวจสืบสวนแบบนี้ เรื่องราวสมัยที่พวกตนอยู่ในจังหวัดโอจิคงถูกตรวจสอบไปด้วย ที่นั่นเป็นตำบลเล็กๆ เดินไปถามนิดหน่อยก็ได้คำตอบแล้ว ถ้าฉันเล่าไปก่อนเลยดีกว่า” โกะไดเล่าเรื่องนี้ให้ซากุระกาวะฟังไปแล้ว อีกฝ่ายจึงหันไปอธิบายให้ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ฟัง

“เอาละ เราจะจัดการกับคดีนี้ยังไง” ซากุระกาวะถามความเห็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ทั้งหลาย “ในบรรดาพฤติกรรมของผู้เคราะห์ร้าย สิ่งที่ไม่เข้าใจที่สุดคือ เขาไปย่ำนมนั้นนานกะใจเมื่อเดือนที่ผ่านมาสามครั้งรวมวันเกิดเหตุด้วย แต่เราไม่มีเบาะแสเกี่ยวกับเหตุผลเรื่องนั้นเลย จุดเชื่อมโยงเดียวที่มีคือคุรากิ ทดสึโร ผมว่าเราควรให้พวกโกะไดสืบเรื่องความสัมพันธ์ของคุรากิ ร้าน ‘อาซุนาโระ’ และผู้เคราะห์ร้ายต่อไป ปัญหาคือเราจะสืบเรื่องคดีเมื่อสามสิบกว่าปีก่อนที่สี่สี่อิกอ่านเมื่อקיไปได้ถึงไหน”

อิม ผู้กำกับการ สน.หน้ายาวครางในลำคอ “เป็นเรื่องที่แย่มากเลยนะ”

“ใช่เลยครับ”

“เรื่องนี้ ฉันว่า สภ.จังหวัดโอจิคงไม่อยากยุ่งด้วยหรอก ผู้ต้องสงสัยเสียชีวิตระหว่างควบคุมตัว ถือเป็นเรื่องน่าขายหน้า คงอยากทำเหมือนไม่มี

อะไรเกิดขึ้นมากกว่าอยากลิ้มนะ”

“นั่นสิ” ซากุระกาวะพยักหน้า “ถึงได้มาขอคำปรึกษาไงครับ”

“มีความเป็นไปได้น้อยที่เจ้าแก๊วเนี่ยร้านนั้นจะเป็นคนร้ายสินะ”

“โกะไดคุงบอกว่าน่าจะเป็นอย่างนั้นครับ เพราะตอนเกิดเหตุ เธอทำงานอยู่ที่ร้าน”

“ถ้าฉันการไปสืบเรื่องส่วนตัวของพวกเจ้าแก๊วเนี่ยในแง่ที่ว่าร้านอาจมีความเกี่ยวข้องกับบางอย่างกับคดีคงไม่มีประโยชน์ อีกอย่างมันเป็นอดีตที่ผ่านมามั้งสามสิบกว่าปีแล้ว”

ผู้กำกับการตักทวงถามอย่างเห็นได้ชัด คงไม่อยากมีเรื่องกระทบกระทั่งกับตำรวจจังหวัดอื่น

โกะไดคุง หัวหน้าแผนกอาชญากรรมเรียก

“นายรู้ลึกยิ่งไง คิดว่าเรื่องส่วนตัวของพวกเจ้าแก๊วเนี่ยเกี่ยวข้องกับคดีไหม”

โกะไดเอียงคอเล็กน้อย

“เรียนตามตรง ผมไม่ทราบครับ เพียงแต่คาใจประเด็นที่คุรากิ ทัดสึโรปิดบังเรื่องร้านนั้น เรื่องที่ว่าลิ้มไปแล้วว่าใครให้ยื่นตมาก็ฟังดูแปลกๆ ผมคิดว่าสิ่งที่คุรากิอยากปิดบังไม่ใช่ร้าน แต่เป็นสองแม่ลูกคู่นั้น ดังนั้น”

“พอ ไม่ต้องพูดแล้ว” หัวหน้าแผนกอาชญากรรมยื่นมือปราบโกะได แล้วหันไปหาผู้กำกับการ

“สภ.จังหวัดไอจิไม่อยากยุ่งด้วยก็จริง แต่ว่าผู้รับผิดชอบในตอนนั้นไม่อยู่แล้วนี่ครับ ผมว่าเราไม่มีอะไรต้องกังวลขนาดนั้น”

พอได้ยินลูกน้องพูดแบบนี้ ผู้กำกับการก็ดูเหมือนตัดสินใจได้แล้ว พยักหน้าให้ซากุระกาวะคล้ายจะบอกว่า ฉันไม่รู้ด้วย

“ตกลงครับ ผมจัดการเอง”

“งั้นผมจะปรึกษาหัวหน้าเพื่อเตรียมการขอความร่วมมือจาก สภ.จังหวัดไอจิ” ซากุระกาวะว่าแล้วหันไปสบตาสีลือกับโกะได คล้ายบอกว่าเสร็จธุระแล้ว

ผมขอตัวครับ โกะไดค์อมศิริชะให้เหล่าตำรวจชั้นผู้ใหญ่ แล้วออกไปนอกห้องประชุมพร้อมกับสี่สี่

“มันอาจเป็นเรื่องยุ่งยากนะ” สี่สี่เดินไปตามโถงทางเดินพลางกรีดเอกสารที่อ่านเมื่อครู่

“ปี 1984 รึ” โกะไดค์ถอนหายใจ “ผมยังไม่เข้าโรงเรียนเลย”

“ไม่แปลกหรอกที่จะไม่เหลือสำนวนการสืบสวน ถ้าฉันก็ต้องไปถามผู้รับผิดชอบในตอนนั้น”

“พวกผู้รับผิดชอบส่วนใหญ่น่าจะตายไปแล้วนะครับ”

“ผู้รับผิดชอบตอนนั้นอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเรา ตอนนี้น่าจะอายุเจ็ดสิบกว่า ต่อให้ยังมีชีวิตอยู่ ก็ไม่รู้ว่าตรงนี้จะยังใช้การได้รึเปล่า” สี่สี่เอานิ้วจิ้มขมับ

โกะไดค์ยิ้มเฉือน รู้สึกหัวใจเล็กน้อย ต่อให้มีคนที่ยังจำเรื่องคดีได้อย่างแม่นยำ ย่อมไม่อยากจะนึกถึงมันตอนนั้นแล้ว ถ้าตนไปถามเรื่องนั้น คงไม่มีใครต้อนรับหรอก

8

“ผมไม่เคยกินมิโซะคัตสึ² คุณโกะไดค์เคยกินไหมครับ” นากามาจิถามพลางนั่งเล่นสมาร์ตโฟนข้างกัน

“ฉันก็ไม่เคยกิน ตอนไปทำงานครั้งที่แล้วก็อยากลองอยู่นะ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้กิน จินตนาการรสชาติไม่ออกเลยเนอะ สารภาพตามตรงว่าฉันไม่ชอบ ทั้งที่ไม่เคยกิน”

“จริงหรือครับ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับรสนิยมภายนอกสินะ”

² หมูชุบเกล็ดขนมปังราดซอสมิโซะ อาหารขึ้นชื่อของเมืองนาโงยะ

“แม้ฉันชอบบ่นว่าเพราะฉันเป็นคนแบบนี้ ถึงไม่ได้แต่งงานเสียที แต่ถ้านากามาจิจะกิน ฉันจะไปเป็นเพื่อน เอาไว้ทำงานเสร็จแล้วเจอร้านดีๆ ค่อยเข้าไป”

“ร้านมีเพียบเลยครับ เพราะที่นี่คือนาโงยะ” นากามาจิยังไม่ละสายตาจากสมาร์ตโฟน

ได้ยินเสียงประกาศในตู้โดยสารรถไฟว่าสถานีต่อไปสถานีนาโงยะโกะไดฮิบัตว่ในกระเป๋าสี้ออกมาดู

เขาได้รับคำสั่งให้มาทำงานที่จังหวัดไอจิอีกครั้งหลังเข้าร่วมการประชุมที่มีแต่นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ล้วน ปลายทางครั้งนี้คือย่านเท็มปากุเมืองนาโงยะ เนื่องจากลงสถานีนาโงยะ จึงนั่งรถไฟ ‘ขบวนโนโซมิ’ มา แกมนากามาจิได้รับอนุญาตให้มาด้วย อีกฝ่ายเลยกระปรีกระเป๋าร่า เพราะไม่ได้มาทำงานต่างจังหวัดเสียนาน

สำนวนการสืบสวน ‘คดีฆาตกรรมนักการเงินหน้าสถานีอิงาจิโองาซากิ’ แทบไม่เหลือแล้ว เนื่องจากหมดอายุความและถ้าคำนวณวันเกิดเหตุก็เป็นเรื่องธรรมดา สภ.จังหวัดไอจิจึงไม่น่าสนใจปิดคดี แกมให้ความร่วมมือดีมากด้วยซ้ำ ช่วยตามหาเจ้าหน้าที่สืบสวนในตอนนั้นอย่างไม่ลดละ เพราะไม่มีบันทึกหลงเหลืออยู่ จึงต้องพึ่งความทรงจำของตำรวจอาวุโสเท่านั้น ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นเรื่องยากลำบากมาก โกะไดยังต้องยอมก้มหัวให้

ในที่สุดก็เจอคนที่พวกโกะไดกำลังจะไปพบ อีกฝ่ายเป็นอดีตเจ้าหน้าที่สืบสวนซึ่งรับผิดชอบคดีนั้น อายุเจ็ดสิบสองปี เหตุเกิดเมื่อสี่สิบปีที่แล้ว พวกโกะไดจึงคาดหวังว่าเขาน่าจะเป็นตำรวจสืบสวนแถวหน้า

น่าเสียดายที่การสืบสวนคดีฆาตกรรมทนายชิราอิชิแทบจะไม่คืบหน้า มีดซึ่งเป็นอาวุธหาซื้อได้ตามร้านขายถูก และไม่พบว่าคนร้ายทั้งหลักฐานไว้ในที่เกิดเหตุฆาตกรรม ภาพในกล้องวงจรปิดซึ่งติดอยู่รอบที่เกิดเหตุตอนนี้ก็ไม่พบข้อมูลเป็นประโยชน์ ทีมสืบสวนลงพื้นที่สืบเรื่องที่คุรากิไปร้าน ‘อาซุนาโระ’ แต่ก็ไม่ได้เบาะแสเป็นพิเศษ

ขณะนี้ความคาดหวังตกไปอยู่ที่การสืบสวนตามพิกัดตำแหน่ง
สมาร์ตโฟนของชิราอิชิ เค็นซุเกะ มันเป็นไปได้ยากที่เขาจะโดนคนที่เจอกัน
ครั้งแรกฆ่า ดังนั้นเขาน่าจะเคยเจอคนร้ายที่โหดร้ายแห่ง ตำรวจตามไปทุก
แห่งที่เขาไปเมื่อไม่นานมานี้ กรณีที่เขาอยู่ในร้าน ตำรวจมองว่ามีความเป็น
ไปได้สูงที่เขาจะพบใครสักคน จึงตรวจสอบภาพในกล้องวงจรปิดของร้าน
ในวันและเวลาเดียวกัน หากร้านไม่มีกล้องวงจรปิด ตำรวจจะตรวจสอบ
ทางเดินแถวนี้ที่ติดกล้องวงจรปิด เป็นงานที่ต้องใช้ความอดทน แต่ก็ยังมีข้อดี
ตรงที่ตรวจสอบได้อย่างแม่นยำว่าช่วงนี้ผู้เคราะห์ร้ายติดต่อกับใครบ้าง

จะว่าไป วิธีนี้ใช้ว่าจะหาตัวคนร้ายได้เสมอไป คนที่โดนกล้องจับ
ภาพมีแต่คนที่ร่วมงานกันหรือลูกค้า ความจึงหมดหนทางสืบต่อ

ขณะที่พวกโกะได้ออกมาจากช่องตรวจตัวสถานีนาโงยะ ชายคนหนึ่ง
เดินเข้ามาหา อายุราวสามสิบปี ใส่แว่น ดูท่าทางอึดอัดดี

พวกเขาทักทายและแนะนำตัวกัน อีกฝ่ายคือเจ้าสิบตำรวจคาตาเซะ
สังกัดแผนกท้องถิ่น สภ.จังหวัดไอจิ โกะได้นัดแนะกันไว้แล้วว่าให้เขามา
ช่วยนำทาง

“คราวนี้ต้องขอรบกวนและขอโทษด้วยนะครับ” โกะไดกล่าวขอโทษ
พร้อมกับยื่นซองจากโตเกียวให้

“ไม่ต้องคิดมาก ทางนี้ก็เช่นกันนะครับ” คาตาเซะยิ้มให้

พวกเขาตกลงกันว่าจะขับรถไปกัน พอออกจากสถานีรถไฟ คาตาเซะ
ให้พวกโกะไดขึ้นรถก่อน แล้วไปเอารถมารับ จากนั้นไม่นาน รถเก๋งสีขาว
ก็โผล่มา คาตาเซะเป็นคนขับ

นากามาจิกำลังจะไปนั่งข้างคนขับ แต่โกะไดยกมือห้ามแล้วเข้าไป
นั่งแทน เพราะจะได้คุยกับคาตาเซะสะดวกกว่า

“คุณคิดว่าตำรวจจากโตเกียวรบกวนเรื่องยุ่งยากหรือเปล่าครับ เพราะ
มันเกี่ยวข้องกับคดีตั้งสามสิบกว่าปีที่แล้ว” โกะไดเอ่ยหลังจากรถออกตัว

“โดยส่วนตัวผมคิดว่าสนุกดีนะครับ เป็นครั้งแรกที่ได้สืบคดีก่อน
ตัวเองเกิดด้วย” คาตาเซะพูดเสียงเรียบ ฟังดูไม่เหมือนคำพูดตามมารยาท

“คุณคาตาเซะก็เข้าร่วมการสืบสวนครั้งนี้ด้วยหรือครับ”

“คนที่เราตามหาแม้จะเป็นอดีตตำรวจ แต่ตอนนี้เป็นเพียงชายชราคนหนึ่ง เลยเป็นหน้าที่ของตำรวจแผนกท้องถิ่นครับ”

คาตาเซะเล่าว่าคนที่เราจะไปพบชื่อมูรามัตสึ ชิเงโนริ ตอนเกิด ‘คดีฆาตกรรมนักการเงินหน้าสถานีอิงาชิโอกาซากิ’ เขาเป็นตำรวจสืบสวนคนหนึ่งที่เคยคดีนี้ สมัยนั้นเขาเป็นดาบตำรวจ และอยู่แนวหน้าในการสืบสวน

“เขาเป็นคนสมองใส จดจำเรื่องคดีได้อย่างแม่นยำ และเรื่องที่ผมมองว่าสำคัญที่สุดคือ เขาเก็บบันทึกการสืบสวนตอนนั้นเอาไว้”

“เอ๊ะ จริงหรือครับ”

“จะว่าไปแล้ว มันก็แค่ของส่วนตัวครับ เขาเก็บแฟ้มและสมุดบันทึกที่ใช้สมัยยังเป็นตำรวจเอาไว้ไม่ยอมทิ้ง และมีข้อมูลของคดีนั้นอยู่ด้วย”

“อ้อ”

โกะไดเข้าใจแล้ว เขาก็เก็บบันทึกการสืบสวนที่ผ่านมามาไว้ในห้องตัวเอง รู้ทั้งรู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไร แต่ก็ทิ้งไม่ลง เขาเป็นคนเดียวที่รู้ว่ากว่าจะได้พวกมันมา ต้องเดินหาข้อมูลอยู่นานแค่ไหน

คาตาเซะจอดรถหลังจากขับมาได้ครึ่งชั่วโมง ตรงนั้นเป็นย่านที่พักอาศัย ใกล้ๆ กันมีโรงเรียนอนุบาล มองเห็นคอนโดมิเนียมด้วย คงจะมีครอบครัวมั่งคั่งเงินเดือนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

คาตาเซะเดินไปที่บ้านเดี่ยวเก่าๆ ผสมผสานระหว่างญี่ปุ่นกับตะวันตก พื้นที่จอดรถกว้างขวาง จอดรถสองคันได้สบายๆ แต่ว่าตอนนี้มีรถยนต์ขนาดเล็กจอดอยู่แค่คันเดียว

คาตาเซะสนทนากับเจ้าของบ้านทางอินเตอร์โฟน ประตูบ้านเปิดออก ชายผมขาวปรากฏตัวขึ้น รูปร่างเล็กกว่าที่คิด หน้าตาก็ดูมีอัธยาศัยดี ไม่เหลือมาดอดีตตำรวจสืบสวน

ชายชราเชื้อเชิญพวกโกะไดเข้าไปในบ้านอย่างเป็นทางการ พาไปที่ห้องนั่งเล่นสไตล์ตะวันตกมองลงไปเห็นสวนขนาดเล็ก พวกโกะไดนั่งประจันหน้ากับมูรามัตสึบนโต๊ะหินอ่อน หลังพักทักทายกันอย่างเป็นทางการ ภรรยา

ของมูรามัตสึยกขาญี่ปุ่นมาเสริมให้ เธอเป็นคนสุขุม ตัดผมสั้นและยิ้มสีอ่อน แต่งหน้าสวยเซ็กซี่ แต่คงแต่งเตรียมไว้รับแขก

“ขอโทษที่มารบกวนเวลาครับ”

โกะไดค้อมศีรษะ ไม่เป็นไร มูรามัตสึโบกมือปฏิเสธ

“ฉันไม่ได้ยุ่งอะไรหรอก ไม่นานมานี้ฉันทำงานเป็นพนักงานดูแลที่จอดรถ แต่เพิ่งโดนเลิกจ้างไป ทุกวันนี้มีเวลาว่างเหลือเฟือ ถ้าไม่รังเกียจฉันก็พร้อมช่วยเต็มที่” มูรามัตสึน้ำเสียงสดใส คงเป็นคนสมองใสอย่างที่ได้คาดเดาเอาไว้

“คุณอาจทราบแล้วว่า เรากำลังสืบคดีฆาตกรรมที่โตเกียวเมื่อวันก่อน พยานคนหนึ่งเป็นคนจังหวัดไอจิ และเรารู้แล้วว่าเธอเป็นภรรยาของผู้ต้องสงสัยคดีฆาตกรรมที่เคยเกิดขึ้นที่นี่ ซึ่งก็คือ ‘คดีฆาตกรรมนักการเงินหน้าสถานีชิงซาชิโอกาซากิ’ เมื่อ 1984 ครับ”

มูรามัตสึพยักหน้ารับคำพูดของโกะได

“จริงอย่างที่คุณว่า เธอย้ายไปอยู่โตเกียวแล้ววี ฉันก็เคยเจอเธอหนสองหน แต่นึกหน้าไม่ออก”

“ตอนนี่ยังไม่ทราบว่าเธอเกี่ยวข้องกับคดีที่เรา กำลังสืบหรือเปล่า แต่ที่เรามาหาคุณเพราะอยากรู้ว่าคดีนั้นเรื่องราวเป็นมาอย่างไร”

อือ อือ มูรามัตสึพยักหน้าหงิกงออย่างพึงพอใจ

“ถ้าเป็นเรื่องนั้น พูดเองมันก็กระไรอยู่ แต่ฉันเหมาะที่จะเป็นคนเล่า เพราะอยู่แนวหน้ามาตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นคนแรกที่ไปถึงที่เกิดเหตุ ผู้แจ้งเหตุยังยืนอยู่ข้างศพ ไม่ได้ออกมาจากห้องเลย”

“จริงหรือครับ” โกะไดเบิกตาโต ถ้าเช่นนั้นเขาก็เป็นคนเหมาะสมแล้วจริงๆ

มูรามัตสึหยิบสมุดเลกเชอร์เก่าๆ เล่มหนึ่งออกมาจากถุงกระดาษข้างตัว หยิบแว่นตาที่วางบนโต๊ะมาใส่

“ฉันจำเรื่องราวในวันนั้นได้แม่น ตอนนั้นฉันพักอยู่ริมแม่น้ำยาฮาจิ กินมื่อเย็นเสร็จแล้วโดนเรียกตัวด่วน ฉันรีบชุดไปที่เกิดเหตุบนชั้นสองของอาคารให้เข้าข้างสถานีรถไฟเมเท็ตสึชิงซาชิโอกาซากิ เป็นสำนักงานติดป้ายนำสงสัยว่า ‘กรีนซอบ’ ชายใส่สูทถูกแทงตายอยู่ที่นั่น มีดเปื้อนเลือดตกอยู่

ที่พื้น แต่ว่าเป็นของที่วางไว้ใช้ในสำนักงานอยู่แล้ว จึงไม่ใช่การก่อเหตุโดยไตร่ตรองไว้ก่อน น่าจะมีปากเสียงกันแล้วใช้มีดแทงด้วยอารมณ์ชั่ววูบ แต่ที่มีการตั้งหน่วยสืบสวนขึ้นมาปฏิบัติการทันที พอลงสืบดู ก็พบว่าชายผู้เคราะห์ร้ายชื่อไฮทานิไม่ใช่คนดี พุดแบบนี้ก็กระไรอยู่ แต่สมควรแล้วที่โดนฆ่า”

“เราทำเรื่องอะไรหรือครับ”

“พวกคุณยังหนุ่ม อาจไม่รู้ซัก เคยได้ยินคดีบริษัทโทไซเทรดดิงไหม”

“โทไซเทรดดิง...อ้อ เคยเรียนที่โรงเรียนตำรวจว่าเป็นคดีข้อโกงครั้งใหญ่ครับ”

มูรามัตสึพยักหน้าหงิกใหญ่ซำๆ

“อันดับแรกบริษัทนี้ยึดยึดขายทองคำแท้ให้ลูกค้า บอกว่ามีมูลค่าทรัพย์สิน ราคาต้องขึ้นแน่นอน เรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอก แต่ปัญหาคือไม่ยอมมอบทองคำแท้ของจริงให้ลูกค้า แต่ให้เศษกระดาษที่เรียกว่าพันธบัตรแทน และยืนยันว่าทองคำจริงเก็บไว้ที่บริษัท ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ไม่มีปัญหาหรอก แต่มันไม่ได้เป็นเช่นนั้น บริษัทไม่ได้ซื้อทองคำแท้ เอาเงินที่ได้มาจากลูกค้าเข้ากระเป๋าดตัวเอง พวกคุณคงแปลกใจว่ามีคนหลงเชื่อวิธีการแบบนี้ด้วยหรื แต่ว่ามีคนจำนวนมากรวมทั้งผู้สูงอายุหลงเชื่อวิธีนี้ แน่แน่นอนว่ามันใช้หลอกลวงคนอื่นไม่ได้ตลอดไป มีคนออกมาร้องทุกข์มากขึ้น แผนร้ายของบริษัทถูกเปิดโปงหมดเปลือก บริษัทล้มละลาย ทรัพย์สินที่เหลือคืนให้ผู้เคราะห์ร้ายไป แต่ก็เงินเพียงเงินจำนวนเล็กน้อย” มูรามัตสึเล่ารวดเดียวจนถึงตรงนี้แล้วจบ

“มันเกี่ยวข้องกับคดีนั้นหรือครับ” โกะไดถาม

“เกี่ยวข้องกับอ้อม บริษัทโทไซเทรดดิงล้มละลายไปแล้ว แต่ผู้บริหารและพนักงานหลายคนใช้เทคนิคที่ได้มาจากสมัยทำงานอยู่โทไซเทรดดิงไปเริ่มทำธุรกิจตั้งต้นใหม่ เช่น ชายเมมเบอร์สนามกอล์ฟ ชื่อชายแพลเลเดียม³ ล้วงหน้า หลอกขายอัญมณีแพงเกินราคา พวกเขาทำทุก

³ Palladium โลหะสีขาวยเงิน มีสมบัติทางเคมีคล้ายแพลทินัม สามารถสกัดได้จากแร่ทองแดงและนิกเกิล ใช้เป็นตัวเร่งปฏิกิริยาในอุตสาหกรรมเครื่องเพชร

วิธีทางเพื่อหลอกลวงเงินจากลูกค้า สุดท้ายก็เซ็ดหนีไป หรือวางแผนทำให้บริษัทล้มละลาย ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อในแต่ละครั้งคือผู้สูงอายุ โดยเฉพาะผู้สูงอายุที่อยู่ตัวคนเดียว คนร้ายจะโทร.มาหา พอรู้ว่าอีกฝ่ายอยู่ตัวคนเดียว จะใช้วิธีโน้มนวีนี้อหลอกลวง พูดมั่วซั่วว่าถ้ามีเงินฝากเยอะเกินไป เงินบานาญจะลดน้อยลง ให้เอามาลงทุนดีกว่า เป็นพวกเดนมนุษย์จริงๆ ไฮตานิโซโซ ผู้เคราะห์ร้ายทำตัวเหมือนไฮยีน่า เข้าหาคนพวกนี้แล้วขอส่วนแบ่ง”

คดีเชื่อมโยงกันที่สุดในที่สุด โกะไดโน้มตัวเข้าไปใกล้

“พวกทำธุรกิจดัมตุ่นที่เอ่ยถึงเมื่อกี้ จ้องหาเหยื่อตลอดเวลา ไฮตานิโซโซเข้าไปตีสนิทคนพวกนั้นแล้วแนะนำคนที่น่าจะหลงเชื่อให้ เขาเคยทำงานบริษัทประกันชีวิต แหล่งข้อมูลของเขาคือบัญชีรายชื่อลูกค้าที่หยิบติดมือมาตอนลาออก ทำให้รู้อายุ รายได้และยอดเงินเก็บของลูกค้า บางกรณีก็รู้โครงสร้างครอบครัวด้วย ในสายตาของคนทีวางแผนทำธุรกิจดัมตุ่น ไฮตานิโซโซเป็นคนที่อำนวยความสะดวกได้ดีจริงๆ เขาไปหาผู้สูงอายุทีหมายตาไว้พร้อมกับเซลล์แมนของบริษัทดัมตุ่น และแนะนำเซลล์แมนให้รู้จัก บอกว่าเป็นบริการหลังการขายประกันชีวิตให้ลูกค้าที่ซื้อประกันแล้ว ผู้สูงอายุคิดว่าบริการนี้มีความเชื่อมโยงกับประกันที่ตัวเองซื้อไปแล้ว จึงถูกหลอกได้ง่าย ชำรายไฮตานิโซโซเป็นคนพูดเก่งจริงๆ และชื่อของติดไม้ติดมือมาฝากบ่อยๆ ผู้สูงอายุชี้เหงาจึงไว้ว่างใจเหมือนเป็นคนในครอบครัว”

ฟังที่มูรามัตสึเล่าแล้ว ไฮตานิโซโซเป็นคนทีสมควรโดนฆ่าจริงๆ โกะไดโน้คิด

“พอเดาแรงจูงใจทีเขาโดนแทงได้แล้วครับ”

“นั่นแหละ แนวทางการสืบสวนก็เน้นไปที่เหยื่อซึ่งโดนไฮตานิโซโซหลอกลวงสืบดู ปรากฏว่าคนที่รู้ตัวว่าโดนหลอกตอนที่เกิดคดีมีน้อยผิดคาด ในบรรดานั้นยังเชื่อใจอยู่ คุณยายคนหนึ่งพอรู้ว่าไฮตานิโซโซตายแล้ว ก็ร้องไห้เสียใจว่าคนดีๆ แบบนั้นทำไมต้องมาเจอชะตากรรมแบบนี้ด้วย”

ยอดเลย นากามาจิอุทานอยู่ข้างโกะไดโน้ คงแสดงความรู้สึกทีมีต่อเทคนิคของนักดัมตุ่น

“คนที่ตำรวจนึกถึงขณะสืบสวนในตอนนั้นคือฟูกุมะ จุนจิ เขาเปิด

ร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้าอยู่ที่ย่านโทโยกาว่าะ และร่วมซื้อขายแฟลเลเดียมล่วงหน้าตามคำแนะนำของไฮทานิ เขาอายุ 44 ปี เป็นเหยื่อที่อายุน้อย แต่มีความรู้เรื่องไฟฟ้าดีมาก เขาศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเอง และเชื่อว่าแฟลเลเดียมเป็นโลหะที่มีอนาคตไกลจริงๆ แต่เขาเป็นมือสมัครเล่นเกี่ยวกับการซื้อขายล่วงหน้า โคนหลอกให้ซื้อมาแพงสุด แต่ขายไปถูกสุด เป็นแบบนี้ซ้ำๆ ผลตอบแทนทรัพย์สินก็หมดเกลี้ยง ระหว่างนั้นนายหน้าทำอะไร คำตอบก็คือเทขายตอนที่ฟูกูมะซื้อ และซื้อตอนที่ฟูกูมะขาย ทำสวนทางกับฟูกูมะ ซื้อมาถูกสุด แต่ขายไปแพงสุด จึงได้กำไรเต็มๆ เงินของฟูกูมะราวกับถูกถ่ายโอนให้นายหน้า”

“ทำซ้ำอีกแล้ว” โกะไดหน้าบึ้ง “แต่ทำไมยังซื้อขายต่อได้ครับ”

“เพราะนายหน้าบอกว่ารับประกันเงินทุน ต่อให้ไม่ได้กำไร ฟูกูมะก็คิดว่าจะได้เงินที่ตัวเองเสียไปกลับคืนมา แต่นายหน้าหนีหายไป ฟูกูมะรู้ว่าโดนหลอก และไปร้องเรียนไฮทานิว่า แกก็เป็นพวกเดียวกัน ชดใช้เงินที่เสียไปมาเดี๋ยวนี้ แน่نونว่าไฮทานิไม่ตกลงอยู่แล้ว ยืนกระต่ายขาเดียวว่าฉันแค่แนะนำ ไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น ไฮทานิให้หลานชายมาเป็นพนักงานรับโทรศัพท์ ซึ่งหลานชายให้การว่า ฟูกูมะมาที่สำนักงานหลายครั้ง” มุรามัตสึขยับแว่นตาพาลงหลุมมองสมุดเลกเชอร์ “มีคนเห็นฟูกูมะในวันเกิดเหตุด้วย ฟูกูมะเดินสวนกับพนักงานส่งโซปะตรงบันไดตึกก่อนแจ้งตำรวจราวสามสิบนาที ตำรวจจึงเรียกตัวมาสอบปากคำ”

“ฟูกูมะยอมรับสารภาพหรือเปล่าครับ”

มุรามัตสึเบะปากส่ายหน้า

“เขายอมรับว่าไปเจอไฮทานิที่สำนักงาน แต่ตัวเองไม่ได้เป็นคนแทง แต่ตอยอย่างเดียว”

เอ๊ะ โกะไดย้อนถาม “ตอยหรือครับ”

“ใช่ เขาเป็นคนตอย พอได้ยินอย่างนั้น ตำรวจจับเขาข้อหาทำร้ายร่างกาย ใบหน้าศพมีเลือดตกในจริงๆ ตำรวจสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นคนร้ายตอย”

อย่างนี้เอง โกะไดเข้าใจแล้ว ถ้างั้นก็บอกว่าเขาโดนจับในข้อหา คดีอื่นไม่ได้สิ

“ฟูกุมะโดนควบคุมตัวทันทีเลยใช่ไหมครับ”

“ใช่ ตำรวจสอบปากคำอย่างละเอียดหลังจากส่งสรุปสำนวนคดี ทำร้ายร่างกายให้อัยการ”

“คุณมูรามัตสึเป็นคนสอบปากคำหรือครับ”

“ไม่ใช่ คนที่สอบปากคำฟูกุมะคือรองสารวัตรกับดาบตำรวจที่มา จากกองกำกับการสืบสวนตำรวจภูธรจัดหัดไोजิ พวกเขาชื่อ...” มูรามัตสึ ดุสมุทเลกเซอร์ บอกว่ารองสารวัตรยามาชิตะกับดาบโยชิโอะกะ “เป็นคู่หูที่ ขึ้นชื่อเรื่องสอบปากคำใช้เวลาเจอผู้ต้องสงสัยพูดย้อนแย้งว่าต่อเลย แต่ไม่ได้แทง วิธีที่ดีที่สุดคือขอให้รับสารภาพ ตอนที่รู้ว่าพวกยามาชิตะรับหน้าที่ สอบปากคำ เราก็คิดว่าเหมาะสมดี คาดหวังว่าคู่หูคู่นี้น่าจะปิดคดีได้ไม่ ยาก ตำรวจบางคนก็มีความเห็นว่าเป็นการใช้ความรุนแรง แต่การสืบสวน ในสมัยนั้นก็เป็นแบบนี้แหละ”

เมื่อเอ่ยถึงการสอบปากคำ มูรามัตสึเริ่มพูดไม่เต็มปาก

“คุณมูรามัตสึไม่ได้ไปดูการสอบปากคำหรือครับ”

“ไม่ได้ไป แต่เจ้าหน้าที่บันทึกสำนวนการสอบสวนเคยเล่าบรรยายกาต ้างในให้ฟัง คนที่สอบปากคำเป็นหลักคือคุณโยชิโอะกะ ชักถามด้วยสีหน้า บูดบึ้ง ฟูกุมะเลยกลัวหวิด คุณยามาชิตะตะคอกคุณโยชิโอะกะ แล้วพูดจา นุ่มนวลกับฟูกุมะ แต่แฝงนัยว่าถ้าไม่รับสารภาพ จะเจอเรื่องรุนแรงกว่านี้ เจ้าหน้าที่บันทึกสำนวนการสอบสวนบอกว่า คุณยามาชิตะตะพูดว่าเจอขนาด นั้นแล้ว คงทนต่อไปได้ไม่นานหรอก เดียวก็คงสารภาพออกมาเอง แต่...” มูรามัตสึหายใจเอือกใหญ่ “ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น”

“ได้ยินมาว่าเขาผูกคอตาย”

“ใช่ เขาถอดเสื้อผ้าออก ม้วนเป็นเชือกเอาไปคล้องลูกกรงหน้าต่าง แล้วผูกคอตาย” มูรามัตสึหยิบถ้วยชา เหลือบดูข้างในแล้ววางลงบนโต๊ะ เหมือนเดิม คงเห็นว่าตัวเองดื่มชาหมดแล้ว

“เนื้อหาดีคร่าวๆ มีเพียงเท่านี้ การดูแลห้องซึ่งมีข้อบกพร่องก็จริง แต่ในการสืบสวน ไม่ได้มีข้อบกพร่องเป็นพิเศษ”

โกะไดพยักหน้า เท่าที่ฟังมาทั้งหมด เขาเห็นด้วยกับมูรามัตสึ รวมทั้งเข้าใจบทสรุปที่ตำรวจส่งสรุปสำนวนคดีไปให้อย่างการว่าผู้ต้องสงสัยเสียชีวิต และศาลสั่งยกฟ้อง

มูรามัตสึเรียกภรรยาที่นั่งห่างออกไป สั่งให้ซางาแล้วหันมาหาโกะได “คุณมีอะไรจะถามเกี่ยวกับคดีอีกไหม”

โกะไดยัดตัวตรง

“ในบรรดาผู้เกี่ยวข้องกับคดี ไม่มีคนชื่อคุรากิหรือครับ คุรากิ ทัดสึโร” คุรากิ มูรามัตสึเอ่ยแล้วเอียงคอ

“เอ ยังไงดีละ เรื่องมันก็ผ่านมามาตั้งสามสิบกว่าปีแล้ว ช่วงนั้นฉันก็เจอผู้คนมากมายหลายตา ถ้าจำชื่อผู้เกี่ยวข้องได้ทุกคน สมอคงระเบิดพอดี แต่อย่างน้อยในบรรดาบุคคลสำคัญของคดีนั้น ไม่มีชื่อที่ว่า”

มูรามัตสึหยิบแฟ้มเล่มหนึ่งออกมาจากถุงกระดาษ ทันใดนั้นบางอย่างติดออกมาด้วยและหล่นลงบนพื้น มันคือสมุดบันทึกปกหนังสือดำเล่มเล็ก มูรามัตสึเก็บมันใส่ถุงกระดาษแล้วยื่นแฟ้มให้โกะได

“นั่นคือรายชื่อคนที่ไฮทานิแนะนำให้พวกทำธุรกิจดัมตุน ในนั้นมีคนที่โดนหลอกให้ซื้อไหประหลาด และคนที่โดนหลอกในหลายๆ ช่องทางด้วย เหมือนเป็นห้างสรรพสินค้าของพวกดัมตุนเลยละ”

โกะไดรับแฟ้มมาแล้วส่งให้นากามาจิ “ช่วยดูหน่อยซิว่ามีชื่อคุรากิไหม”

“ได้ครับ”

พอนากามาจิเปิดแฟ้มดู โกะไดเบนสายตาไปที่ถุงกระดาษ

“สมุดบันทึกเล่มเมื่อกี้เป็นของที่คุณใช้ในที่เกิดเหตุหรือครับ”

เล่มนี้รึ มูรามัตสึหยิบสมุดบันทึกขึ้นมา “ใช่ ฉันพกไปที่เกิดเหตุ”

“ขอดูได้ไหมครับ”

“เชิญเลย สมัยนั้นฉันซื้อสมุดบันทึกแบบนี้ไว้เพียบเลย ทุกครั้งที่เกิด

คดี ก็จะมีคดีใหม่ไป”

“อ้อ สมเหตุสมผลดีนะครับ”

โกะไดเปิดสมุดบันทึกเล่มเก่า หน้าแรกมีข้อความว่า ‘5/15 มาถึง 19:55 น. กรีนซอป อาคารยาฮางิวงะชั้น 2 เคราะห์ไฮทานิ โซโซ’ เคราะห์คังยอมมาจากผู้เคราะห์ร้าย ตัวหนังสือหวัดมาก แต่ก็ยังพออ่านออก รับรู้ได้ถึงความตึงเครียดเนื่องจากรีบร้อนมาระหว่างกินมื้อเย็น

หน้าถัดไปเขียนว่า ‘ซากาโนะ มาซาฮิโกะ ลูกชายของน้องสาวพนักงานรับโทรศัพท์’ หลังจากนั้นตัวหนังสือหวัดยิ่งกว่าเดิมจนอ่านไม่ออก

“ตรงนี้เขียนเกี่ยวกับอะไรหรือครับ”

“ตรงไหนรี ขอโทษที่ที่ลายมือไม่สวย ไหน ขอดูหน่อยสิ”

พอโกะไดยื่นสมุดบันทึกให้มูรามัตสึ นากามาจิก็ส่งแฟ้มคืนให้ “ไม่พบชื่อครากิในรายชื่อเหล่านี้ครับ”

“จริงรึ”

คงจั้นแหละ อย่างที่มูรามัตสึเล่า เขื่อส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ ตอนนั้นครากิอายุราวๆ สามสิบ มีโอกาสน้อยที่จะตกเป็นเป้าหมาย

“นี่คือคำให้การของหลานชายไฮทานิ” มูรามัตสึพูด “เมื่อกี้ฉันก็พูดไปแล้ว ไฮทานิจ้างลูกน้องสาวมาเป็นพนักงานรับโทรศัพท์ ฉันเขียนว่า ซากาโนะ มาซาฮิโกะ ตอนที่พวกฉันไปถึงที่เกิดเหตุ เขารออยู่ที่นั่น ฉันเลยได้ฟังเรื่องราวคร่าวๆ เอ้อ ฉันเขียนว่า หลังจากใช้โทรศัพท์สาธารณะโทร. แจ้งตำรวจ เขารออยู่นอกตึก”

“เอ๊ะ?” โกะไดมองหน้ามูรามัตสึ “เมื่อกี้คุณบอกว่าผู้แจ้งเหตุอยู่ข้างศพ ไม่ได้ออกมาจากห้องไมใช่หรือครับ”

“ใช่ เพราะความทรงจำแบบนั้น เอ้ แปลกชะมัด” มูรามัตสึเริ่มพลิกหน้ากระดาษสมุดบันทึกเล่มเก่า อย่างนี้เอง เขาร้องเสียงดัง “นี่ออกแล้ว ขอโทษที่ ฉันเข้าใจผิด มีสองคน”

“สองคน?”

“หมายถึงคนพบศพ คนหนึ่งเป็นหลานชายที่โทร.แจ้งเหตุ อีกคนอยู่

ในห้อง เอ่อ หลานชายบอกว่าเป็นคนขี้บรณนะ”

“คนขี้บรณ? แท้หรือครับ”

“ไม่ใช่ อ่า มีเขียนไว้ตรงนี่” มุรามัดสีขยับหน้าออกห่างจากสมุดบันทึกเล็กน้อย ถ้าไม่ได้ใส่แว่นสายตายาว ก็คงอ่านไม่ถนัด “เขาก่ออุบัติเหตุมารับส่งเพื่อไถ่โทษรี อ้อ มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือนะ”

“มีอะไรครับ”

“ฉันจำได้ไม่หมด แต่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ไฮทานิโดนรถเฉี่ยว ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ผู้ชายที่เป็นคู่กรณีมาเป็นคนขี้บรณให้ไฮทานิจนกว่าเขาจะหายดี หลานชายไฮทานิเข้ามาในห้องพร้อมกับชายคนนั้น และเจอศพชายคนนั้นไม่เคยสร้างปัญหาอะไรเลย ไม่นานก็รอดพ้นจากการตกเป็นผู้ต้องสงสัย” มุรามัดสีพูดพลางกรีดเปิดสมุดบันทึก แล้วจู่ๆ ชะงักมือร้องอุทานดังอ๊ะ

“มีอะไรครับ”

ดวงตาหลังแว่นของมุรามัดสีเบิกโพลง มือหนึ่งยื่นสมุดบันทึกที่เปิดกางอยู่ให้โกะได อีกมือชี้จุดหนึ่งบนหน้ากระดาษ

โกะไดยกสะโพกชะโงกดูสมุดบันทึก

มีคำศัพท์และประโยคสั้นๆ เขียนหวัดไม่เป็นระเบียบ อ่านไม่ออกเลย แต่ตัวอักษรที่มุรามัดสีชี้เป็นตัวคาตากานะ จึงค่อนข้างอ่านง่าย

มันอ่านว่า ‘คุรากิ’

9

โกะไดออกจากบ้านมุรามัดสีและให้คาตาเซะขี้บรณไปส่งที่สถานีนาโงยะอีกครั้ง คราวนี้เขาให้นากามาจิ้งข้างคนขับ แล้วโทร.หาหน่วยสืบสวนพิเศษ

“ฉันว่าจะโทร.หาอยู่พอดีเลย” ซากุระกาวะเอ่ย “แต่ขอฟังเรื่องราว
โน้นก่อนดีกว่า น้ำเสียงนายฟังดูตื่นเต้นนะ ได้เบาะแสมะไรมา”

“ความจริงน่าตกใจครับ”

โกะไดบอกข้อมูลที่ได้มาจากบ้านมูรามัตสึแก่ซากุระกาวะ

“เรื่องนั้นน่าตกใจจริงๆ ไม่นึกเลยว่าคุรากิเกี่ยวข้องกับคดีนั้น”

“นอกจากข้อมูลที่ยื่นในสมุดบันทึกของคุณมูรามัตสึแล้ว ผมตรวจสอบเอกสารที่เขาเก็บไว้ทั้งหมด และเจอสำเนาหนังสือยินยอมให้เก็บลาย
พิมพ์นิ้วมือ ลงชื่อเองว่าคุรากิ ทตสึโร ไม่ผิดแน่นอนครับ”

“แบบนี้ก็เชื่อมโยงกับบาร์นั้นได้แล้ว หืม เวลาไปบริศนาได้ มันรู้สึก
แบบนี้เองสินะ เหมือนพลิกเปิดไฟไปเรื่อยๆ”

“หัวหน้าก็มีอะไรหรือครับ”

“ไม่ใช่แค่มีอะไรนะ พวกที่ตรวจสอบกล้องวงจรปิดสร้างผลงานขึ้น
เยี่ยมได้ วันที่ 6 ตุลาคม คุณชิราอิชิเข้าไปในร้านกาแฟข้างสถานีโตเกียว
ร้านนั้นติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้ตรงทางเข้า และจับภาพคนที่เข้ามาในร้าน
หลังจากคุณชิราอิชิเข้ามาแล้วสองนาที่ ไม่ต้องบอก นายก็น่าจะรู้แล้วว่าใคร”

“คุรากิสินะครับ”

“ถูกต้อง นายไปตามคุรากิให้กระจ่างเดี๋ยวนี้เลย ฉันส่งพวกสี่สี่
ไปเป็นกำลังหนุนแล้ว เดี่ยวฉันจะโทร.หาดำรวจที่โน่น บางทีอาจให้นาย
ควบคุมตัวคุรากิไปสภ.เลย”

“ก่อนไปบ้านคุรากิ เราไม่ต้องถามว่าเขาอยู่รึเปล่าหรือครับ”

“ไม่ต้องก็ได้ ถ้าคุรากิรู้ว่าตำรวจจากโตเกียวจะมาหาอีก คงคิดว่า
ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แล้ว สมมติว่าเขาเกี่ยวข้องกับคดี อาจหลบหนีไปก่อน
จุดที่พวกนายอยู่ไม่ได้ไกลจากบ้านเขาเนี่ย มันไม่ถึงกับไปเสียเที่ยวหรอกน่า”

“ตกลงครับ ผมจะไปโดยที่ไม่แจ้งเขา”

โกะไดวางสายแล้วเล่าเรื่องที่คุยกับซากุระกาวะให้นากามาจิฟัง

“รู้สึกว่าคุณมีความคืบหน้าเสียทีนะครับ” นากามาจิตาเป็นประกาย

“ที่หัวหน้าส่งกำลังหนุนมา คงเพื่อเข้าบ้านไว้ไม่ให้คุรากิหนี เขาเดา

ว่าคุรากิเป็นคนร้ายนะ”

ดีจังเลยนะครับ คาคาเตะเอ่ยขณะขับรถ “ผมก็ชักตื่นเต้นไปด้วยแล้วสิ ลู๊ๆ นะครับ”

ขอบคุณ โกะไดตอบ

เมื่อมาถึงสถานีนาโงยะ พวกโกะไดกล่าวขอบคุณแล้วแยกกับคาคาเตะไปขึ้นรถไฟชิงกันเซ็น ‘ขบวนโคดามะ’ ขาขึ้น

“แต่ฉันก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่า คดีตั้งสามสิบกว่าปีที่แล้วเกี่ยวข้องกับคดีคราวนี้” โกะไดนั่งทอดถอนใจแล้วไม่พูดอะไร

“เรื่องนั้นก็น่าสงสัยนะครับ คุรากิเป็นผู้เกี่ยวข้องกับคดีเก่า แต่ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้เป็นบุคคลสำคัญในสายตาของทีมสืบสวน ถ้าเปรียบเทียบภาพยนตร์คือเขาเป็นตัวประกอบ ทั้งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับขนาดนั้น แต่กลับไม่โดนลากมาพัวพัน”

“ไม่รู้สิ ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย” โกะไดยกไหล่

พอมาถึงสถานีมีคาวะอันโจ โกะไดตรงไปที่จุดเรียกรถแท็กซี่ เขามาเป็นครั้งที่สองแล้ว เลยคุ้นเคย บอกคนขับรถแท็กซี่ว่าไปย่านซาซาเมะ

โกะไดลงรถแท็กซี่ตรงหน้าบ้านคุรากิ เขาสูดหายใจเต็มปอดก่อนเดินไปที่ประตู กดปุ่มอินเตอร์โฟน ทวารอยู่คู่อันหนึ่งก็ยังไม่มีการตอบสนอง คงไม่อยู่บ้าน โกะไดหันไปมองหน้านาฬิกา

จึงหวั่นเอง “ยังมีธุระอะไรอีกหรือครับ” ได้ยินเสียงทักจากด้านหลัง พอเหลียวไปก็เห็นคุรากิยืนถือถุงกระดาษอยู่

“พอดีว่าผมมีเรื่องอยากถามให้แน่ใจครับ” โกะไดตอบ

“จริงหรือครับ งั้นก็เชิญครับ ผมไม่มีปัญหาอยู่แล้ว” คุรากิล้วงกุญแจในกระเป๋าเสื้อ เดินเข้ามาหา

พวกโกะไดเข้ามาในบ้านแล้วถูกพามาที่ห้องเดียวกันกับครั้งที่แล้ว “รอสักครู่ครับ” คุรากิว่าแล้วหยิบดอกไม้สดออกมาจากถุงกระดาษ วางไว้ที่แท่นบูชาแล้วพนมมือ แผ่นหลังเขาดูเล็กนิดเดียว

ขอโทษครับ คุรากิว่าแล้วนั่งประจันหน้ากับพวกโกะได

“คุณซื้อดอกไม้มาไหว้แทนบูชาเป็นประจำหรือครับ” โกะไดถาม

“แค่ตอนที่อยากทำครับ พอวันนี้รู้สึกว่ายากทำ” คุรากิยิ้มน้อยๆ ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า เขาดูอ่อนแรงกว่าครั้งที่แล้ว “แล้วเรื่องที่คุณอยากถามมันคือเรื่องอะไรหรือครับ”

“เรื่องไปโตเกียวครั้งที่แล้วครับ คุณไปโตเกียววันที่ 5 ตุลาคม แล้วกลับวันรุ่งขึ้น คุณไปทำอะไรหรือครับ”

“เรื่องนั้นผมเล่าไปเมื่อครั้งที่แล้วว่า อยากเห็นหน้าลูก”

“แค่ออยากเห็นหน้าลูกหรือครับ”

“คุณหมายความว่ายังไง”

“เย็นวันที่ 6 ตุลาคม คุณเข้าไปในร้านกาแฟแถวสถานีโตเกียว ใช้ไหมครับ”

แก้มคุรากิกระตุกเกร็งอย่างเห็นได้ชัด นึกหาคำตอบไม่ได้

“คุณคงแปลกใจว่าผมรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร แต่มันก็ไม่แปลกหรอกครับ”

โกะไดพูดต่อพลางสังเกตเห็นน้ำอีกฝ้าย “ผมขออธิบายสั้นๆ แล้วกัน คือว่าตามท้องถนนในกรุงโตเกียวสมัยนี้มีกล้องวงจรปิดเต็มไปหมด ร้านกินดื่มและร้านสะดวกซื้อติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อป้องกันตัวเองเป็นเรื่องปกติก็จริง แต่ตามท้องถนนก็มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดด้วย เมื่อก่อนโทรศัพท์สาธารณะเป็นอุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้พวกก่อวินาศกรรม แต่ว่าสมัยนี้มันเป็นมิตรที่แสนดีกับตำรวจไปแล้ว ถ้าตำรวจรู้ว่าคนร้ายใช้โทรศัพท์สาธารณะ ภาพบริเวณใกล้เคียงโทรศัพท์สาธารณะทั่วกรุงโตเกียวจะถูกนำมาวิเคราะห์ เรียกได้ว่าในบริเวณใกล้เคียงโทรศัพท์สาธารณะต้องมีการติดตั้งกล้องวงจรปิด เพื่อจับภาพผู้ให้บริการ คุณเลยติดร่างแหของสังคมเฝ้าระวังไปแล้ว ทั้งยังมีภาพของคนที่คุณไปเจอในร้านนั้นด้วย ไม่ต้องบอกก็คงรู้แหละครับว่าผมหมายถึงนายชิราอิชิ”

คุรากินิ่งอึ้ง สายตาจับจ้องไปกลางอากาศ ดูแวบตาก็รู้แล้วว่าเขาไม่ได้ใจลอย น่าจะรู้สึกขัดแย้งในใจมากกว่า โกะไดคิด

“คราวที่แล้วคุณตอบว่าไม่เคยเจอนายชิราอิชิ แค่นี้โทรคุยกัน

เหตุผลที่โทร.ไปก็เพราะมีบริการให้คำปรึกษาฟรี แต่ในความเป็นจริง หลังจากนั้นไม่กี่วัน คุณมาโตเกียวและเจอนายชิราอิชิ เรื่องนี้หมายความว่ายังไง คุณช่วยอธิบายได้ไหมครับ”

คุรากิไม่พูดอะไรเลย นั่งตัวแข็งทื่อ

โกะไดย้ายที่ไปนั่งสบตาคุรากิ “ผมไปเจอคุณอาซาบะ โยโกะกับคุณโอริอะมาแล้วนะ”

เปลือกตาคุรากิขยับเบาๆ

“คุณโยโกะเล่าว่าเคยให้ยันต์ของศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงูแก่คุณ แต่ทำไมคุณบอกว่าจำเรื่องนั้นไม่ได้ล่ะครับ เป็นไปไม่ได้ที่จะลืม”

คุรากิหลับตา แบบนี้โกะไดก็ไม่อาจสบตาอีกฝ่ายได้

“คุณไปร้าน ‘อาซึนาโระ’ ทำไม มีเหตุผลอะไรที่ต้องปิดบังเรื่องนั้นกับลูก ไม่ใช่แค่นั้นนะ คุณปิดบังกระทั่งเรื่องสองแม่ลูกอาซาบะ และปิดบังว่าตัวเองเป็นผู้พบศพคนแรกใน ‘คดีฆาตกรรมนักการเงินหน้าสถานีอิงาจิโอคาซากิ’ เมื่อสามสิบกว่าปีที่แล้ว คุณทำแบบนั้นทำไมครับ”

คุรากิลืมตา ลุกขึ้นยืนช้าๆ เดินไปหน้าแท่นบูชา พนมมือเหมือนเมื่อสักครู่

“คุณคุรากิ...”

“ไม่ต้องพูดแล้ว”

“เอ๊ะ?”

คุรากิหันไปหาพวกโกะได โกะไดสะดุ้งตกใจ เพราะสีหน้าเขาสงบนิ่งเทียบกับเมื่อไม่กี่วินาทีที่แล้ว

“ผมเป็นคนทำทั้งหมด เป็นคนร้ายทุกคดี”

“ทุกคดี...หมายความว่า”

ครับ คุรากิพยักหน้า

“ผมเป็นคนฆ่าคุณชิราอิชิ แล้วก็แทงไฮทานิ โชโซตายด้วย”

10

ย้อนเวลากลับไปเมื่อสามสิบสามปีที่แล้ว ผมทำงานที่บริษัทอะไหล่รถยนต์ในจังหวัดไอจิ ยังไม่มีบ้านเป็นของตัวเอง ขับรถจากอะพาร์ตเมนต์ใกล้สถานีโคกูเท็ตสึ⁴ โอกาซากิไปทำงาน จริงสิ สมัยนั้นเรียกว่าโคกูเท็ตสึไม่ใช่ JR

วันหนึ่งระหว่างไปทำงาน ผมขับรถเฉี่ยวจักรยาน ทำให้คูรณีได้รับบาดเจ็บ คูรณีของผมคือไฮทานิ โซโซ

ไฮทานิได้รับบาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ แต่เขาเป็นคนเจ้าเล่ห์และโหดร้าย ผมก้มหัวขอโทษ แต่เขาขวยโอกาสเรียกร้องโน่นนี่ ผมพร้อมจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ แต่ยอดเงินที่เขาเรียกมันเกินกว่าจะรับได้ แถมยังสั่งให้ผมไปรับไปส่งที่ทำงาน

และแล้วเส้นความอดทนของผมขาดผึงในคืนนั้น เขาเรียกร้องค่าซ่อมจักรยานที่พัง แต่ยอดเงินมันเกินกว่าจะรับได้อีกแล้ว พอผมเห็นตัวเลขสูงขนาดซื้อคันใหม่ยังดีกว่า เลยเลือดขึ้นหน้า บอกว่าเงินเยอะขนาดนี้จ่ายไม่ไหวหรอก ไฮทานิบอกว่างานจะแฉเรื่องอุบัติเหตุให้ที่ทำงานรู้

ผมไม่ได้บอกที่ทำงานว่าตัวเองก่ออุบัติเหตุ เนื่องจากที่ทำงานผมเป็นบริษัทในเครือผู้ผลิตรถยนต์รายใหญ่ ซึ่งอ่อนไหวมากกับอุบัติเหตุบนท้องถนนของพนักงาน ว่ากันว่าถ้าพนักงานก่ออุบัติเหตุแม้เพียงครั้งเดียวจะส่งผลกระทบต่อภาพการประเมินจนถึงขั้นไล่ออก

ผมยอมให้ผู้ชายพรรคนี้มาขัดขวางอนาคตไม่ได้ จึงหนีบมีดในกระเป๋าของสำนักงานมา ไม่ได้คิดจะฆ่า แค่ขู่เฉยๆ แต่ไฮทานิไม่สะทกสะท้าน

⁴ 国鉄 หมายถึง กิจการรถไฟที่รัฐบาลเป็นเจ้าของและบริหาร

หัวเราะเยาะท้าทายว่า ถ้ากล้าแทงก็แทงเลย เห็นหน้าเขาแล้ว ผมสติกระเจิง รู้สึกตัวอีกที ไฮทานิล้มพับไป มีดในมือผมเปื้อนเลือด ไฮทานิตายแล้ว

นี่ผมทำเรื่องร้ายแรงไปแล้ว ยิ่งไงก็ต้องไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ผมเข็ดรอยนิ้วมือบนมีดแล้วออกจากห้อง จากนั้นพอขึ้นรถตัวเองปั๊บ ก็เห็นพนักงานหนุ่มรับโทรศัพท์ในสำนักงานไฮทานิกลับมา ผมลงจากรถ ทำที่เป็นเพิ่งมาถึงและไปสำนักงานพร้อมกับพนักงานหนุ่มรับโทรศัพท์ ด้วยเหตุนี้ผมกับเขาจึงเป็นผู้พบศพคนแรก

แน่นอนว่าผมก็โดนสอบสวนปากคำ แต่ตำรวจไม่พบมูลเหตุพอที่จะให้ผมเป็นผู้ต้องสงสัย เลยไม่โดนตั้งควบคุมตัวทั้งเรียกพบหลายครั้ง

จากนั้นไม่นานเกิดเหตุการณ์ผิดคาด คนร้ายถูกจับ เป็นชายชื่อ ฟูกุมะ จุนจิ เขากับไฮทานิทะเลาะกันเรื่องปัญหาการเงิน

สารภาพตามตรง ผมนึกในใจว่ารอดแล้ว ภาวนาให้คดีจบลงเพียงเท่านี้ คุณฟูกุมะยอมปฏิเสธรว่าตัวเองไม่ได้ทำอยู่แล้ว แต่มีความเป็นไปได้ที่ตำรวจไม่ยอมรับฟัง

ปรากฏว่าความปรารถนาของผมเป็นจริง อย่างที่คุณทราบ คุณฟูกุมะฆ่าตัวตาย ตำรวจจึงไม่สืบสวนต่อ

ตั้งแต่นั้น ผมแบกความรู้สึกผิดมาตลอด รู้สึกผิดที่พรากชีวิตชายบริสุทธิ์คนหนึ่งติดอยู่ในมุมนึง ไม่สิ อยู่ในแกนกลางสมองเสมอ แต่ตัวเองไม่กล้าพอที่จะมอบตัว ทั้งกลัวติดคุก ทั้งเป็นห่วงภรรยากับลูกชายที่เพิ่งคลอด เลยไม่กล้าแสดงตัว ไม่อยากให้พวกเขาเป็นคนในครอบครัวของคนร้าย

หลายปีต่อมาผมเพิ่งรู้สึกที่ตัวเองคิดผิดมหันต์ โลกอยู่ในภาวะเศรษฐกิจฟองสบู่ คนจำนวนมากทำกำไรได้จากการซื้อขายหุ้นและอสังหาริมทรัพย์

ช่วงนั้นผมไปเมืองโทโยกาว่าด้วยเรื่องงาน ระหว่างคุยเรื่องลงทุนกับเพื่อนร่วมงานในร้านอาหารที่บังเอิญเข้าไปใช้บริการ ถ้าแก่นี้ยเล่าเรื่องไม่คาดคิด เป็นเรื่องร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เคยอยู่ในเมืองนั้น เมื่อหลายปี

ก่อน เจ้าของร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าโดนหลอกให้ลงทุนจนหมดตัว แค่นั้นไม่พอ เขาไปต่อว่าคนที่ชวนลงทุนแล้วเล็ดขึ้นหน้า แทะอีกฝ่ายตาย หลังถูกจับ เขามาตัวตายในห้องขัง

ผมถามเจ้าแค้นี่ว่าร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าชื่ออะไร พอได้ยินคำตอบว่า ร้านฟูกะเครื่องใช้ไฟฟ้า ผมถึงกับตัวสั่น ต้องเป็นคุณฟูกะคนนั้นแน่ๆ

ยังมีเรื่องน่าตกใจยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าแค้นี่เล่าว่าภรรยาคุณฟูกะ พาลูกสาวตัวน้อยหนีออกจากเมือง ภรรยาไม่มีความรู้เรื่องไฟฟ้า จึงเป็นเรื่องยากที่จะบริหารร้านเครื่องใช้ไฟฟ้า เจ้าแค้นี่บอกว่าเธอคงโดนชาวบ้านติฉินนินทาอย่างหนัก เธอเป็นคนในครอบครัวเดียวกับฆาตกร น่าจะโดนกลั่นแกล้งไม่น้อย

ผมวิงเวียน อยากปกป้องครอบครัวตัวเอง แต่กลับทำให้ครอบครัวคนอื่นเป็นทุกข์ ไม่สมควรได้รับการให้อภัย

แต่ผมก็ยังไม่กล้าตัดสินใจ ให้ความสำคัญกับการปกป้องตัวเอง และครอบครัวเป็นอันดับหนึ่ง ผมยอมรับว่ามาสารภาพความจริงเอาป่านนี้ก็เปล่าประโยชน์

วันเวลาผ่านไป คดีหมดอายุความเมื่อเดือนพฤษภาคม ปี 1999 ผมไม่ได้รู้สึกดีใจเลย แต่ก่ดพันรบบาปอีกครั้ง พอตีว่าตอนนั้นภรรยาผมป่วยเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว หลายปีต่อมาเธอเสียชีวิต ผมคิดว่าพระเจ้าลงโทษแล้ว พระเจ้าพรากชีวิตเธอไปแทนการลงโทษผม

ผมตัดสินใจจ้างนักสืบ อยากลองสืบว่าตอนนี้ครอบครัวคุณฟูกะ ทำอะไรอยู่ที่ไหน ผมหาสำนักงานนักสืบในสมุทโธร์คัพพ์ จำไม่ได้ว่าชื่ออะไร แต่ว่าเขาทำงานอย่างเอาจริงเอาจังมาก จ้างไปอาทิตย์เดียวก็สืบเจอแล้ว แต่เขาไม่ได้คิดค่าจ้างแพง

รายงานระบุว่าภรรยาคุณฟูกะและลูกสาวใช้นามสกุลอาซาบะ ซึ่งเป็นนามสกุลเดิมของเธอ คุณนายเปิดบาร์ในย่านมนเซ็นนาเกะโจ กรุงโตเกียว ลูกสาวเรียนจบ ม.ปลายแล้วมาช่วยงานที่ร้าน ในรูปที่แอบถ่ายมามีรูปตอนที่สองแม่ลูกออกมาจากบ้าน อายุห่างกัน แต่หน้าตาทำทางดู

เหมือนเป็นพี่สาวน้องสาว

ผมไล่เอก เพราะก่อนหน้านี้อดวิตกกังวลไม่ได้ว่า ถ้าสองแม่ลูก ตระก้าลำบากจะทำอย่างไร แน่نون กว่าสองแม่ลูกอาซาบะจะมีความ เป็นอยู่อย่างทุกวันนี้ ต้องผ่านความยากลำบากจนคิดไม่ถึง

ลองไปดูสักทีไหม ไมสิ ถึงผมไปตอนนี้ก็ไม่มีความหมาย ต่อให้ สารภาพความจริงและขอโทษ คดีก็หมดอายุความไปแล้ว ผมได้แต่กังวล และดำตัวเองว่าเห็นแก่ตัว

หลังล้งเลอยู่นาน ผมก็ไม่ได้ลงมือทำอะไร

ปล่อยเวลาให้ผ่านไปอีกสิบปี จนผมเกษียณอายุ พอลึกว่าจะถือ โอกาสนี้ทำอะไรสักอย่าง ภาพแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวคือคุณฟูกุมะ ไมสิ สองแม่ลูกอาซาบะ ผมอยากไปเห็นด้วยตาตัวเองว่าทั้งสองเป็นอยู่อย่างไร

ลูกชายผมเรียนมหาวิทยาลัยที่โตเกียว และทำงานอยู่ที่นั่นเลย ผม ไปโตเกียวโดยอ้างว่าไปหาลูก และแวะย่านมนเซ็นนาคะโจตามลำพังแสร้ง ทำเป็นท่องเที่ยว

ผมกังวลว่าร้านยังอยู่หรือเปล่า แต่ว่า ‘อาซุนาโระ’ ยังอยู่ดี ผมบอก ตัวเองก่อนเข้าร้านว่าเวลาเจอหน้าสองแม่ลูก ห้ามหวั่นไหว ห้ามใช้คำพูด น่าสงสัย

ผู้หญิงสองคนอยู่ในร้าน อายุมากขึ้นพอสมควร แต่ใช้สองแม่ลูก อาซาบะที่เห็นในรูปถ่ายของรายงานแน่อน ดิใจเหมือนได้เจอคนที่คิดถึง มานาน แต่อีกใจหนึ่งก็รู้สึกผิดเหลือเกิน แล้วก็นึกขอบคุณสวรรค์ที่ช่วยให้ ทั้งสองอยู่รอดปลอดภัยมาจนถึงทุกวันนี้

ทั้งคุณโยโกะและคุณโอริเอะไม่รู้ว่าผมเป็นใคร และต้อนรับขับสู้ อย่างดี อาหารที่นำมาเสิร์ฟอร่อยทุกอย่าง เพราะแบบนั้นร้านถึงได้อยู่มา นานสิบกว่าปี วันนั้นก็มีลูกค้าใหม่มาอยู่เรื่อยๆ ทั้งสองเลยยุ่งิง

ตอนจะกลับ คุณโอริเอะออกมาส่ง บอกว่าแล้วมาอีกนะละ ผมตอบ ว่าเร็วๆ นี้จะมาอีก เพราะรู้สึกสนุกจนเก็บอาการไม่อยู่

จากนั้นไม่ถึงสองเดือน ผมมาที่ ‘อาซุนาโระ’ อีกจริงๆ ทั้งสองจำผม

ได้และยิ้มแยมต้อนรับ แม้ว่าผมจะยังไม่เลิกตำหนิตัวเอง แต่ก็ดีใจจริงๆ

ผมมาที่นี้บ่อยขึ้นจนกลายเป็นลูกค้าคนสนิท ละอายุใจเหมือนกัน ที่สองสามเดือนมาทีหนึ่ง แต่เนื่องจากผมเดินทางมาไกล สองแม่ลูกอาซาบะ ก็ต้อนรับขับสู้ผมเป็นพิเศษ

ผมนึกเสียใจ ตัวเองไม่น่าทำถึงขนาดนั้นเลย

พวกเธอมีความสุขในแบบของตัวเองแล้ว ถ้าฉันสมควรเฝ้าดูพวกเธออยู่เงียบๆ ต่อไป ไม่ต้องแสบไม่เข้าเรื่อง

แต่ยิ่งผมสนิทสนมกับพวกเธอ ก็ยิ่งเริ่มคิดว่าตัวเองพอจะทำอะไรได้ไหม มีอะไรที่ทำการได้โทษได้ไหม

แล้วตอนนั้นผมได้เจอคุณชิราอิชิ เค็นซุเกะ

ผมคิดว่าเป็นช่วงปลายเดือนมีนาคมปีนี้ ผมไปโตเกียวโดม เพราะลูกชายให้ตัวเบสบอลนัดโยมิอุริไฟแอนต์เจอกับจูนิจิ ได้ที่นั่งดีมากอยู่ฝั่งสนาม

พอเริ่มการแข่งขันได้ไม่นานก็เกิดอุบัติเหตุเล็กน้อย ผู้ชายที่นั่งข้างกันจะยื่นธนบัตรพันเยนให้เด็กชายเบียร์ แต่พลาดทำหล่น โชคไม่ดีธนบัตรพันเยนตกลงไปในแก้วกระดาศใส่เบียร์ที่ผมซื้อแล้ว เขาก็มัววขอโทษ และซื้อเบียร์ให้ผมใหม่

เราเลยได้พูดคุยกัน เขาก็มาคนเดียวเหมือนกัน

เราดูการแข่งขันพร้อมกับคุยเรื่องเบสบอลอย่างสนุกสนาน ผมถามว่าเขาที่เป็นแฟนจูนิจิเหมือนกันหรือ คิดว่าเขาเป็นคนจังหวัดโอจิเหมือนกัน แต่เขาปฏิเสธว่าเป็นคนโตเกียวแต่กำเนิด เขาไม่ชอบทีมโยมิอุริไฟแอนต์อยู่แล้ว พอรู้ว่าจูนิจิเป็นทีมที่หยุดสถิติครองแชมป์สิบสมัยซ้อนของโยมิอุริไฟแอนต์ จึงมาเป็นแฟนจูนิจิ

การแข่งขันจบลงก่อนสามทุ่ม ผมไล่รถ เพราะต้องนั่งรถไฟชิงกันเซ็งรอบสี่ทุ่มกลับบ้าน

ทว่าตอนที่ลุกจากเก้าอี้ รู้ตัวว่าช่วยแล้ว กระเป๋าสตางค์ที่ผมใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงหายไป ผมใจหายวูบ นึกขึ้นได้ว่าระหว่างการแข่งขัน ผม

เข้าห้องน้ำแค่ครั้งเดียวและทำธุระในห้องส่วนตัว ต้องทำหล่นตอนนั้นแน่ๆ

ผมรีบร้อนไปห้องน้ำ คุณชิราอิชิก็ตามมาเป็นเพื่อนด้วย แต่ไม่เจอ กระป๋องสตางค์ในห้องน้ำ ผมลองไปที่ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว แต่ไม่มีใครนำกระป๋องสตางค์มาฝากไว้ ผมจนปัญญา ใกล้ได้เวลาขึ้นรถไฟชิงกันเซินแล้ว แต่ผมไม่มีเงินซื้อตั๋ว จังหวะไม่ดี วันนี้ลูกชายผมไปทำงานต่างจังหวัด ไม่อยู่โตเกียว

คุณชิราอิชิหยิบธนบัตรสองหมื่นเยนจากกระป๋องสตางค์ บอกว่าเอาไปใช้ก่อนเถอะครับ ผมตกใจ เพราะเราเพิ่งเจอกัน และคุยแต่เรื่องเบสบอล ยังไม่ได้แนะนำตัวกันเลย

คุณชิราอิชิยื่นนามบัตรให้ บอกว่าส่งเงินทางไปรษณีย์ มาคืนก็ได้ครับ ผมเห็นนามบัตรเลยเพิ่งรู้ว่าเขาเป็นทนาย

นี่ไม่ใช่เวลาจะมาปฏิเสธ ผมรับเงินมา กล่าวขอบคุณพอประมาณ แล้วผลจากเขา นั่งคิดอยู่ในรถแท็กซี่ไปสถานีโตเกียวว่า ในสังคมยังมีคนใจดีแบบนี้ด้วยหรือ

พอกลับถึงอันโจ วันรุ่งขึ้นผมส่งเงินคืนเขาพร้อมกับแนบจดหมายขอบคุณ สามวันต่อมา ผมได้รับจดหมายจากคุณชิราอิชิ เขียนมาแจ้งว่าได้รับเงินเรียบร้อยแล้ว ถ้ามีข้อสงสัยเรื่องกฎหมาย ก็พร้อมให้คำปรึกษาดิตต่อมาได้เลยไม่ต้องเกรงใจ

หลังจากนั้นผมลืมเรื่องคุณชิราอิชิไปสักพักหนึ่ง เพิ่งมานึกได้ตอนเข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ผมดูรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับ ‘วันเคารพผู้สูงอายุ’ แล้วมีสื่อบุพิเศษเกี่ยวกับการสืบทอดมรดกและพินัยกรรม ผมดูแล้วเกิดไอเดีย หากจะขอโทษสองแม่ลูกอาซาบะ นี่คือวิธีที่ดีที่สุด กล่าวคือถ้าผมตาย จะยกทรัพย์สินทั้งหมดให้พวกเธอ

ปัญหาคือทำแบบนี้ได้หรือไม่ ต่อให้ทำได้ ก็ไม่รู้เลยว่าจะดำเนินการอย่างไรดี

แล้วผมก็นึกถึงคุณชิราอิชิ ตกลงใจว่าจะลองปรึกษาเขาดู

ผมโทรไปวันที่สอง ตุลาคม พอบอกว่ามีเรื่องอยากปรึกษา ไปหา

ได้ไหม เขาก็ตอบตกลงทันที

ผมนัดเจอคุณชิราอิชิวันทีหก ตามที่คุณตำรวจสืบมา คุณชิราอิชิเป็นคนเลือกร้านกาแฟที่อยู่ข้างสถานีโตเกียว ผมทักทายว่าไม่ได้เจอกันนาน กล่าวขอบคุณเรื่องที่ทำกระเป๋าสตางค์หายแล้วพูดเข้าเรื่อง

ผมยกมรดกให้คนอื่นที่ไม่มีความเกี่ยวข้องทางสายเลือดได้ไหม คุณชิราอิชิตอบว่า ได้ ถ้าทำพินัยกรรมที่มีผลทางกฎหมาย ก็ทำแบบนั้นได้ แต่จะยกทรัพย์สินทั้งหมดให้ได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้มีสิทธิ์รับมรดกตามกฎหมาย ผู้มีสิทธิ์รับมรดกตามกฎหมายของผมคือคาซึมะ ลูกชาย ต่อให้ผมทำพินัยกรรมแบบนั้น แต่เขาก็ยังมีสิทธิ์ได้รับมรดกมากสุดครึ่งหนึ่ง ดังนั้นถ้าเกลี้ยกล่อมเขาสำเร็จ อาจยกทรัพย์สินทั้งหมดหรือใกล้เคียงให้สองแม่ลูกอาซาบะได้

หลังจากคุยเรื่องนั้นแล้ว คุณชิราอิชิถามผมว่า คนที่คุณจะยกมรดกให้ยอมรับความคิดของคุณหรือเปล่า พอผมตอบว่ายังไม่ยอมรับ เขาแนะนำว่า ฉันคุณเขียนชี้แจงเหตุผลที่ทำแบบนั้นไว้ในพินัยกรรมดีกว่า ถ้าเหตุผลนั้นฟังขึ้น ก็มีความเป็นไปได้สูงขึ้นที่ลูกชายคุณจะยอมสละมรดก

คุณชิราอิชิเมตตาผม ทั้งที่เจอกันแค่ครั้งเดียว ไม่ถามเลยสักคำว่าทำไมผมคิดจะยกมรดกให้คนอื่น ทั้งที่เป็นประเด็นน่าสนใจ ผมประหลาดใจเลยอยากเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เขาฟัง เผื่อว่าเขาจะชี้แนะได้ง่ายว่าผมควรเขียนพินัยกรรมอย่างไร แต่ที่สำคัญ ผมอาจต้องการใครสักคนที่เข้าใจความรู้สึกผมตอนนี้ เหตุการณ์ที่โตเกียวโดมก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าคุณชิราอิชิเป็นคนไว้วางใจได้

ผมเกริ่นว่ามีเรื่องอยากเปิดใจ และเล่าความเป็นมาให้คุณชิราอิชิฟัง ท่าทางเขาดูตกใจมาก สีหน้าเขาเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด

คุณชิราอิชิเอ่ยว่าเข้าใจทั้งความจำเป็นและความรู้สึกของผมที่อยากยกมรดกให้คนอื่นแล้ว และบอกด้วยว่ายินดีช่วยเหลือเรื่องนี้

แต่เขาคำนวณว่า ผมไม่เห็นด้วยกับวิธีนั้น ถ้าคุณอยากขอโทษจริงๆ ก็ควรทำแบบนั้นตั้งแต่ยังมีลมหายใจอยู่ ไม่ใช่รอให้ตายไปแล้ว

ผมถึงกับอึ้ง เพราะไม่เคยคาดคิดเลยว่าคุณชิราอิชิจะพูดแบบนั้น เขาพูดถูกก็จริง แต่ผมทำไม่ได้ เลยนึกวิธีที่จะยกมรดกให้ ทว่าเขาไม่เห็นด้วย บอกว่านั่นไม่ใช่การขอโทษ คุณแค่หนีปัญหา ยิ่งพูดเขาก็ยิ่งใช้คำรุนแรงขึ้น คงเป็นเพราะอารมณ์เตลิด

ผมนึกเสียใจที่มาปรึกษาคุณชิราอิชิและเล่าความลับให้ฟัง บอกเขาว่าลืมเรื่องนี้ไปเถอะ แล้วลุกออกมา

ผมกลับบ้านที่เมืองอันโจแล้ว ก็ยังสงบสติอารมณ์ไม่ได้ อดกังวลไม่ได้ว่าคุณชิราอิชิอาจทำอะไรบางอย่าง เพราะผมเล่าเรื่องร้าน ‘อาซุนาโระ’ ไปแล้วด้วย

ในที่สุดคุณชิราอิชิส่งจดหมายมาฉบับหนึ่ง เขียนโน้มน้าวเสียยืดยาวว่าผมควรไปขอโทษสองแม่ลูกอาซาบะให้ได้ เขาจะช่วยเหลือเอง จะให้ไปด้วยก็ได้

ข้อความในจดหมายปลุกพลัง เปี่ยมไปด้วยสำนึกในหน้าที่และความชอบธรรม ทว่าผมกลัวพลังนั้น เริ่มคิดว่าขึ้นปล่อยเอาไว้ ชายคนนี้อาจแฉเรื่องราวทั้งหมดให้สองแม่ลูกอาซาบะรู้ ความหวาดกลัวพอกพูนมากขึ้นทุกวัน

พอผมไม่ตอบจดหมาย หลายวันต่อมาจดหมายฉบับที่สองก็ส่งมา เนื้อความเหมือนฉบับแรก แต่มีคำตำหนิผมมากขึ้น ความผิดของคุณไม่มีวันหายไปเหมือนกับคดีฆาตกรรมที่หมดอายุความไปแล้วหรอก ทนายเป็นอาชีพที่ต้องปกป้องสิทธิของผู้ต้องสงสัย แต่ไม่ช่วยเหลือการปกปิดความผิด ถ้าจะทำแบบนั้น ผู้เลือกทางที่จะเปิดเผยความผิดดีกว่า เขาเขียนถึงขนาดนั้น

ผมรอนรน รู้ว่านี่คือการแค้นครั้งสุดท้าย ถ้าผมยังนิ่งเฉย คุณชิราอิชิคิดจะบอกความจริงกับสองแม่ลูกอาซาบะ

ผมต้องหาทางหยุดเขา เพราะเวลาที่ผมได้อยู่กับแม่ลูกคู่นั้นคือคุณค่าของชีวิตผมในตอนนี้อย่างยิ่ง ความคิดที่ว่า จะบอกความจริงหลังจากตัวเองตายแล้ว ผมรู้ว่ามีคนคือ ‘การหนีปัญหา’ อย่างที่คุณชิราอิชิบอก อย่างไรก็ตาม ผมไม่อยากสูญเสียสิ่งล้ำค่าเพียงอย่างเดียวไป

วันที่ 31 ตุลาคม ผมตัดสินใจครั้งสำคัญนั่งรถไฟชิงกันเซินมาโตเกียว ขณะอยู่ในตู้โดยสาร ผมทบทวนสิ่งที่ตัวเองควรทำ และตรวจสอบว่ามีข้อบกพร่องตรงไหนหรือเปล่า ใช่ว่าตอนนั้นผมคิดว่าต้องมาคุณชิราอิชิเท่านั้น และซ่อนมีดในไว้ออกเสื้อ

ผมไปถึงโตเกียวราวห้าโมง โทเร.เข้าโทรศัพท์มือถือของคุณชิราอิชิ พอเขารับสาย ก็ถามว่าผมมาโตเกียว ออกมาเจอกันได้ไหม เขาตอบว่ายังทำงานไม่เสร็จ จะไปเจอได้หลังหกโมงครึ่ง คุณชิราอิชิเคยขับรถมาหลายครั้งและใช้บริการที่จอดรถหยอดเหรียญซึ่งอยู่ข้างศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงู ผมเลยบอกให้เขาจอดรถรออยู่ตรงนั้น

ผมเดินเล่นอยู่แถวย่านมนเซ็นนากะโจระหว่างที่รอเวลานัดเพื่อหาที่เปลี่ยน ตอนนั้นหกโมงแล้ว ตามถนนหนทางเริ่มคึกคัก ผมเดินเลียบแม่น้ำซุมิดะ แถวใต้ทางด่วนมีผู้คนบางตา

เจอไซต์ก่อสร้างเลียบแม่น้ำซุมิดะ พื้นที่จอดรถผู้รับเหมาร้าง ประจวบเหมาะกับทางเดินเล่นใต้บันไดข้างสะพานคิโยซุที่เรียกว่าเทอร์เรซ แม่น้ำซุมิดะ ตรงสุดทางมีไซต์ก่อสร้าง เพราะเป็นแบบนี้เลยไม่ค่อยมีคนเลือกที่นี่แหละ ผมตัดสินใจแล้ว

ราวหกโมงสี่สิบเศษๆ ผมโทร.ไปหาคุณชิราอิชิอีกครั้ง เขาอยู่ในที่จอดรถหยอดเหรียญข้างศาลเจ้าโทมิโอกะฮาจิมังงูแล้ว ผมบอกให้เขามาที่ข้างสะพานคิโยซุ เพราะตัวเองเดินเล่นแล้วหลงทาง

จากนั้นไม่นาน คุณชิราอิชิขับรถมา พอเห็นผมอยู่ที่ไซต์ก่อสร้าง เขาจอดรถไว้แถวนั้นแล้วลงมา

ผมบอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วยหน่อย แล้วเดินลงบันไดไปเทอร์เรซ แม่น้ำซุมิดะ คุณชิราอิชิเดินตามมา แต่ดูท่าทางสงสัย ถามแถมตาคูหาว่า คุณมาทำอะไรแถวนี้ ทำไมไม่ไปหาสองแม่ลูกอาซาบะ คำพูดที่มันแสบนั้นเป็นชนวนเหตุให้ผมตัดสินใจ

ผมกวาดตาดูรอบๆ ตรงนั้นไม่มีใครเลย โอกาสมาถึงแล้ว ผมใช้มีดที่ซ่อนไว้แทงท้องคุณชิราอิชิ

คุณชิราอิชิเดินเล็กน้อย แต่ไม่นานก็หยุดเคลื่อนไหว ผมลังเลว่าจะจัดการศพอย่างไรดี แล้วแบกศพไปที่รถ คิดว่าอย่างน้อยๆ ก็ให้เจศพในจุดที่ไม่เกี่ยวข้องกับย่านมนเซ็นน่าจะดีกว่า

ผมวางศพไว้เบาะหลังรถ ก้าวขึ้นเบาะคนขับแล้วขับรถออกไป แต่เนื่องจากเป็นสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ผมเลยไม่รู้ว่าจอดรถที่ไหนดี ผมขับรถไปประมาณสี่สิบนาทีแล้วจอดรถไว้แถวนั้น หยิบแคโทรศัพท่มือถือหนีไป เพิ่งมารู้ทีหลังว่าตรงนั้นคือย่านไคกัง เขตมินาโตะ

ทุกอย่างราบรื่นด้วยดี คิดว่าที่นี่จะได้ไปมาหาสู่สองแม่ลูกอาซาบะเหมือนเดิม แต่อีกใจหนึ่งก็รู้สึกขมขื่นอยู่ลึกๆ

นี่ฉันฆ่าคนอีกแล้ว ข้ายังเป็นผู้บริสุทธิ์

นึกย้อนไปก็มีแต่เสียใจ ผมไม่ได้เปลี่ยนไปจากเมื่อสามสิบกว่าปีที่แล้วเลย ชักเกลียดตัวเอง

ผมขอโทษคุณชิราอิชิ และสองแม่ลูกอาซาบะจริงๆ ไม่สิ ต้องขอโทษคุณไฮทานิและคุณฟูกุมะในปรโลกด้วย

ผมสมควรโดนประหารชีวิต

11

จิ้งหะชนแก้วกัน ฟองหกละโต๊ะ เลย์ริบกระดกเบียร์ลวงคอ รสชาติวิเศษสุด

“ดื่มเหล้าหลังปิดคดีได้เนี่ย อร่อยสุดๆ ไปเลยนะครับ” นากามาจิ น้ำเสียงลึกลับ

“เพราะผ่านความยากลำบากมานะสิ”

“คุณโกะไดทำผลงานชิ้นใหญ่แบบนี้ ได้คะแนนประเมินเยอะแน่ๆ”

“เลิกพูดเถอะ ฉันไม่สนใจของพรรคนั้น อีกอย่างก็ไม่ใช่ผลงานฉัน

คนเดียว พวกที่มีนั้นก็ช่วยเหลือเต็มที่”

โกะไดนั่งทำคาง มองไปด้านในโต๊ะแคนเตอร์ ชายสวมเสื้อคลุม ก้นเปื้อนสีชาวกำลังย่างผัก อาหารทะเลและเนื้อไก่ โกะไดมาร้านปังย่าง ร้านเดิมที่มากับนากามาจิคราวที่แล้ว ตอนนั้นพวกเขานั่งที่โต๊ะ แค่นี้ก็นั่งเคียงกันที่แคนเตอร์

คุรากิ ทัดสีโรสารภาพหมดเปลือก เวลาผ่านมาสองวันแล้ว ตอนนี้อยู่ในขั้นตอนหาหลักฐานสนับสนุนคำให้การ และยังไม่พบสิ่งที่ขัดแย้งกับคำให้การ

โกะไดก็ฟังกับเรื่องที่คุรากิเล่า

ข้อเท็จจริงของ ‘คดีฆาตกรรมนักการเงินหน้าสถานีอิงาชิโอกาซากิ’ เป็นเรื่องผิดคาด พุกมะ จุนจิที่ฆ่าตัวตายเป็นผู้บริสุทธิ์ สองแม่ลูกอาซาบะต้องเจอคนเกลียดชังโดยไม่จำเป็น โดนนิพนทนาว่าร้าย และชีวิตเปลี่ยนแปลงไป

แต่โกะไดเข้าใจหัวอกคุรากิ พอได้ฟังมูรามัตสึเล่า เขาก็รู้สึกเกลียดชังชายชื่อไฮทานิ คุรากิคงรู้สึกอับอายมาก เลยแกลงด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ปัญหาคือพฤติกรรมหลังจากนั้น แม้แต่คนที่เป็นคนดีโดยเนื้อแท้ ก็ยังไม่กล้ามอบตัวง่าย ๆ และลงใจเป็นเรื่องธรรมดา ถ้ามีเวลาอีกสักหน่อย คุรากิอาจเปลี่ยนความคิดไปได้ ทว่าเรื่องที่คนอื่นถูกจับแทน ส่งผลกระทบอย่างมากต่อจิตใจเขา มนุษย์เป็นสัตว์อ่อนแอ ความผิดอะไรที่กลบเกลื่อนได้ก็อยากกลบเกลื่อน ความคิดแบบนี้ไม่ใช่เรื่องแปลก

หลังจากนั้นคุรากิไม่เคยลืมความผิดของตัวเองด้วยซ้ำ เมื่อรู้ที่อยู่ของสองแม่ลูกอาซาบะ ก็เกิดสำนึกอันแรงกล้าที่จะชดใช้ความผิด นั่นคงเป็นความซื่อตรงของเขา

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเขากับชิราอิชิ เค็นซุเกะ คล้ายกับการติดกระดุมผิดเม็ด พฤติกรรมของคุรากิเป็นการเห็นแก่ตัวและสะเพร่าอย่างที่เจ้าด้วยอมรับ แต่ท่าทีของชิราอิชิ เค็นซุเกะก็มีปัญหาเช่นกัน

“สองคนนั้นจะคิดยังไงนะ” นากามาจิพูดแผ่วเบา “ผมหมายถึงสองแม่ลูกอาซาบะ เรายังไม่ได้บอกข้อเท็จจริงของคดีกับพวกเธอ呢ครับ”

“ผู้ใหญ่อะไรให้เสียเปรียบก่อน”

“แต่สักวันหนึ่งก็ต้องบอกอยู่ดี”

“ใช่ สักวันหนึ่งนะ” โกะไดจุกแน่นกลางอก เตรียมใจแล้วว่าตัวเองคงได้รับหน้าที่ไม่พึงประสงค์นี้

“ถ้าพวกเธอรู้ว่าลูกค้าคนสนิทจริงๆ แล้วเป็นตัวการป้ายความผิดให้สามีกับพ่อ จะรู้สึกยังไงนะ นึกภาพไม่ออกเลย”

โกะไดไม่ตอบคำถามนากามาจิ ยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่มเงียบๆ

“แต่ก็ดีแล้วละครับ” นากามาจิเสียงสดใส “ช่วงแรกเราไม่ได้เบาะแสอะไรเลย การสืบสวนเจออุปสรรค อันที่จริงหัวหน้าเราเคยพูดไว้ว่า ขึ้นเป็นแบบนี้ก็เหมือนอยู่ในเขาวงกต แต่ตอนนั้นนอกจากจะไม่อยู่ในเขาวงกตแล้ว ยังเจอคนร้ายตัวจริงของคดีเก่าอีกด้วย ยอดเลย เพราะในอีกแง่หนึ่ง คดีเก่าก็เคยอยู่ในเขาวงกต”

โกะไดชะงักมือที่กำลังคืบคลานแตะถ้วยอย่างเข้าปาก

อยู่ในเขาวงกตรี

คำให้การของคุรากิตอบข้อสงสัยได้มากมาย แต่มีเรื่องเดียวที่ยังคงเป็นปริศนา

ทำไมคุรากิไม่ถูกจับเมื่อสามสิบกว่าปีที่แล้ว ทำไมรอดพ้นจากการตกเป็นผู้ต้องสงสัย ปกติแล้วผู้พบศพคนแรกของคดีต้องเป็นที่สงสัยก่อนใคร แต่คุรากิเขาแต่ตอบว่าไม่รู้เรื่องนั้น

พวกเราออกจากเขาวงกตแล้วจริงๆ หรือ โดนดึงเข้าไปในเขาวงกตใหม่หรือเปล่า โกะไดพยายามสลัดความคิดนั้นออกไป

12

ทิวทัศน์บนท้องถนนที่มองลงมาจากชั้นหกเหมือนเป็นคนละโลก กับบ้านเกิด ตึกเล็กตึกใหญ่ตั้งเรียงราย ถนนทอดยาวสลับซับซ้อนราวกับ เย็บตึกเหล่านั้นไว้ด้วยกัน ที่บ้านเกิดของคาสุมะมีพื้นที่เยอะ ทว่ามีแต่ตึก เตี้ยๆ ซ้ำช่องไฟระหว่างตึกโล่งกว้าง ระยะเวลาที่ผ่านมาเขาไม่ค่อยได้กลับบ้าน เกิด แต่ตอนนี้ก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก เพราะมันเป็นสถานที่ที่ จบบริบูรณ์แล้ว ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง

เขาสูดหายใจลึกๆ หลายครั้ง ดูจากทิวทัศน์ก็รู้แล้วว่าอากาศไม่มี ฝุ่น อากาศเย็นเหมาะกับฤดูนี้ช่วยให้สดและสมองเย็นสบาย

ปิดประตูกระจก รูดม่านลูกไม้แล้วเหยียดตัวออกมา ชายวัยกลางคน หน้าเหลี่ยมใส่แว่นตารอบทอง นั่งท่าเดิมอยู่บนเก้าอี้โต๊ะกินข้าวไม่ขยับ มาหลายนาที่แล้ว

ขอโทษครับ คาสุมะว่าแล้วนั่งประจันหน้ากับชายคนนั้น

“ทำใจได้แล้วหรือยังครับ” ชายวัยกลางคนถาม

ยังครับ คาสุมะเอียงคอ

“บอกไม่ถูก ผมรู้สึกเหมือนคิดอะไรไม่ออกเลย”

ชายวัยกลางคนพยักหน้าหงิกหงัก “ไม่แปลกหรอกครับ”

คาสุมะหลุบมองนามบัตรที่วางอยู่ข้างตัว ปรากฏข้อความว่า ‘ไฮริเบะ ทาคาฮิโระ ทนายความ’ เขาได้รับนามบัตรใบนี้จากชายตรงหน้า

ช่วงก่อนเที่ยงเล็กน้อยมีสายโทร.เข้ามาที่สมาร์ตโฟนของคาสุมะ ขณะอยู่ในที่ทำงาน พอรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นทนายกิจ และเรื่องที่ได้ยินต่อมาก็ชวนให้อึ้ง ทัดสิโร พ่อเขาโดนจับ ซ้ำยังเป็นข้อหาฆาตกรรม

เขานึกเรื่องหนึ่งออกทันที เมื่อสองสัปดาห์ก่อน ตำรวจสืบสวนจาก

หงส์ขาวกับคางคาว 白鳥とコウモリ

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

คุณรุตน์ พุ่มบูรพา แปล

Cover design : SUZUKI SEIICHI DESIGN OFFICE

HAKUCHO TO KOMORI by Keigo Higashino

Copyright © Keigo Higashino, 2021

All rights reserved.

Originally published in Japan by Gentosha Publishing Inc., Tokyo.

This Thai edition is published by arrangement with Gentosha Publishing Inc., Tokyo
c/o Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2565

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0370-6

ฮิงาชิโนะ, เคโกะ.

หงส์ขาวกับคางคาว.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2565.

408 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. คุณรุตน์ พุ่มบูรพา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0370-6

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ชลภา เจริญวิริยะกุล

รุจี บุญยมาลิก

ยุพา แจ่มสุข

ยุพา แจ่มสุข

อภิญา ผาสุตตะ

มนัญชยา ศิริวงศ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

1 พฤษจิกายน 2017 พบศพหาย

ถูกแทงบนรถที่จอดทิ้งไว้ย่านไคกัง เขตมินาโตะ
กรุงโตเกียว ผู้เสียชีวิตคือชิราอิชิ เค็นซุเกะ ทนายน้ำดี
ผู้ผจญความยุติธรรม นายตำรวจโกะได้รับหน้าที่สืบสวน
คดี เดินทางไปสอบปากคำคุรากิ ทัดสึโรที่จังหวัด
ไอจิในฐานะผู้ต้องสงสัย ที่แรกคุรากิให้การปฏิเสธ
แต่แล้ววันหนึ่งจู่ๆ เขากลับรับสารภาพว่าเป็นคนฆ่า
ชิราอิชิและเป็นฆาตรกรอีกศพหนึ่งเมื่อปี 1984

คำสารภาพนี้เชื่อมโยงสองคดีต่างกรรมต่างวาระ
และล่อลวงผู้คนให้เข้าสู่วังวนปริศนาครั้งใหม่

“สิ่งท้าทายต่อจากนี้คือ จะเขียนให้สนุกกว่าเล่มนี้ได้อย่างไร”

อิงาชิโนะ เคโงะ

นิยายสืบสวน

SN0052

www.booktime.co.th

390.-

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB